

EEN
BEKLEMMEND
VERHAAL
OVER
DE
AFSCHUWELIJKE
GEVOLGEN
VAN
PESTGEDRAG

Zwarte Aarde

Susan Moonen

Uitgeverij Iris

Susan Moonen

Zwarte Aarde

Als je jeugd om wraak schreeuwt...

Uitgeverij Iris

© 2015 Susan Moonen
Omslagontwerp Ben van Schaijk
© Omslagillustratie Bramgino
Foto auteur Sabrina Sanders

ISBN 978-90-824551-0-6
NUR 332

Deze thriller is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontstaan uit de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

*My little sister sings herself to sleep
she doesn't know we're listening
to her lullaby, so innocent and sweet
I've rocked her cradle 'til her tears were dry
and chased away a sleepless night
with a fairy-tale
reliving the best years of my life
when I look into her eyes
and then I realize*

*Everything she's going through will be her memories
when she's older, and wiser
she's making her history
and everything we're going through will be our memories
I'm gonna make them worth remembering
for years*

*I'm gonna tell her when she wants to know
but in the end she's on her own
no more fairy-tales
just giving the best years of her life
as a mother or a wife
a woman with a child*

Memories - Beverley Craven

*De droom gaat verder.
Passie verwordt tot werken.
De boom wortelt dieper.*

*Dit tweede boek draag ik op aan mijn dochter Amber,
omdat ook zij haar pad met herinneringen bewandelt
en ik vol bewondering en liefde dankbaar aan haar zijde mag lopen.*

Susan Moonen

Proloog

2015

Aarde plakt aan mijn gehemelte en schuurt tussen mijn tanden. Mijn longen zuigen de schaarse lucht in. De wanden van de kist raken mijn schouders, benadrukken de dood die om me heen waart. Onmiskenbaar. Dit is het dan. Eenzaam. Mijn hart bonkt als een bezetene. Ik zal snel bij mijn broer zijn nu. Het is goed zo. Ik wil niet meer vechten. Mijn strijd stopt hier. Ik word één met de zwarte aarde. Voel me verzwolgen, adem uit en ben vredig als de laatste stroom lucht mijn mond verlaat. Ik sluit mijn ogen en berust.

Het is hem. Ik weet het heel zeker. Zijn manier van bewegen is na al die jaren nog exact hetzelfde. Krijn draait zijn hoofd mijn kant op en ik schuif snel achter het muurtje. Hij sluit de deur van het kantoorpand en laat de sleutels achteloos in zijn zak glijden. Meteen moet ik denken aan mijn broer Walt. Hoe hij daar lag. In zijn kist. Stil. Hulpeloos. Onder die gesloten oogleden keek hij me verwijtend aan en smeekte om hulp. Mijn hulp. Ik kwam te laat. Het contrast tussen mijn dode broer en de soepelheid waarmee Krijn van Voorden richting het centrum van Den Bosch loopt is van een formaat dat me de adem volledig ontnemt.

De dag begon als de meeste van mijn dagen. Het licht scheen fris door de ramen van mijn appartement en ik gleed in één beweging onder mijn warme dekbed vandaan. Al tandenpoetsend keek ik naar buiten.

De smeltkroes van culturen in mijn buurt blijkt net zo bruisend als ik hoopte toen ik er jaren geleden neerstreek. De beloftes die ik mezelf deed toen ik een kleine Roos was, zijn op een uitzondering na uitgekomen en mijn leven bevindt zich in een positieve flow. Het is fijn om zo dicht bij het sprankelende centrum van 's-Hertogenbosch te wonen en mijn ietwat verpauperde flatgebouw met al zijn eigenaardigheden neem ik graag voor lief.

Ik keerde me met een glimlach van het straatbeeld af en kleepte me aan. Na een boterham met kaas sloot ik de deur en ging op pad om een van de belangrijkste sollicitatiegesprekken uit mijn leven te voeren.

Mijn rotsvaste voornemen om de dood van mijn broer te wreken was lang geleden ontstaan en krijgt eindelijk concreet vorm nu er een vacature is in het bedrijf waar Krijn werkt. Mijn mondhoeken krullen als vanzelf omhoog.

‘Krijn van Voorden,’ stelt hij zich voor en het blauw van zijn ogen lijkt nog feller dan in mijn jeugd. Ik zie aan de blik waarmee hij me belangstellend gadeslaat, dat hij geen idee heeft wie ik ben. Krijn kijkt naar me zoals een man een aantrekkelijke vrouw bekijkt.

‘Roos,’ antwoord ik, ‘Roos Jansen,’ en ik geef hem een krachtige hand. Hij knijpt stevig en ik herken direct de dominantie van vroeger. Krijn draagt een trouwring. Natuurlijk, een man als hij blijft niet alleen. We blijven elkaar aankijken, maken kennis. Tasten elkaar af. Uiteindelijk laat hij mijn hand los, excuseert zich beleefd en draait zich vrijwel meteen om naar een collega. Het geeft me kans hem ongezien beter in me op te nemen. Krijns jasje lijkt voor hem gemaakt en zelfs zijn spijkerbroek vormt zich perfect naar zijn lichaam. Nog altijd neemt hij gemakkelijk zijn ruimte in, die vanzelfsprekendheid was hem in zijn jonge jaren al eigen.

Met rechte rug sta ik daar, me op een prettige manier bewust van mijn getailleerde jasje waarin mijn slanke figuur volledig tot zijn recht komt. Ik weet dat ik rust uitstraal. Het verbergen van mijn zenuwen is een eigenschap die me al vaker goed van pas is gekomen, al was het zelden zo nodig als nu. Concentratie dendert door mijn lichaam. Ik wil deze baan. Het is een kans uit duizenden om via deze vacature met Krijn in contact te komen. Mijn blik valt op mijn laarzen, het zwarte leer glanst. ‘Zorg dat je schoenen gepoetst zijn!’ Nog hoor ik de stem van mijn moeder. Het gesprekje kabbelt

verder. Krijn heeft zijn lichaam half naar me toe gedraaid: hij is me niet vergeten.

Ik weet nog dat het mijn broer Walt altijd verbaasde dat mensen, zelfs als ze elkaar voor het eerst ontmoetten, minutenlang voluit konden praten over, in zijn ogen, onbelangrijke dingen. Al snel was duidelijk dat hij niet bij de groep mensen hoorde die ontspannen met elkaar omging zonder dat het ze zichtbaar moeite kostte. En daarmee ook niet bij zijn klasgenoten die vol bravoure hun pubertijd ontdekten en grenzen opzochten. Praten over niets kon hij niet.

Ik had mijn vriendinnen en voelde me helemaal thuis in mijn vertrouwde groepje. Al gauw genoeg had ik in de gaten dat ik geen aansluiting zou vinden bij de hippere types met hun geblondeerde kapsels en dure merkkleding. Op dat soort uiterlijkheden stond binnen ons gezin zowat de doodstraf. Last had ik er niet van, want het was leuk binnen mijn vriendinnenclub. Achteraf was dat misschien wel juist de kracht. Er was totaal geen strijd. Meer dan elkaar hadden we niet nodig, we vulden elkaar aan en lieten elkaar vrij en dat werkte verbazingwekkend goed. En soms, als ik toch de neiging had om bij de populaire groep te willen horen, zette mijn moeder me resoluut met beide benen terug op de grond. Op haar eigen, typische manier. ‘Je bent goed zoals je bent,’ snauwde ze me toe als ik vroeg om een kappersbezoek aan de zaak bij ons in het dorp, in plaats van onder handen te worden genomen door onze thuiskapster die zelf een coupe uit het jaar nul had. ‘Jij hebt geen dure kapper nodig om te bewijzen wat je voorstelt,’ zei ze dan. ‘Aan dat soort flauwekul doen wij in dit gezin niet mee.’

Het was goedbedoeld. Misschien. Maar het was ook de bekrompenheid van een huishouden waarin de rollen traditioneel waren verdeeld en er weinig ruimte was voor ontwikkeling. Mijn vader werkte. Mijn moeder was thuis en regeerde met ijzeren hand. In niets leek ze op de vrolijke moeders die ik bij mijn vriendinnen ontmoette. Ze droeg grijze of donkerblauwe kleding en had vaak een verbeterd trek om haar mond. Alsof de hele wereld tegen haar was. En tegen ons. Alsof het mijn vaders schuld was dat haar leven alleen bestond uit het koken van eten en het ophangen van de was. Tientallen keren heb ik haar gadeslagen wanneer ze naar mijn vader keek die in een overall het tuinpad afliep. Ze stond daar voor het raam. Zwijgend. Met afhangende schouders. Haar hele wezen straalde verzet uit tegen het bestaan dat ze leidde. Precies dat beeld staat in mijn geheugen gegrift, compleet met de eeuwige vlecht die symmetrisch tussen haar schouderbladen hing. Toen ik ouder werd besepte ik dat ze meer op een oma dan op een moeder leek.

De moeders van de andere kinderen droegen kleding in primaire kleuren. Of heftig zwart met wit. Het waren de jaren tachtig. Alles kon. Zelfs grote plastic oorbellen. Die moeders maakten hompen brooddeeg en legden een zeil voor ons over de keukentafel, terwijl ze ongedwongen met de radio meeneurieden. Of ze namen ons mee naar het bos om lekker uit te waaien. Vol verbazing had ik gekeken hoe een moeder net zo enthousiast van een zandheuvel afrolde als dat wij deden. Dat kon ik me van mijn moeder helemaal niet voorstellen. Toen ik onder het zand thuiskwam, reageerde ze geïrriteerd en mijn vader dook nog dieper weg achter zijn krant. De voortdurend gespannen sfeer thuis had me tot een bijter gemaakt en het doorzettingsvermogen dat ik ontwikkelde leverde me, samen met mijn optimistische karakter, veel profijt op in mijn leven.

‘Roos, excuus dat ik je zo lang liet wachten. Loop je mee?’ Krijn kijkt me vragend aan. Hij klinkt oprecht vriendelijk en dat past totaal niet bij het beeld dat ik van vroeger onthouden heb. Deze Krijn van Voorden lijkt een tweelingbroer van de kwelgeest die de meest afschuwelijke dingen met mijn broer uithaalde, terwijl hij zich gekoesterd wist in de bewondering van een groepje meelopers.

We lopen door een gang met lavendelblauwe muren. Alles in dit bedrijf is fleurig, mijn vingertoppen tintelen als ik Krijn volg naar zijn kantoor.

‘Koffie of liever thee?’

‘Koffie is prima, zwart graag.’

Krijn verlaat de ruimte. Ik laat mijn omgeving rustig op me inwerken. Het enige raam in het kantoor kijkt uit op het Centraal Station van Den Bosch. Het voortdurend af- en aanrijden van de treinen laat mijn bloed sneller stromen. Het herinnert me aan mijn studietijd, waarin ik energie kreeg van de sfeer die op en rond de perrons hing. Samen met andere studenten in een coupé reizen gaf me altijd een vreemd soort voldoening. Ik vond het studeren inspirerend en dat stimuleerde me om hard te werken voor het succesvol afronden van een opleiding die me verder zou brengen in het leven.

Net als in mijn jeugd lijkt het alsof de mensen op de perrons precies weten waar ze heen gaan en met wie. En vooral ook waarom. Ik staar naar een vrouw die compleet met aktetas en bruin wollen jasje op een trein staat te wachten. Stevig en met een rechte rug. Heerlijk vind ik het om mensen te spotten die net zo energiek in het leven staan als ik. Types die negativiteit uitstralen weer ik zo veel mogelijk uit mijn omgeving.

‘De koffie hier is fantastisch, van echte bonen, niet van die geconcentreerde prut die ze in veel bedrijven hebben.’

Ik draai me snel om. ‘Jij drinkt je koffie vast en zeker zwart,’ antwoord ik, terwijl mijn blik zich in de zijne boort. Even lijkt hij van zijn stuk gebracht.

‘Inderdaad ja.’ Een tel of wat kijkt hij me aan en wijst dan op de zithoek in de ruimte.

‘Dat maakt twee dan,’ zeg ik opgewekt en neem plaats tegenover de man die nog geen besef heeft van de hel waarin hij zich gaat begeven door mij uit te nodigen voor een gesprek.

‘Roos, vertel, wie ben je, waar kom je vandaan en wat maakt dat ik juist jou als mijn personal assistent moet aannemen?’

Verwachtingsvol slaat hij me gade over de rand van zijn koffiekop. Zelfs de bekers in dit kantoor zijn kleurrijk zie ik nu. Rood glazuur siert de stenen mok in mijn handen. Ik staar naar het druppelvormige reliëf. Met een beetje fantasie zou het bloed kunnen zijn. Snel neem ik een slok van mijn koffie. Het gladde glazuur raakt mijn lippen en ik ril. ‘Dat zijn drie vragen in één,’ antwoord ik en kijk met open blik terug naar de geest uit mijn verleden die comfortabel achteroverleunt in zijn stoel.

‘Begin maar bij de eerste dan.’

‘Ik ben Roos, maar dat wist je al.’ De blik die hij me toewerpt is ongedwongen en past op geen enkele manier bij de gedachten die als een sneltrein door mijn lichaam denderen. Eigenlijk heet ik Rosalie, maar deze naam gebruik ik niet meer sinds mijn broer overleed. Met hem is een gedeelte van mezelf weggevaagd en de lange naam had me ineens te veel eer voor mijn persoontje geleken. Roos was beter. Geen toestanden. Geen versiering. Rosalie was er niet meer, zij was samen met haar broer begraven op de zwarte dag die haar leven voorgoed veranderde.

Ik beantwoord zijn blik en glimlach kort. ‘Roos Jansen, ik ben achtendertig en woon in Den Bosch. Aan de andere kant van het station om precies te zijn. Ik studeerde communicatie aan de Hogeschool hier in de stad, maar dat zag je vast in mijn cv.’ Ik laat een korte stilte vallen zodat mijn woorden goed tot hem doordringen. Tegelijkertijd geeft het me de kans om de onstuimige zee in mijn binnenste enigszins tot bedaren te brengen. Krijn kijkt me zwijgend aan.

‘Ik werk nu ruim tien jaar als personal assistent voor Packaging & Co, een mooi bedrijf met leuke

collega's. Maar toch, na al die jaren bij dezelfde werkgever is de tijd rijp om mijn wereld te vergroten. Ik wil meer uitdaging en dat geloof ik hier te vinden. Jullie opereren internationaal en stralen creativiteit uit. Kijk alleen al naar de inrichting hier!' Ik maak een weids armgebaar en kijk om me heen. 'Geweldig vind ik dat, het is hier kleurrijk, eigentijds, en ik merk dat jullie gewoon tegen de crisis inroeien alsof deze niet bestaat. Dat zie ik terug in de keuzes die gemaakt worden. Ik volg dit bedrijf al langer en de originaliteit ervan staat me aan.'

Mijn antwoord bevalt hem, ik zie het aan zijn gezicht. Er trilt een spiertje bij zijn mondhoek, al lijkt hij dat zelf niet te merken.

Mijn afkeer van de man die het leven van mijn broer verwoestte, groeit met elke seconde dat ik langer met hem in dezelfde ruimte ben.

'Dat heb je goed ingeschat. We roeien inderdaad volop tegen de stroming in, crisis of geen crisis. Wij geloven in de kracht van samenwerking en hebben het welzijn van onze medewerkers hoog op onze agenda staan. Als onze mensen zich goed voelen ontstaat er synergie en dat is weer goed voor een positief bedrijfsresultaat, Roos.'

Ik knik. Het gebeurt als vanzelf.

'Andere vraag, op persoonlijk vlak. Ben je getrouwd of woon je samen?'

'Ik ben niet getrouwd of samenwonend. En ik heb geen kinderen.' Ik kijk hem vlak aan. Bij de meeste mensen die horen dat ik nog geen vaste relatie heb verandert de manier waarop ze naar me kijken binnen enkele seconden van neutraal naar een soort van medelevend. Ik kan er niets mee, omdat ik juist heel gelukkig ben met mijn status van vrijgezel. Er lopen zoveel leuke mannen rond. Zo nu en dan ontmoet ik een fijn exemplaar en beleef ik een paar spannende nachten. Ik heb de diepe overtuiging dat die prins op het witte paard vast wel ergens rondloopt. Sterker nog, als ik vriendinnen zie buffelen met lastige kleuters, deeltijdbanen zonder uitdaging en overvloedige kilo's, dan ben ik verre van jaloers.

'En wat doe je verder nog zoal, buiten je werk om?'

'Ik loop graag hard, houd van koken en dan vooral van het gezondere spul,' zeg ik lachend, 'verder ben ik gewoon heel graag thuis. Ik lees veel en natuurlijk vind ik winkelen plezierig en spreek ik nogal eens af met mijn vriendinnen. Samen maken we het nachtleven van Den Bosch onveilig. En waarom ik geschikt ben voor deze baan?' Ik bouw precies de stilte in die ik nodig acht om zijn aandacht vast te houden en vervolg dan met krachtige stem. 'Zoals ik al zei, ik ben niet getrouwd, heb geen belemmeringen door kleine kinderen en ben bereid om door te gaan als het werk daarom vraagt. Ik ben flexibel, werk hard, ben nauwkeurig en heb genoeg lef om kansen te zien en te pakken. En ik heb een heel goed gevoel over deze baan, bij dit bedrijf.' Ik besluit mijn overtuigingskracht nog wat verder door te voeren, al ben ik niet gewend om zo wervend over mezelf te spreken: nu is het van groot belang. Van levensbelang. 'Als jij een goede assistent zoekt, dan heb je die in mij gevonden.' Er begint iets te bonzen ergens bij mijn slaap.

'Roos, mag ik eerlijk tegen je zijn?'

Verrast knik ik.

'De afgelopen twee dagen heb ik veelal besteed aan het lezen van sollicitatiebrieven en het voeren van gesprekken. Ik heb geluisterd. Veel geluisterd. En jij valt me op, Roos. Jij bent anders dan de anderen. Zij komen met antwoorden die ik al honderd keer eerder hoorde. Jij vertelt gewoon dat je het nachtleven van Den Bosch onveilig maakt, terwijl het gros dat niet zal doen bij een nieuwe leidinggevende, omdat ze bang zijn om een verkeerde indruk te geven. Jij bent niet standaard Roos!'

Ik schud mijn hoofd langzaam en houd oogcontact, terwijl ik me afvraag waar dit gesprek naartoe gaat.

‘Ik zie het wel zitten met jou. Onder dat uitbundige enthousiasme zit een vrouw die in al haar gedrevenheid precies weet wat ze wil. En ik ben van plan om het beste in je naar boven te halen. Ik zoek inderdaad een managementassistent of personal assistent, het is maar net hoe je het noemen wil. Het moet een goede zijn. Iemand die me helpt en op mijn niveau kan meedenken. Op termijn wordt ze mijn rechterhand. En ik zeg ‘ze’, omdat ik aan jou denk.’ Hij zwijgt en blijft me aankijken. Als ik niet reageer gaat hij verder. ‘Ik ben veeleisend en verwacht dat je bereid bent om veel uren te draaien. We zijn bezig met een grote klant uit België, dat betekent dat je ook beschikbaar moet zijn om zo nu en dan mee op zakenreis te gaan.’

Het kloppende gevoel in mijn hoofd wordt heviger. Ik haal diep adem en kies mijn woorden zorgvuldig. ‘Dat klinkt goed Krijn. Ik mag toch Krijn zeggen?’ Hij zegt niets terug, naast zijn ogen zie ik kleine lachrimpeltjes verschijnen.

‘Roos, ik bel naar je huidige werkgever voor referenties. Al verwacht ik geen bijzonderheden. Ik heb mensenkennis en mijn intuïtie laat me zelden in de steek.’

Een kinderlijk gevoel van trots gloeit in mijn borstkas. ‘Ik begrijp dat je mijn baas wilt bellen, dat is uiteraard prima. Geef me tot de middag om hem in te lichten over mijn besluit.’ Ik slik de dikke prop in mijn keel weg. ‘Betekent dit dat ik de baan heb Krijn?’ Ik moet het zeker weten, voordat hij mijn huidige baan op de tocht zet met zijn referentievragen.

‘Ik zal mezelf aan je voorstellen Roos, het is wel zo handig dat je weet wie je nieuwe baas wordt.’ Hij verpakt zijn antwoord in een zin. Tegelijkertijd krabbelt hij met potlood iets op een stuk papier. ‘We hebben nog niet gesproken over je salaris en dat lijkt me wel wenselijk,’ zegt hij en schuift het velletje naar me toe.

Ik buig voorover, kijk kort naar het bedrag dat er staat en slaag er wonderwel in om mijn gezicht in de plooi te houden. Het is bijna anderhalf keer zoveel als ik nu verdien. ‘Dat is prima, daar komen we wel uit,’ antwoord ik op neutrale toon.

‘Uiteraard komt er nog vakantiegeld bij en we bieden binnen dit bedrijf ook een dertiende maand, al is die wel afhankelijk van je functioneren. Enfin, daar praat ik je later over bij.’

De hoofdschuldige van mijn broers dood zit ontspannen te-genover me. Levender dan Walt ooit zal zijn. Mijn kaken spannen zich als mijn nieuwe leidinggevende zijn verhaal vertelt.

‘Ik ben Krijn van Voorden, zesendertig jaar oud en getrouwd met Fleur. Samen hebben we een dochter, Lisa. Een fantastisch meisje van zes waar ik erg trots op ben. We wonen in Engelen, even buiten Den Bosch. Mijn vrouw heeft een bedrijf dat zich richt op binnenhuisarchitectuur. Toen we ons huis, nu tien jaar geleden, lieten bouwen heeft ze zich helemaal uit kunnen leven. Verder eet ik graag in restaurants, houd ik net als jij van hardlopen, ben ik zowat getrouwd met mijn werk en geniet ik van mijn vrouw en kind. Zijn er nog meer dingen die je van me wil weten misschien?’

Na zijn betoog blijft het stil, nadenkend kijk ik hem aan en schud dan mijn hoofd. ‘Op dit moment niet. Ik geloof dat ik me binnen dit bedrijf als een vis in het water ga voelen. Ik wil deze baan graag. Heel graag,’ zeg ik en slik tevergeefs de bittere smaak in mijn mond weg.

‘Laten we afspreken dat ik je aan het eind van de dag bel.’ Hij kijkt me kort aan. ‘Maar nogmaals, als jouw huidige werkgever zo enthousiast over je is als ik verwacht, dan is mijn telefoontje vanmiddag niet meer dan een formaliteit.’

Ik schuif mijn stoel beheerst naar achteren en steek mijn hand naar hem uit. ‘Krijn, ik kijk uit naar

onze samenwerking. Je kunt op me rekenen.’ Ook deze keer is mijn handdruk krachtig en zelfverzekerd. Als ik bij de deur ben schraapt hij zijn keel.

‘Hoe wist jij eigenlijk dat ik mijn koffie zwart drink?’

Ik twijfel geen moment, dit antwoord zit al een halfuur in mijn gedachten en ik was al bang dat hij er niet meer naar zou vragen. ‘Zwarte koffie is krachtig,’ ik kijk hem doordringend aan, ‘en dat past bij een man als jij.’ Zonder zijn reactie af te wachten laat ik de deur achter me dicht vallen. Stap één is gezet.

De wandeling van het kantoor naar mijn appartement is lang genoeg om de herfstlucht diep in te ademen. Buiten zijn verfrist me en versterkt mijn gevoel van daadkracht. Het komt me goed uit dat het bedrijf waar Krijn werkt zo dicht bij mijn flat ligt. Ik volg hem al jaren en ik weet dat hij nog nooit een baan buiten Den Bosch heeft gehad. Maar al was hij naar Amsterdam of Parijs vertrokken, dan nog was ik hem achterna gereisd.

Mijn hoofd voelt helder. Ik houd van de maand oktober. De uitgelaten zomersfeer is voorbij, mensen kiezen voor ingetogenheid en dat vind ik aangenaam. Als de bladeren van de bomen vallen voel ik me elk jaar weer onverminderd gelukkig. Het lijkt een seizoen vol belofte te zijn. Alles begint opnieuw. Ook voor mij. En als de winter straks in aantocht is en de eerste sneeuwvlokken vallen, zal ik genieten van de helderheid door het koude winterweer. Ik verheug me nu al op de sfeer van de volle straten en de cafeetjes die overladen zijn met mensen die hun kerstinkopen doen.

Al snel laat ik het station achter me en loop ik onder de tunnel door in de richting van mijn huis. Het is rustig op straat.

Wanneer ik de voordeur van mijn appartement open, struikel ik bijna over de hardloopschoenen die ik gisteren uitschopte na een rondje van zeven kilometer. Het rennen hielp me in mijn voorbereiding op de ontmoeting met Krijn. Opgebouwde spanning verliet, zoals altijd tijdens het lopen, als vanzelf mijn lichaam. De angst dat hij me als de zus van Walt zou herkennen was met elke stap die ik op het asfalt zette meer uit mijn systeem gewist. En vandaag was mijn angst ongegrond gebleken. Met mijn korte witblonde kapsel, goede figuur en rode lippen lijk ik in niets meer op de onopvallende Rosalie. De alledaagse achternaam die ik vroeger verfoeide is nu een gelukkige bijkomstigheid.

Ik stap onder de douche en zoek naar de pot bodyscrub. De grapefruitgeur doet zijn opwekkende werk, al voel ik me vanwege mijn nieuwe baan zo opgewonden, dat dat eigenlijk niet eens nodig is. Na het afdrogen smeer ik me in met de bijbehorende bodycrème. Goedkeurend kijk ik in de spiegel, glans maakt mijn warmgrijze ogen nog sprekender. Mijn lijf antwoordt knorrend. Ik spurt de trap af en haal mijn fiets uit de garagebox vandaan. Op het station zit een Albert Heijn to go: zeker weten dat ze daar kipfilet, rijst en verse groenten verkopen.

Eenmaal in de winkel neem ik snel wat ik nodig heb. De rij met chips en frisdranken loop ik ook deze keer resoluut voorbij.

‘Zo, jij gaat weer voor gezond vandaag,’ glimlacht het meisje achter de kassa.

‘Dat zie je goed!’ Mijn hart maakt een sprongetje. Terug in mijn appartement wok ik de stukjes kip op hoog vuur gaar. Een halfuur later nestel ik me op de bank. Het rijstgerecht smaakt heerlijk, gezondheid danst in elke vezel van mijn lichaam. Mijn leven is een grote legpuzzel die in de loop der jaren steeds completer is geworden. Er ontbreekt nog maar één stukje en door mijn sollicitatie vandaag schuift dat al behoorlijk naar de goede plek. Binnen afzienbare tijd zal het zonder twijfel het gapende gat vullen dat de dood van mijn broer heeft achtergelaten.

Na mijn maaltijd maak ik een emmer sop. De hoeveelheid allesreiniger in het water is zeker weten genoeg om een heel bejaardenhuis mee te ontsmetten. Maar dat moet. Alles moet schoon. Mijn huis. Mijn leven. En mijn douchecabine, denk ik met een glimlach. Ik spons, boen en wrijf en werk me opnieuw in het zweet. Het is al tegen tien als ik voor de laatste keer mijn emmer leeg. Alles in mijn appartement glimt en het ruikt schoner dan schoon. Ik onderdruk de neiging om door de kamer te dansen, maar spreek mezelf meteen streng toe. Waarom zou ik het eigenlijk niet doen? Ik ben blij met hoe mijn leven loopt en de hele wereld mag het weten! Het volgende moment spring ik als een kind door de kleine kamers. Mijn ouders zouden me vast en zeker voor gek verklaren en alleen al die wetenschap laat me nog wat hoger springen. De geur van citrus omringt me en ik voel me thuis in deze georganiseerde netheid. Daarin durf ik mezelf te laten gaan. Het kleine gangetje toont een nette kapstok met daaronder een rij schoenen. De wc-deur staat op een kier, de tegeltjes blinken me tegemoet. Rechts ligt mijn keukentje. Mijn kookplaat is schoner dan deze ooit was en het aanrecht is leeg, op een fles afwasmiddel na. Dit is een keuken waarin je graag een maaltijd klaarmaakt.

Buiten is het donker, ik zie mezelf plotseling in de spiegeling van de ruit. Een gelukkige vrouw. Ik loop weer naar mijn woonkamer, de bank oogt uitnodigend met de keurige rij kussens en het hout van mijn salontafel blinkt. De eettafel is opgeruimd, de stapel tijdschriften die me vanmorgen stoorde heb ik bij het oud papier gegooid. Alleen mijn laptop staat er nog.

Ik ga zitten en klap het ding open. Tijd voor een tussenstand op mijn to-dolijst. De cursor daagt me knipperend uit en in een groot en duidelijk lettertype schrijf ik 'huis schoon', ik aarzel even en typ dan 'check'. Automatisch typ ik 'hoofd schoon', en meteen daarachter 'check'. Ik ga verder met 'gezond eten' en 'lekker sporten' en druk meteen daarna op de deletetoets. Gezond eten en sporten zijn mijn tweede natuur: zij horen niet thuis in dit rijtje.

Er is een geluid bij mijn voordeur. Wie rommelt er zo laat nog in het trappenhuis? Ik kijk door het spionnetje, maar zie niets bijzonders. Opnieuw ga ik zitten en mijn blik valt op mijn verzorgde handen. Ze zijn, samen met mijn zorgvuldig opgemaakte ogen, mijn visitekaartje. Mijn nagels zijn lang, de lak glanst in het licht. Ik draai aan de ring die mijn hand siert en ril onwillekeurig als ik denk aan dat wat mijn handen gaan doen met de man die mijn broer de dood injoeg.

Ik loop zo snel ik kan. Zou het me deze keer wel lukken om ongezien van het schoolplein af te komen? Hoewel het buiten koud is parelt het zweet op mijn voorhoofd. Mijn hart klopt in mijn keel als ik het tempo van mijn stappen verder opvoer. Niet rennen, prent ik mezelf in, want dat wekt alleen maar meer argwaan.

‘Hé jongens, daar hebben we Wallie!’

Te laat. Ik beweeg sneller, eerst onopvallend, dan in een moordend tempo. Ik hol alsof mijn leven ervan afhangt. Ik wil hier weg en wel zo snel mogelijk. Hijgend kijk ik achterom en zie dat de vier pestkoppen me inhalen. Het kost ze niet eens veel moeite.

‘Waar ga jij zo snel naar toe?’ Het is de stem van Krijn, de aanvoerder van het stel. De stomp in mijn rug komt onverwacht. Ik klap dubbel en val met mijn gezicht languit op het asfalt. Scherpe steentjes dringen venijnig mijn wang binnen op de plaats waar de blauwe plek van de laatste afranseling al geel begon te kleuren.

‘Weet je dat jij een enorme sukkel bent? Een negen halen voor je scheikunde? Je had me weleens kunnen helpen, vriend.’

Meteen daarop word ik hard in mijn maag getrapt, en nog eens. ‘Niet doen,’ fluister ik, ‘de volgende ke...’

‘Bek houden jij! Egoïst!’ Om me heen klinkt het onstuimige gejoel van de anderen.

Uit ervaring weet ik wat er nu komt. Ik sla mijn armen al om mijn hoofd. Te laat. De trap komt hard aan en mijn hoofd bonkt opnieuw ongenadig op de grond. De huid springt open, warm vocht sijpelt naar buiten. De tijd waarin ik verschrikt met mijn hand op de plek van de pijn tastte, ligt al lang achter me. Ik registreer het letsel zonder het echt te beleven en wacht. Maar dan is het plotseling voorbij.

‘Kom jongens, we besteden niet meer tijd aan dit mannetje!’

Versuft blijf ik liggen en ik merk opnieuw hoe verdriet zich samenklontert tot het een harde bal in mijn maag vormt.

De dagen na mijn gesprek bij Krijn vlogen voorbij. De volgende dag vertelde ik meteen over mijn nieuwe baan en onze directeur begreep mijn overstap. Hij wenste me succes en verraste me met het aanbod om mijn vakantiedagen op te nemen, zodat ik zo snel mogelijk bij mijn nieuwe werkgever aan de slag kon. Daarna volgde het etentje met mijn collega's. Met armen vol bloemen en beloftes om contact te houden nam ik afscheid. Het voelde dubbel. Het ging snel allemaal. De dagen erna bezocht ik toch nog een aantal keren mijn oude werkplek, om de laatste zaken naar behoren af te ronden. Het werd goedkeurend ontvangen.

Nadenkend staar ik naar buiten, er komt plotseling zoveel op me af. Wraak ligt meer binnen handbereik dan ooit, het is nu een kwestie van stap voor stap naar mijn doel toewerken, alles gedegen organiseren.

Krijn was de populairste jongen van de school en favoriet bij de meiden. Dat Vera en hij een stel vormden was niet meer dan logisch geweest, al begrijp ik tot op de dag van vandaag niet dat de populaire Vera een relatie aan wilde gaan met een jongen die zo gewelddadig kon zijn. Misschien kwam het omdat zij mijlenver van mijn belevingswereld afstond. We hadden geen hekel aan elkaar, maar waren wel compleet verschillend qua karakter en achtergrond.

In een opwelling open ik mijn LinkedIn-account en typ haar naam: Vera Meerman. Een seconde later kijkt haar eens zo knappe gezicht me aan. Met open mond staar ik naar de profielfoto. Er lijkt bar weinig over van de sprankelende persoonlijkheid die ze eens was. Haar ogen kijken naar een punt achter me en Vera's haar is strak naar achteren getrokken. Haar gezicht tekent, de wallen onder haar ogen maken dat ze er vermoeid uitziet. Met moeite ruk ik mijn blik los. Deze metamorfose schokt en intrigeert me op hetzelfde moment. Ik wil meer foto's van haar zien. Mijn vriendinnen proberen me al tijden op Facebook te krijgen. Ik heb me tot nu toe niet laten overhalen, omdat ik vind dat vrienden écht contact nodig hebben in het dagelijks leven. Maar nu ik de foto van Vera voor me zie op LinkedIn word ik met de seconde nieuwsgieriger. Het valt me op dat Vera, net als ik, haar eigen naam nog draagt. Ze werkt bij een groot communicatiebureau in Oss, lees ik. Natuurlijk, dat was vroeger al haar ding, als ze een spreekbeurt had wist ze bijna niet van ophouden, zo enthousiast kon ze worden over haar gekozen onderwerp. Het is me nooit echt duidelijk geworden waarom de jarenlange relatie tussen Krijn en Vera eindigde. Het was vrij snel na de begrafenis van mijn broer.

Kort staar ik voor me uit en richt dan mijn aandacht weer op mijn laptop. Gedreven maak ik binnen no time een Facebook-account aan. Nu ik de stap eenmaal heb gezet, wil ik graag meer over Vera weten. Het duurt niet lang of ik draal rond in de virtuele wereld van likes en oude bekenden. De deur naar vroeger opent zich, de kier wordt langzaam groter, net zolang tot het pad terug naar de gebeurtenissen in mijn jeugd zich in al haar rauwheid voor me uitstrekt.

Vandaag start ik met mijn nieuwe baan! Aanvankelijk had ik het een beetje vreemd gevonden om op vrijdag te beginnen, maar bij nader inzien vind ik het wel prettig, zo'n opstartdagje net voor het weekend. Maar eerst hardlopen. Adrenaline verspreidt zich door mijn lichaam en ik adem nog eens diep in en weer uit voordat ik het dekbed van me afsla. Het is nog vroeg. Ik steek mijn hand uit het raam en besluit dan om mijn thermokleding aan te trekken. Het is koud voor de tijd van het jaar, zeker 's ochtends. Dan zet ik mijn slaapkamerraam open en grijp een banaan van de tros. Koolhydraten, dat is alvast een goed begin. Ik loop met gemak zeven kilometer op de pure energie die een banaan me geeft.

Beneden in het trappenhuis kwak ik de schil in de vuilnisbak en weg ben ik. De muziek zweept me op en ik heb het juiste loopritme gauw te pakken. Al snel heb ik het bloedheet onder de verschillende lagen stof. Ik ren naar het centrum. De Sint-Janskathedraal torent boven de stad uit als een baken op zee. Zoals altijd intrigeert het beeld van de hoge torenspits me. Sommige dingen veranderen nooit.

Het is nog rustig. Enkele mannen in feloranje jasjes spuiten de goten schoon. Ik groet ze met een handgebaar en voel me intens verbonden met de wereld om me heen. Lage bastonen denderen in mijn oren, al ligt de tijd waarin ik diezelfde beats nodig had om het joggen vol te houden al lang achter me. Tegenwoordig wissel ik lopen met muziek af met lopen in stilte. Vaak ren ik 's ochtends al om zeven uur door het bos. Er zijn weinig activiteiten die me gelukkiger maken dan de stilte van de natuur die langzaam ontwaakt, terwijl ik met diepe teugen de onbedorven boslucht inhaleer. Dan ervaar ik hoe het is om gezond te zijn en voel ik de veerkracht in elke vezel die mijn lichaam rijk is. Het is geen toeval dat mijn beste vriendinnen ook sportief van karakter zijn. Stuk voor stuk zijn ze bewust bezig met hun voedingspatroon en actief om hun lijf in goede conditie te houden.

Mijn sportieve aanleg kwam me al vroeg van pas. Het gaf me ongelooflijk veel zelfvertrouwen om tijdens de gymlessen met goedkeurend gemompel door mijn klasgenoten ontvangen te worden in het team dat de gymleraar samenstelde. Hoe anders was dat voor Walt. Maandagochtend, het tweede uur, dan had hij gym. Ik keek van mijn lokaal waar ik Nederlandse les kreeg, direct uit op het sportveld. Nog zie ik hem staan in zijn katoenen broek en shirtje. Het wit van de stof deed zijn tengere lijf nog bleker lijken. De pijn snijdt onverminderd door mijn ziel wanneer ik me herinner hoe de rij te kiezen kinderen steeds korter werd. Tot uiteindelijk Wallie als laatste over was en als een soort van ongewilde trofee werd toegewezen aan het team met de minste spelers. Altijd. Niemand zat te wachten op een angstige jongen die eerder wegliep van de bal dan dat hij deze durfde aan te pakken om te scoren. Het had me geïrriteerd soms, de houding van zijn klasgenoten, maar ook het onzekere gedrag van mijn broer. Als iedereen zich wat krachtiger had opgesteld, dan hadden de gebeurtenissen later dat schooljaar een heel andere loop genomen. Daar geloof ik nog altijd heilig in.

In de verte doemt mijn flat al weer op, ik minder vaart en wandel het laatste stuk in een rustig tempo terug. Mijn hartslag hervindt al snel haar gewone ritme, het maakt dat ik mijn schouders en rug opnieuw recht.

Met verende tred beklim ik de trappen naar mijn appartement en wanneer ik bijna boven ben zie ik een briefje liggen. Het ligt bij mijn voordeur. Als weggewaaid vuil. Eerst besteed ik er geen aandacht aan, er ligt wel vaker troep in de gezamenlijke ruimtes en meestal blijf ik er ver vandaan. Maar dit

briefje ziet er anders uit. Het is kraakwit in een verder smoezelig trappenhuis. Ik kijk om me heen maar zie niemand. Dan buk ik en raap, toch wat nieuwsgierig, het gevouwen velletje van de vloer op om het behoedzaam open te vouwen.

JIJ VERDIENT HET NIET OM TE LEVEN. TRUT!

Met opgetrokken wenkbrauwen staar ik naar het papier. Er zijn verschillende deuren in dit trappenhuis en het merendeel van mijn burens is vrouw. Het woord trut kan voor iedereen bestemd zijn. Zou dit voor mij zijn bedoeld? Wie zou zo iets dan schrijven? Mijn bovenbuurvrouw misschien? Met haar heb ik weleens woorden vanwege de vuilniszak die regelmatig stinkend voor haar deur staat, maar ik kan me met geen mogelijkheid voorstellen dat zij zo'n briefje zou schrijven. Wie weet is het juist wel aan haar geadresseerd, omdat de andere burens haar onaangepaste gedrag definitief beu zijn. Ik haal mijn schouders op, frommel het velletje in elkaar en gooi het met een boog in de vuilnisbak in de hal.

Boven in het trappenhuis wordt een deur dichtgeslagen en mijn bovenbuurvrouw komt met een volle zak afval de trap afgestommeld. Haar ochtendjas zit strak om haar lichaam geknoopt, het kan niet voorkomen dat ik zie hoe groezelig de pyjama eronder is. Als ze me passeert groet ik haar kort en knik goedkeurend. Buurvrouw kijkt me stuurs aan en beweegt haar gebarsten lippen. Om haar mondhoeken zitten korstjes. Ze maakt geen geluid, de alcohol damp die om haar heen hangt spreekt boekdelen. Snel draai ik me om en sluit de deur met een klap achter me. Wanneer ik door het spionnetje tuur zie ik dat ze naar mijn voordeur staat te staren. Ze lijkt afwezig, apathisch bijna. Geschrokken schuif ik weg van het glazen rondje, hoewel ik weet dat ze me met geen mogelijkheid zien kan. Voor de zoveelste keer vraag ik me af hoe iemand zo kan ontsporen dat ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat alcohol nodig heeft. Misschien had ik dat briefje toch niet zo snel weg moeten gooien en ik besluit om het straks uit de vuilnisbak te vissen. Gewoon. Je weet nooit waar het nog goed voor is.

Na een uitgebreide douche spring ik op mijn fiets. Ik heb meer aandacht dan anders besteed aan mijn uiterlijk. Mijn zwarte broek past me goed en ik weet dat het pauwblauwe truitje mijn diepgrijze ogen laat stralen. Een beetje glanzende oogschaduw en wat mascara maken mijn look compleet. Ik wil een goede indruk maken op mijn eerste werkdag, al is het om een andere reden dan mijn aanstaande collega's ooit kunnen vermoeden.

‘Goedemorgen!’

‘Morge!’ klinkt het welwillend van verschillende kanten. Eén vrouw blijft stuurs voor zich uit kijken. Een onaangenaam gevoel verspreidt zich in mijn onderbuik als ik haar strakke gezicht in me opneem.

‘Krijn verwacht je al,’ zegt een andere vrouw vriendelijk en knikt in de richting van het kantoor waar ik eerder mijn sollicitatiegesprek voerde.

‘Dank je.’ Het begin is gemaakt. ‘Iemand koffie misschien?’ vraag ik en hoop maar dat het gebaar niet te vrijpostig is op een eerste werkdag. Voordat mijn nieuwe collega's kans krijgen om te antwoorden hoor ik een geluid achter me.

‘Dat lijkt me lekker!’

Het is de diepe stem van Krijn en mijn hartslag schiet met minstens tien slagen per minuut omhoog.

Met mijn schouders recht naar achteren loop ik het kleine keukentje in dat ik bij binnenkomst zag en druk op de knop voor twee koppen koffie. Met samengeknepen lippen bekijk ik het rode glazuur van de mokken. Blijkbaar is Krijn achter me aan gekomen, hij staat ineens naast me. Het contrast tussen het blauw van zijn ogen en het zwart van zijn haren overweldigt me.

‘De keuken heb je al ontdekt zie ik. Dat is goed. Loop je zo met me mee? Dan leid ik je rond en stel ik je voor aan de rest van het personeel.’ Vragend kijkt hij naar me.

‘Zeker, nu meteen dan maar?’

Hij knikt en kijkt me een moment zwijgend aan. Een paar tellen later lopen we over de afdeling. Verschillende collega’s slaan ons gade, de stuurse vrouw kijkt nu ook op van haar werk. Ze neemt me op, van top tot teen. Ik kijk opzij naar Krijn, al is dat eigenlijk overbodig. Ik kan hem uittekenen, herinner me elk detail, zelfs met mijn ogen dicht. Ik heb de intonatie van zijn stem onthouden en de manier waarop hij beweegt, de gradaties van het blauw in zijn ogen staan in mijn geheugen gegrift, net als de aan arrogantie grenzende zekerheid die zijn hele gedrag uitstraalt. Maar bovenal onthield ik zijn jarenlange pesterijen die mijn broer uiteindelijk de dood in dreven.

De rest van de ochtend vliegt voorbij. Ik schud handen, loop door het bedrijf en al die tijd wijkt Krijn niet van mijn zijde. De boze vrouw van vanochtend kan ik nergens ontdekken. Hij lijkt echt blij te zijn met zijn nieuwe assistent. En ik kan het me voorstellen, zijn telefoon gaat vaak en overal waar hij komt willen collega’s dingen van hem gedaan hebben. Hij zet handtekeningen, neemt beslissingen en stuurt aan. Ik kan een gevoel van respect voor zijn professionaliteit niet onderdrukken.

‘Kun je deze stapel ook nog even verwerken voordat de pauze begint?’ Een dwingende stem klinkt vlak naast me, de geur van goedkoop parfum dringt mijn neusgaten binnen. Het meisje voor wie de woorden zijn bedoeld knikt wat onderdanig. Ze wordt afgesnauwd door de stuurse vrouw die me vanochtend zowat het pand uitkeek. Het mens is alweer op haar plek gaan zitten en kijkt me opnieuw met kille ogen aan.

‘Zij zal geen kans onbenut laten om me nog meer werk te bezorgen en daar zit nooit eens een leuke klus bij. Ze denkt dat ze over me kan bazen met haar autoritaire gedrag.’ Het meisje fluistert zachtjes tegen me. ‘Sinds Samantha gescheiden is lijkt ze nog akeliger in de omgang dan voorheen, wat ik totaal niet begrijp, want ze is na haar scheiding niet meer met een blauw oog of een gipsarm op het werk verschenen. Nu ze alleen woont met haar vijfjarige dochter is het helemaal een secreteet, het komt vast door de stress. De meeste collega’s lopen het liefst met een grote boog om haar heen. Kijk maar uit met haar, want als je haar tegen hebt ben je nog niet jarig.’ Het meisje kijkt me samenzweerderig aan. ‘Wist je dat ze al eens een psychose heeft gehad? Van het ene op het andere moment. Helemaal doorgedraaid. Is ze een tijdje opgenomen geweest. Ze mag blij zijn dat Krijn haar zo goedgezind is, anders was ze allang ontslagen.’

Ik knik nogal overdonderd door zoveel informatie. Het voelt ongemakkelijk, dat geroddel op mijn eerste werkdag. Het meisje is duidelijk onder de indruk van haar snibbige collega en dat begrijp ik wel. Ik kijk Samantha na als ze wiebelend op haar pumps de ruimte verlaat in haar onmogelijk strakke rokje. De steelse blikken die ze zo nu en dan naar Krijn wierp zijn me niet ontgaan. Het meisje naast me is weer verdiept in de stapel dossiers, ik wens haar succes en loop naar het bureau dat vandaag tot mijn werkplek is gebombardeerd. Een beetje onwennig typ ik mijn gebruikersnaam en spiek voor de zekerheid nog eens op de brief die de directiesecretaresse me gaf. Het wachtwoord klopt en het systeem start op. Het is een bijzondere gewaarwording om mijn aandacht te verdelen tussen mijn

nieuwe baan en het uitvoeren van mijn plan. Ik klik op het icoontje van het mailprogramma en volg de instructies voor het aanmaken van een persoonlijke handtekening. ‘Personal assistent’ typ ik onder mijn naam. Ik kijk op als iemand mijn bureau nadert. Samantha.

‘Leuk is hij, hè,’ fluistert ze op samenzweerderige toon, terwijl ze aan haar roodgelakte nagel pulkt. ‘Een echte knapperd vind ik het.’

Blijkbaar verwacht ze geen reactie en dat is maar goed ook, want ik heb geen idee wat ik zou moeten antwoorden.

‘Misschien heeft mijn scheiding dan toch nog positieve kanten,’ besluit ze en loopt weg.

Met open mond staar ik haar na en alsof ze mijn verbazing voelt draait ze zich om en snauwt me vanuit het niets toe.

‘Hij is van mij en dat zeg ik je precies één keer. Je blijft van hem af. Anders weet mijn broer je wel te vinden.’ Ze kijkt me opnieuw woest aan. Mijn maag draait zich om. Denkt ze nu echt dat ik iets met Krijn wil? Dat mens is gek.

Samantha loopt opnieuw een aantal passen naar mijn bureau en buigt zich ver voorover terwijl haar slanke handen vrijpostig op mijn bureaublad leunen. Mijn blik wordt naar haar diepe décolleté getrokken en ik slik moeizaam als haar gezicht nog dichterbij het mijne komt. De geur van haar mierzoete parfum is overheersend en ik leun zo onopvallend mogelijk wat naar achteren. Mijn collega’s werken onverstoorbaar verder. Samantha geeft problemen, dat weet blijkbaar het hele kantoor en het lijkt inderdaad alsof iedereen het liefst zo ver mogelijk bij haar uit de buurt blijft.

‘Trut,’ sist ze, en door de kracht waarmee ze het woord uitspreekt vliegen er kleine spuugbelletjes in mijn gezicht. Ik durf ze niet weg te vegen. Dan draait ze zich om en loopt met vinnige passen terug naar haar bureau. Alsof er niets gebeurd is pakt ze een dossier en bladert er ogenschijnlijk rustig in, maar ik zie dat ze met de nagel van haar wijsvinger onafgebroken op haar bureau tikt. Het duurt even voordat ik beseft dat ik haar met open mond aanstaar.

Aan het einde van de dag loop ik, onder de indruk van alle nieuwe ervaringen, het kantoor uit, haal mijn fiets van het slot en spring op mijn zadel. Met elke pedaalslag voel ik de daadkracht en energie mijn lichaam binnenstromen.

Bij mijn appartementje aangekomen sjoer ik mijn fiets de trap af naar het daarvoor bestemde hok en vervloek mijn huisbaas omdat het licht nog steeds niet gemaakt is. Het is volop najaar en de dagen worden in een snel tempo korter. Het maakt dat ik het liefst zo snel mogelijk weg wil uit de benauwde kelderruimte. Soms ligt er een zwerver te slapen en behalve het gevoel van medelijden, krijg ik ook de kriebels van dat soort onberekenbare types. Nog niet zo lang geleden stapte ik in een drol en ik weet tot op de dag van vandaag niet of het de uitwerpselen van een hond of een mens waren.

Ergens in mijn hals begint er een ader te kloppen en ik merk dat mijn handen toch een beetje trillen als ik mijn fiets voorzichtig tussen de anderen zet in de hoek van de ruimte. Stof kriebelt in mijn neus en ik kan nog net voorkomen dat ik luid nies, bang als ik ben om iemand wakker te maken die mogelijk ergens in deze ruimte zijn roes uitslaapt. Met een zacht klikje duw ik het combinatieslot dicht en laat de sleutel in mijn zak glijden. Geritsel laat me met een ruk opkijken nu mijn ogen zijn gewend aan het duister. In de hoek komt een hoop opgefrommelde kranten langzaam in beweging. De haartjes in mijn nek gaan één voor één overeind staan. Ik zet me schrap, klaar om te vluchten en zie dan een muis uit het hoopje schieten. Of was het een kleine rat? Mijn ingehouden adem ontsnapt sissend aan mijn lippen. Voor muizen of ratten ben ik niet bang. Die zag ik in mijn jeugd zo veel dat ze

me op geen enkele manier meer angst aanjagen. Voetje voor voetje schuifel ik naar de deur, naar het trappenhuis dat grenst aan de kelder, totdat ook hier urinelucht mijn neusgaten binnendringt, dan loop ik snel naar de uitgang van het portaal. De deur van het muffe hok valt met een plofje achter me dicht en plotseling denk ik aan het briefje van vanochtend. Eenmaal buiten, adem ik de frisse lucht een aantal keren kort in. Bovenbuurvrouw kijkt naar me vanaf haar balkon. Automatisch steek ik mijn hand op. Ze kijkt onverstoorbaar terug, draait zich dan om en sluit met een klap de deur. Ik haal mijn schouders op en loop de trap op. Ik wil het stukje papier uit de vuilnisbak in de hal halen. Misschien heb ik het wel wat te snel weggegooid. Maar de vuilnisbak is leeg. Angstaanjagend opgeruimd zelfs. Het is voor het eerst dat iemand anders dan ik deze bak verschoond heeft. In de regel puilt hij uit van lege wijnflessen, etensresten en andere ondefinieerbare zaken die zonder uitzondering smerig ruiken. Eigenlijk hoort de huisbaas hem op te ruimen, maar in praktijk sta ik er nogal eens mee te ploeteren, omdat de geur van afval regelrecht mijn appartement binnendringt. En nu is de volle zak ineens weg. De leegte van de vuilnisbak lijkt me uit te dagen om volledig in paniek te raken. Plots lijkt het briefje van vanmorgen ontzettend belangrijk en ik besef nu dat het onaangename gevoel dat het korte gesprekje met Samantha me gaf in mijn onderbewustzijn is blijven hangen. Het overschaduwde mijn dag als een stoorzender en nu ik de lege vuilnisbak aanstaar begrijp ik waarom. Zij heeft me een trut genoemd. Samantha heeft exact hetzelfde woord gebruikt als op het briefje. Wat stond er ook weer precies?

Ik wrijf over mijn voorhoofd, mijn eerste werkdag heeft me meer vermoeid dan ik dacht. Jij verdient het niet om te leven. Trut! Dat stond er. Is het toeval dat de collega die ik vandaag voor het eerst in mijn leven ontmoette me ook zo noemde? Het moet wel. Wat weet ze van me? Dat ze me niet mag is duidelijk. Afgaande op Samantha's woorden heeft ze zelf plannen met Krijn. Waarom zou ze eigenlijk gescheiden zijn? Ik huiver als ik denk aan het verhaal van het meisje dat door haar afgesnauwd werd. Wat afschuwelijk als je man je mishandelt. Ik neem me voor om Samantha een eerlijke kans te geven. Het zal je maar gebeuren dat je na een slecht huwelijk alleen achterblijft met een dochtertje en je je een slag in de rondte moet werken om alle eindjes aan elkaar te knopen. Dat gun je niemand.

Eenmaal binnen schop ik mijn pumps uit en verwissel mijn kantooroutfit voor een gemakkelijke broek en trui. Ik open mijn koelkast, maak snel een maaltijdsalade en warm een kop bouillon op. De geur ervan doet me watertanden. Haastig eet ik mijn soep en schenk een glas droge witte wijn in. Dat heb ik wel verdiend na vandaag. Met elke hap die ik neem, ontspannen mijn spieren zich meer. Soms is het leven gewoon goed zoals het is.

Na de maaltijd kijk ik in mijn kledingkast. Morgen is er meteen al een personeelsfeest bij mijn nieuwe werkgever. Krijn nodigde me uit vandaag en voegde eraan toe dat het een mooie gelegenheid is om kennis te maken met de collega's. Ik merk opnieuw dat het concentratie vergt om mezelf in tweeën te delen, want er is maar één reden waarom ik als assistent van Krijn ben gaan werken. Ik wil hem kapotmaken. Afbreken tot de grond. Volledig. Maar in de tussentijd heb ik wel met collega's te dealen, die terecht van me verwachten dat ik een band met ze opbouw. En op Samantha na, lijkt me dat niet al te moeilijk. De eerste werkdag bij Krijn ligt achter me en het borrelt. Diep van binnen. De luchtbel zal zich langzaam naar boven werken tot hij uiteenspat. Dat zal het moment zijn waarop ik mijn plan heb geperfectioneerd en niemand maar een seconde kan bedenken dat ik het was die Krijn van Voorden om het leven bracht.

De pijn is ondraaglijk. Het brandt. Wat is dat voor troep? Met de rug van mijn hand veeg ik over mijn opgezette lippen en ruik dan de onmiskenbare pepermuntgeur. Tandpasta. Stelletje klootzakken. Dit schoolkamp is een vergissing, ik had kunnen weten dat het een aaneenschakeling van rottigheid zou worden. Wat bezielde me in vredesnaam om me op te geven voor deze vierdaagse ellende die schoolkamp heet. Ver weg van mijn ouders. Maar vooral van Rosalie, mijn grote zus. Zij beschermt me altijd. Verderop in de gang hoor ik gerommel en gelach. Het zou me niet verbazen als ze achter de deur van mijn kamer mijn reactie afwachten. Dat wordt een teleurstelling voor ze, want zoals gewoonlijk gaan ze aan mijn buitenkant met geen mogelijkheid zien wat ik aan de binnenkant voel. Die lol gun ik ze niet. Ik hoop dat deze houding er op een dag voor zorgt dat ze ophouden met hun eeuwige pesterijen. Maar tot op heden zijn ze vasthoudend. Vooral Krijn. Ik weet zeker dat het meteen ophoudt als hij naar een andere school zou gaan. De rest van het groepje volgt alleen maar, veel te bang om zelf slachtoffer te worden.

Het geluid op de gang neemt af en ik wil overeind komen, maar iets houdt me vast aan het bed.

‘Nee!’ Mijn linkerhand zit vastgeklonken aan de ijzeren rand van het hoofdeind. De handboeien snijden in mijn pols. Steeds als ik verwacht dat het getreiter niet erger wordt, verzinnen ze weer iets nieuws. Ik zak terug op bed en ril. Het is koud in de slaapkamer. Mijn boxershort is weg. Ik ben helemaal naakt. Tranen lopen over mijn wangen, dit keer zijn ze echt te ver gegaan en ik verlies mezelf volledig als ik begin te schreeuwen. ‘Maak me los, klootzakken. Maak me los! Help!’ Na een paar minuten gaat de deur open. Het is de eigenaresse van de herberg, vol ongeloof staart ze me aan. Nooit eerder voelde ik me zo nietig. Even later verschijnt er een leraar. Met grote ogen bekijkt hij het tafereel.

‘Moesten ze je weer hebben jongen? Wacht maar, ik heb je zo los.’ Zorgzaam trekt hij een deken over mijn naakte onderlijf.

Versuft kijk ik naar het plafond. Mijn leven is zinloos. Niemand moet me. En ik weet niet wat ik erger vind. De zieke pesterijen van mijn klasgenoten of de blik vol medelijden van mijn leraar, waarmee hij onbedoeld bevestigt dat ik een sukkel ben.

‘Super!’ Ik kijk in de spiegel en zie dat mijn kapsel precies zit zoals ik dat mooi vind. Mijn hele gezicht straalt ervan. De vuurrode lippenstift van Chanel komt perfect uit bij mijn smokey eyes. Mijn huid oogt egaal en mijn coupe maakt het helemaal af. Mijn haar is bijna wit van kleur en heeft, in een moderne uitvoering weliswaar, in de verte wat weg van de zangeres van Roxette, de band wiens cd’s ik vroeger grijs draaide. Ik staar naar de knappe zelfverzekerde vrouw in de spiegel. ‘Bedankt!’ zeg ik nog eens oprecht tegen de kapster die naast me staat. ‘Ik ben er weer heel blij mee!’

‘Dat snap ik,’ zegt ze hartelijk, ‘je ziet er fantastisch uit!’

De rest van de middag loop ik winkel in winkel uit en als ik later mijn appartement binnenkom laat ik de enorme berg tassen met een plof op de bank vallen.

Ik kijk met een glimlach naar het plastic. Ik heb, zonder uitzondering, geweldige kledingstukken gescoord. Mooi van ont-werp, krachtig van kleur. Ik kan niet wachten om ze in mijn kast te hangen. Dat geeft me altijd zo’n rijk gevoel.

Dan hoor ik een ongewoon geluid, het zwarte jurkje blijft in de lucht hangen terwijl ik met gespitste oren luister. Het klinkt als een soort geschuif en automatisch kijk ik naar buiten, het lijkt alsof er een vogel met zijn vleugels tegen het glas flappert. Bij het raam is niets te zien. In twee stappen ben ik bij mijn keukentje, maar ook daar vind ik niets verdachts. Het jurkje ligt op de bank gesmeten. Mijn ademhaling gaat sneller dan normaal. Dan stopt het geluid even plotseling als dat het begonnen is, vlug draai ik me om en kijk achter me. Als ik terugloop naar mijn woonkamer zie ik iets wits bij mijn voordeur. Een briefje. Vierkant opgevouwen. Net als de vorige keer. Een rilling loopt over mijn rug, want wat er ook op staat: deze keer is het zeker weten wel voor mij bedoeld.

JE BENT NIET ALLEEN ROOS

Met trillende vingers houd ik het papier vast, zijn de woorden met een bedreigende of steunende intentie geschreven? Ik vouw het vel langzaam dicht en vervolgens meteen weer open. Wat wil deze persoon van me? Opnieuw lees ik de woorden. Ik denk aan het programma dat ik pas op televisie zag, over slachtoffers van stalking. Dit had meer dan perfect in het script gepast. Ik ben niet alleen. Ik ben niet alleen, dreunt het door mijn hoofd. Word ik vanaf nu nauwlettend in de gaten gehouden? En door wie dan? De beelden van een televisieserie dringen zich op. De stalker doodde zijn slachtoffer met een enorme hoeveelheid messteken.

Ik leg de brief in mijn nachtkastje en hervat het opbergen van mijn kleding, al zijn mijn gebaren trager dan een paar minuten geleden. Ik trek mijn vest dicht om mijn lichaam en controleer nog eens of ik de voordeur goed heb gesloten. Om mezelf gerust te stellen schuif ik het slot aan de binnenkant ook dicht en kijk nog eens door het spionnetje. De gang is leeg, op een vuilniszak van mijn buurvrouw na. Een lege wijnfles steekt door een scheur naar buiten. Het rode vocht drupt langzaam op de tegels. Resoluut draai ik me om en loop naar mijn slaapkamer waar ik de gordijnen zorgvuldig sluit. Tijd om mijn gedachten te verzetten.

Wat zal ik aantrekken vanavond? Ik kies een nauwsluitend jurkje van een fijn gebreide stof, het zwarte riempje laat mijn taille nog beter uitkomen. Ik kocht er speciaal pumps bij van glanzend lakleer.

Winkelen is voor mij pure ontspanning en mijn figuur is zelden een probleem bij het kopen van kleding. Het hardlopen voorkomt dat er vet zit op plaatsen waar het niet hoort. Mijn benen en buik zijn gespierd en mijn huid heeft een stralende tint. Ik leg alles klaar op bed en kijk kort naar het eindresultaat, voordat ik naar het gordijn loop en door een smalle spleet naar buiten staar. Regen glanst in het licht van de straatlantaarns op het verder lege plein. Ik verlaat mijn slaapkamer en zet de televisie aan, al is het maar om geen stilte om me heen te hebben.

Ik wok groenten, maak tortilla's warm en ga even later op de bank zitten. De ijsbergsla is knapperig en ik leun met een kussen in mijn rug wat achterover in een poging mijn rust te hervinden. Zal ik een glas witte wijn nemen? Morgenvroeg ga ik toch niet joggen. Een paar minuten later is mijn minifeestje compleet.

Na het eten neem ik een bad, het maakt me loom en de overgang naar een drukke kroeg is niet direct een prettig vooruitzicht nu. Het feest is in de stad op loopafstand van mijn appartement, en tegen de tijd dat ik er ben voel ik me vast weer lekker fris. Ik check voor de laatste keer hoe ik eruitzie, knoop mijn jas dicht, loop dan vanuit de gang terug mijn appartement in en controleer opnieuw of de ramen goed gesloten zijn. De twee briefjes hebben zich als een zaadje in mijn binnenste genesteld en het idee dat ik alleen door het donker moet staat me allerm minst aan. Als ik de deur achter me dichttrek kijk ik om me heen, het plein is nog steeds verlaten en mijn hakken zijn het enige geluid in de straat.

In de stad is het druk en als ik de kroeg binnenkom zie ik haar meteen. Ik herken haar van de foto's uit Krijns kantoor. Ze is mooi. Klassiek. Haar eenvoudige schoonheid vult de ruimte. Ik ruk mijn blik los en kijk weer naar het gezicht van Fleur, Krijns vrouw. Zelfs vanaf de drempel zie ik hoe delicaat haar huid is. Gracieus beweegt ze in de richting van Krijn. Bijna onzichtbaar vlechten haar vingers zich in die van haar man. Hij laat het toe met een vanzelfsprekendheid die liefde verraadt. Zijn duim streelt de huid van haar hand. Haar pumps zijn huidkleurig, de tint laat haar benen nog langer lijken en het taupekleurig jurkje benadrukt haar lichaam op de juiste plaatsen. De eenvoudige parelketting geeft een subtiel tintje aan haar verschijning. Voor me danst Krijn nu innig met Fleur. Haar blonde kapsel glanst helder in het licht. Ze dansen alsof ze elkaar net kennen. Teder. Ik slik en draai me om.

Snel trek ik mijn jas uit en sluit me aan bij een groepje collega's dat aan de bar hangt. De stemming zit er al goed in en ik krijg meteen een glas wijn in mijn handen gedrukt. Gretig neem ik een slok en ik kijk om me heen of ik Samantha ergens zie. Ze staat in een hoekje van de kroeg. De broek die ze draagt is zo roze dat het bijna pijn doet aan mijn ogen. Ze kijkt naar me en zwaait enthousiast. Bijna kijk ik achter me, benieuwd wie ze zo uitbundig begroet, maar realiseer me dan dat haar bewegingen voor mij bedoeld zijn. Met opgetrokken wenkbrauwen steek ik een hand in de lucht bij wijze van reactie.

‘Ha die Roos, wat leuk dat je er al bij bent meid!’ Een collega kijkt me enthousiast aan.

‘Vind ik ook, gezellig om jullie te leren kennen.’ Verschillende hoofden draaien goedkeurend mijn kant op.

Ik laat mijn schouders wat zakken en neem nog een slok. Dat ik een speciaal plan heb met Krijn, wil niet zeggen dat ik hier geen gezellige avond kan hebben.

‘We hadden het over de vacature die opengesteld wordt,’ zegt iemand.

‘Ik zag het straks op het bord hangen. Een deeltijdbaas als administratief medewerker op onze afdeling.’

Ik knik afwezig. Samantha staat te smoezen met een accountmanager, die als Hans aan me werd

voorgesteld, en knipoogt naar me als ze ziet dat ik naar haar kijk. Mijn voornemen om haar een eerlijke kans te geven voorkomt niet dat mijn sympathie voor deze vrouw met de minuut daalt. Haar arm ligt net iets te vertrouwelijk op Hans' schouder, ze danst om hem heen en bewaart met moeite haar evenwicht.

Om me heen speculeert men intussen al druk over wie er op de vacature gaat reageren en wat ieders kansen zijn. De functie is gewild, het is een baan voor twintig uur per week. 'En de directe samenwerking met Krijn is zeker geen nadeel,' knipoogt een meisje met zwart haar. De rest lacht uitbundig en als vanzelf lach ik mee, terwijl ik mijn ogen goed de kost geef.

De klanken van Bløfs 'Hier aan de kust' vullen de ruimte op precies het goede volume. Collega's hebben zich rond de bar verzameld, anderen hangen achterover in de royale loungebanken in pastelkleurig leer. De wijn doet haar werk en ik neem nog een slokje uit mijn bijna lege glas. Ineens voel ik een hand op mijn schouder. Ik verstijf, maar herstel snel van mijn reflex. Als ik me omdraai kijk ik recht in het gezicht van Fleur.

'Mag ik je even voorstellen aan mijn vrouw?' Krijn kijkt me opgetogen aan en Fleur steekt haar hand naar me uit. 'Roos is mijn nieuwe steun en toeverlaat op het werk,' zegt Krijn, 'ik heb het maar getroffen met twee van die goede vrouwen aan mijn zijde.' Samenzweerderig knipoogt hij tegen me. Het lukt me niet om de prop in mijn keel weg te slikken.

'Zal ik nog wat te drinken halen voor de dames?'

Fleur knikt en blijkbaar deed ik hetzelfde, want nog voordat ik iets zeggen kan verdwijnt hij al naar de bar.

'Leuk om je te leren kennen,' open ik ons gesprek.

'Vind ik ook,' komt het spontaan terug, 'hoe bevalt het tot nu toe? Veel indrukken opgedaan zeker? En dan nu meteen een personeelsfeestje. Druk zeg!'

Ze praat ontspannen tegen me. Fleur is aardig.

'Wat heb jij trouwens een geweldig kapsel, Roos. Zo krachtig en toch vrouwelijk.'

Ik glimlach en bedenk net dat ik ook wel iets aardigs terug kan zeggen, als Krijn alweer bij ons is.

'En hebben jullie al een beetje kennisgemaakt?'

'Jazeker, als je het mij vraagt dan heb je een goede keus gemaakt door Roos als je assistente te benoemen.'

'Dat weet ik wel zeker,' zegt hij. Ze kijken me beiden lachend aan en het oprechte geluk dat ze uitstralen laat me weer hevig slikken. Als ik niet wist wat voor klootzak Krijn van Voorden vroeger was, zou ik oprecht geraakt zijn door zijn warmte.

Krijn en Fleur zijn alweer doorgelopen en ik schuifel door de menigte in de richting van het toilet. Ik ga op de wc-bril zitten. De alcohol is inmiddels naar mijn benen gezakt. Ik schop mijn pumps uit en negeer de niet al te schone vloer. Mijn voeten staan in brand en mijn benen wegen honderd kilo. Een signaal uit mijn smartphone meldt een sms-berichtje. Nieuwsgierig klap ik het hoesje open, zo vaak krijg ik geen sms'jes meer nu ik fervent Whatsapp-gebruiker ben. Het bloed trekt uit mijn gezicht weg. De loomte die net nog aangenaam door mijn lichaam stroomde is op slag verdwenen.

DENK NIET DAT IK GEK BEN

Het staat er echt. Hoe hevig ik mijn hoofd ook schud, de woorden blijven wat ze zijn. Het bericht is verstuurd vanaf een afgeschermd nummer. Ik sluit mijn ogen en klem mijn tanden stevig op elkaar.

Woede zwelt aan als een storm in mijn binnenste.

De situatie wordt me steeds onduidelijker. Eerst vind ik een brief-je met doodsverwensing, dan wordt me verteld dat ik niet alleen ben en nu mag ik vervolgens vooral niet denken dat de afzender van dit bericht gek is. Resoluut stop ik mijn mobiel in mijn tas, loop terug het café in en bots bijna tegen een groep mensen op. ‘Rustig aan,’ roept iemand en ik mompel wat onverstaanbaars terug. Mijn geprevel gaat verloren in het rumoer om me heen en ik besteed verder geen aandacht aan het clubje.

In een hoek van de kroeg staat Samantha inmiddels met een andere man te flirten van wie ik de naam niet ken. Ze lijken het prima met elkaar te kunnen vinden. Waarom deed ze eerder vanavond ineens zo aardig tegen me? Het klopt niet, eerst bedreigt ze me zowat op mijn eerste werkdag en vervolgens zwaait ze naar me alsof we dikke vriendinnen zijn. Ik stap op haar af.

‘Mag ik je mobiel even lenen?’ Ik doe alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Verbaasd trekt ze haar wenkbrauwen op, maar haar hand glijdt in haar tas en ze reikt me haar mobiel aan.

‘Bedankt! Ik moet echt even bellen, mijn batterij is leeg.’

Ze knikt wat overdonderd, zich stevig vasthoudend aan de lambrisering aan de wand. ‘Zolang je maar niet naar Rusland belt,’ zegt ze met dubbele tong.

Ik glimlach kort en loop door de menigte naar de uitgang. Buiten is het fris. Het maakt mijn hoofd in rap tempo helderder. Snel scrol ik door de berichten. Mijn hart klopt als een bezetene. Ik moet zeker weten of zij iets te maken heeft met die achterlijke briefjes. Maar ik zie niets verdachts. In een ander scherm staat een bericht naar een man, dat ik niet open. Verder zie ik een bericht naar een onbekend nummer en Whatsappjes naar nummers met en zonder naam. Niet één dat maar in de verste verte lijkt op mijn mobiele nummer. Voor de zekerheid check ik nog hoe haar telefoon is ingesteld en zie vrijwel direct dat Samantha’s identificatie standaard wordt meegezonden bij uitgaande oproepen. Daarmee is ze gevrijwaard. Ze kan met geen enkele mogelijkheid degene zijn die mij het bericht stuurde.

Adem ontsnapt tussen mijn lippen door naar buiten. Eenmaal terug in de kroeg is Samantha verdwenen. En Hans waar ze eerder die avond mee sprak ook. Ik schud mijn hoofd om zoveel onnozelheid. Dat wordt de kantoorroddel van morgen. Is ze soms van plan om het hele team af te werken? De andere man heeft het hoogste woord. Blijkbaar is het grappig, het hele gezelschap barst in lachen uit. Het zou me niet verbazen als hij zijn gesprek met Samantha in geuren en kleuren nabootst. De muziek staat hard, verschillende collega’s dansen. Eentje wenkt enthousiast naar me. Mijn hart bonst mee op het ritme van de beat. Ik probeer niet te denken aan mijn wandeling naar huis straks. Alleen. In het donker. Ik giet het laatste restje wijn in één teug naar binnen en loop een tikje onvast naar de dansvloer. Een collega zingt hard mee met de Belgische Milow en al snel volg ik haar voorbeeld. De woorden komen als vanzelf uit mijn mond, de melodie kan ik bijna dromen. ‘Ayo, I’m tired of using technology!’ Mijn nieuwbakken collega lacht. Ik dein uitbundig mee op het ritme van de muziek en wil net mijn armen in de lucht steken wanneer het besef als een mokerslag tot me doordringt door de woorden die ik zojuist zong. Dat Samantha gewoon haar naam meezendt met uitgaande oproepen wil helemaal niets zeggen. Het vraagt niet meer dan het wijzigen van één simpele instelling in haar smartphone om mij met een tijdelijk afgeschermd nummer de stuipen op het lijf te kunnen jagen. En mijn nummer verwijderen uit het logbestand was vast ook niet zo moeilijk.

Ik ben net te laat. Mijn duim en wijsvinger duwen met alle kracht de haak van de toiletdeur naar beneden in een poging de jongens tegen te houden, maar hij vliegt al open. Een stomp in mijn maagstreek laat me naar adem snakken.

‘Zo Wallie, heb jij een lekker momentje voor jezelf op de plee?’

Een klauwende hand sluit strak om mijn nek, twee andere houden mijn lijf stevig vast. Als ik Krijn al had willen antwoorden dan wordt me dat acuut belet. Ik kan niet tegen deze uit de kluiten gewassen jongens op.

‘Ja, duwen jongens! Huppatee! We zullen jou wel even schoon-wassen vriend!’

En nog voor ik een snelle teug adem kan halen duwen ze mijn hoofd al met kracht in de toiletpot. Het gejoel achter me neemt toe.

‘Spoelen. Spoelen! Spoelen!’

Meerdere stemmen honen in het ritme mee. Ik hoor iemand aan het touw trekken en het volgende moment stijgt er luid gejuich op uit het groepje. Mijn ogen, haren en mond worden bedolven onder spoelwater. Ik stik, wil ik roepen, ik stik! Ik moet ademhalen, maar het bruisende water is overal. Nu is het voorbij. Ik zal verdrinken. Het wordt zwart voor mijn ogen en net als ik denk dat ik niet anders kan dan mijn mond openen, dan maar onder water, sleurt iemand me aan mijn haren omhoog. Ik kijk in het van haat vertrokken gezicht van Krijn dat slechts op enkele centimeters van het mijne is.

‘Zo, mietje. En de volgende keer als je staat te rukken wel even de deur op slot doen hè!’ Hij draait zich om en verdwijnt de gang in, zijn vaste stoet volgt in zijn kielzog. Bij de hoek kijkt Krijn nog even om.

Ik staar hem aan, water druipt van mijn wangen die koortsachtig kloppen. De blik in Krijns ogen verandert. Haat maakt plaats voor medelijden en dat raakt me vele malen meer dan zijn woede. De muur die ik om me heen heb opgebouwd zakt als een plumpudding in elkaar nu zijn ogen me zwijgend vertellen dat hij me een loser vindt. Mijn knieën begeven het. Mijn hoofd rust op de rand van de porseleinen pot terwijl de woorden onafgebroken in me rondzingen. Mietje. Homo. Loser. Opnieuw en opnieuw, tot ik opsta en tevergeefs de geur van mijn gezicht probeer te wassen.

Hoe ben ik thuisgekomen? Dacht ik het of zei ik het? De geur van mijn lichaam is op zijn zachtst gezegd penetrant. De lakens sluiten zich strak rond mijn benen. Ik spartel me vrij. Paniekerig bijna. Een lawine van weerstand dendert door mijn lichaam. Pulserend. Zoveel heb ik toch niet gedronken gisteren? Voorzichtig open ik één oog. Het licht dat door de smalle strook open gordijn mijn slaapkamer binnenvalt, dringt als een laserstraal mijn pupil binnen. Snel trek ik het kussen over mijn hoofd. Ik wil niet dat het ochtend is. Nog niet. Wat voor dag is het eigenlijk? Mijn gedachten willen niet mee, traag speel ik de film van gisterenavond af. Voor zover ik me deze kan herinneren. Het is zondag vandaag. Gelukkig, ik hoef niet te werken. Dan herinner ik me het sms-bericht. Ben ik echt alleen naar huis gelopen? Om vanuit de stad bij mijn flatgebouw te komen, moet ik onder een klein tunneltje door. Ik herinner me nog hoe ik me daar vooraf druk over maakte. Er hangen regelmatig groepjes jongeren rond. Het loopt onder het centraal station door. Eerder werd er een meisje aangerand. In de krant stond haar schrijvende verhaal. Ze had om hulp geroepen tot haar keel schor was, maar het aan- en afrijden van de treinen overstemde haar noodkreten volledig. Waarom weet ik niets meer van mijn wandeling naar huis? Kreunend rol ik op mijn zij, mijn benen protesteren. Hardlopen zit er de eerste uren niet in. Dan herinner ik me de telefoon van Samantha, ik rol me uit bed en reik in mijn tas naar het ding. Mijn vingers tasten de binnenkant van de voering af, ik voel lippenstift, mijn portemonnee, een busje deodorant en nog wat meer klein spul, maar niets dat op een telefoon lijkt. Met opgetrokken wenkbrauwen kieper ik, klaarwakker nu, de hele inhoud om op mijn bed, maar geen telefoon.

Een uur later heb ik me gedoucht en krul ik me op in een stoel. Ik eet muesli en drink een sapje. Langzaam vermindert mijn hoofdpijn. De mobiel van Samantha is weg, daar moet ik later nog beter naar zoeken, maar eerst moet ik iets anders doen. Ik zet mijn ontbijtspullen terug in de kast, sluit het slaapkamerraam en start mijn laptop op. Mijn vertrouwde to-dolijst geeft me overzicht. Ik scrol helemaal naar boven in de lange lijst en mijn oog valt op ‘stoppen met nagelbijten’. Het zijn woorden die ik jaren geleden typte. Ik lach in mezelf en kijk goedkeurend naar mijn verzorgde nagels in rood Chanel. Automatisch tik ik met mijn wijsvinger op tafel, herinner me dan dat Samantha exact hetzelfde deed op kantoor en stop er direct mee. Was ze gisteren nog teruggekomen in de kroeg? Ik herinner het me echt niet meer. Ik weet nog dat ik het effect van de drank voelde gisteren en ik was direct gestopt met drinken na het glas dat ik op dat moment vasthield. Maat houden lukt me eigenlijk altijd, zeker op het gebied van alcohol.

Mijn vingers hangen kort boven de toetsen, dan typ ik de twee woorden waar alles om begonnen is. ‘Het plan’ staat er op mijn beeldscherm. Krijn heeft het leven van mijn broer Walt geruïneerd. Ik was zeventien en verloor mijn maatje. Voor altijd. De situatie thuis was al niet gezellig te noemen, maar sindsdien daalde de sfeer tot onder het nulpunt. Nog steeds begrijp ik niet dat mijn ouders de pesterijen aan het adres van hun zoon niet aanpakten. Al is het woord ‘gepest’ een understatement. Kapotgemaakt. Murw geslagen. Welke moeder negeert dat haar zoon een blauw oog heeft? Of een bloedneus. Of allebei. Die van mij kon het. Het maakte me intens verdrietig. Wat zal ik het anders doen als ik nog ooit moeder word. De pijn om het verlies van Walt nestelde zich diep in mijn binnenste en geeft al twintig jaar lang een zwart randje aan elke dag. En dat is Krijns schuld. Als hij

niet zo'n klootzak was geweest, dan had mijn broer zich niet verhangen.

Ik typ 'België'. Als Krijn en ik op zakenreis gaan heb ik hem voor me alleen. Ik hoorde mijn collega's gisteravond fluisteren over zijn tweede huisje in de Ardennen, maar het lijkt me onwaarschijnlijk dat we daar heen gaan. Ongepast zelfs.

Ik staar naar buiten waar het najaar zich laat gelden. Ik sta op, draai de verwarming hoger en kijk om me heen. Mijn appartement is klein. Misschien kan ik, straks als alles achter de rug is, eens bij mijn bank gaan praten. In de afgelopen jaren heb ik een mooi bedrag bij elkaar gespaard. Voor het eerst besef ik dat ik best graag een nieuwe start wil maken op een plek waar de geur van vuilniszak wat minder nadrukkelijk aanwezig is. Ik open de deur naar de hal. De vuilniszakken van mijn bovenbuurvrouw staan weer pontificaal op hun plek, precies naast de lege flessen port. Met drie treden tegelijk neem ik de trap naar boven. Haar deurbel hangt aan een losse stroomdraad. Ik durf het risico niet te nemen en klop op de deur. Eerst voorzichtig, maar dan bons ik met mijn vuist. Een onbestemde geur prikkelt mijn neusgaten. Hoe zou haar woning eruitzien? Te oordelen naar de kapotte deurbel en de stank die standaard om haar heen hangt, ligt het antwoord voor de hand. Het blijft stil aan de andere kant. Straks ligt ze nog dood in haar huis.

'Doe eens open! Ik weet dat je er bent!' Vergis ik me of hoor ik gestommel aan de andere kant? Ik breng mijn oor dicht bij de deur en op hetzelfde moment gaat deze langzaam open. Meteen deins ik naar achteren.

'Wat moet je?' Haar ogen zijn bloeedoorlopen.

'Wanneer ruim jij die vuilniszakken op?' Onbewogen kijk ik haar aan. Lodderig loert ze terug.

'Later,' mompelt ze, 'nu heb ik bezoek.'

'Bezoek? Ik heb nog nooit een levend wezen bij haar op bezoek zien komen. 'Morgen,' zeg ik met lage stem, 'morgen zijn ze weg!' Zonder me nog een blik waardig te keuren smijt ze de deur dicht en roept iets onverstaanbaars tegen iemand achter haar. Verbouwereerd kijk ik naar het kale hout en draai me dan om.

Behoedzaam sluit ik de voordeur en stal me opnieuw achter mijn laptop. Soms lijkt ik uit twee personen te bestaan. De Roos die haar leven op de rit heeft en de Roos die een moord beraamt. De tijd van treuzelen is voorbij, Krijn moet krijgen wat hij verdient. Maar, iemand ombrengen, hoe doe je dat? Met zijn lengte is hij te sterk voor me. En hoe zorg ik ervoor dat ik niet verdacht word? Het is belangrijk dat hij me vertrouwt, dat we een band opbouwen, maar dat lijkt me niet al te moeilijk. Dat hij gek is op zijn vrouw Fleur hoeft geen belemmering te zijn voor wat meer toenadering.

'Ardennen' typ ik onder het woord België. Het beeld van een afgelegen huisje, midden in het bos doet me huiveren, want hoe vastbesloten ik ook ben, diep vanbinnen ben ik bang voor Krijn. Nu lijkt hij een vriendelijke, geslaagde zakenman en perfecte echtgenoot, maar ik heb met eigen ogen gezien waar hij toe in staat is. Net als Vera Meerman dat gezien moet hebben. Als dochter van kunstzinnige ouders kreeg ze veel vrijheid thuis, ze was gemakkelijk en spontaan in de omgang. Haar populariteit begreep ik wel. Jaloers was ik niet, daarvoor had ik het zelf te fijn met mijn vriendinnen. Maar ik had Vera wel bewonderd. Ze zat lekker in haar vel en was helemaal zichzelf. Nu ik zelf ouder ben heb ik nog meer respect voor het feit dat Vera als puber al zo goed wist wie ze was en wat ze wilde.

Zal ik haar eens bellen? Gewoon om te horen hoe het haar is vergaan in het leven. Na het verbreken van de relatie met Krijn was ze lange tijd behoorlijk van slag en uiteindelijk was ik haar uit het oog verloren. Ik had mijn handen vol aan mijn eigen sores en moest er ook nog voor zorgen dat ik

overging naar de volgende klas. Ik trof haar in die tijd nog weleens bij het graf van Walt. Haar medeleven raakte me en verwonderde me tegelijkertijd, want zo goed had Vera mijn broer uiteindelijk niet eens gekend. Zwijgend omhelsden we elkaar dan en ze had me, ik geloof zonder het zelf echt te beseffen, getroost met haar aanraking. Als we elkaar weer loslieten zag ik hoe ze geluidloos hilde. Het verdriet om het verlies van Krijns liefde voelde voor Vera op dat moment misschien wel hetzelfde als voor mij het verlies van mijn broer.

In een opwelling open ik mijn LinkedIn account en zoek haar op. Half en half verwacht ik weinig informatie te vinden, maar binnen enkele seconden verschijnt haar telefoonnummer op mijn scherm. Met trillende vingers toets ik het nummer in, zonder dat ik precies weet waarom. Interesseert het me na al die jaren werkelijk hoe het met haar gaat? Als de telefoon aan de andere kant overgaat verbreek ik de verbinding. Wat bezielt me om haar zomaar te bellen! Ik leg mijn mobiel op tafel. Zuchtend leun ik achterover en voel de strakheid langzaam uit mijn schouders wegtrekken. Ik gaap net uitgebreid als mijn beltoon door de ruimte snert. Ik grijp mijn telefoon van tafel. Het nummer dat ik zojuist belde staat op het scherm. Mijn twijfel duurt een halve seconde, dan zeg ik kort mijn achternaam.

‘Met wie?’ Het klinkt kort, geïrriteerd.

Ik neem een teug lucht en verbreek opnieuw de verbinding. Mijn hart klopt in mijn keel, ik schuif mijn stoel met een ruk achteruit en loop op en neer in mijn appartement. Steeds hetzelfde aantal passen. Heen en terug. Wat verwacht ik van haar? Vriendinnen waren we niet.

Ik schenk een glas wijn in, trek een deken over me heen en kruip op de bank. Met gesloten ogen beleef ik de intonatie van Vera’s stem opnieuw. De rauwheid ervan schokt me. Dat is niet de Vera van vroeger. Het maakt me ontzettend nieuwsgierig naar de persoon die ze geworden is. Zal ik eens gaan kijken hoe ze woont? Het is niet ver van hier, als ik de snelweg oprijd ben ik er zo.

De deken, die eerder lekker loom over mijn benen lag, zit plots afwisselend te strak en dan weer te los en de televisie biedt weinig soelaas. Vanbinnen weet ik allang dat ik in de afgelopen minuut heb besloten om de auto te pakken en richting Oss te rijden, maar helemaal toegeven wil ik het nog niet. Dan zet ik mijn glas met een klap op het aanrecht en grijp ik mijn jas van de kapstok.

Mijn voordeur sluit met een zachte klik en het ergert me toch een beetje dat ik niet helemaal ontspannen ben nu ik de veilige omgeving van mijn appartement verlaat. Ik draai mijn hoofd omzichtig van links naar rechts. Met vlotte passen daal ik de trap af en zwaai met een royaal gebaar de deur van het trappenhuis open. Dit is waar ik gelukkig van word, op avontuur gaan en de wereld ontdekken. Dat had ik vroeger al.

Pruttelend komt mijn Peugeotje 107 op gang, het geluid van de radio schalt direct de ruimte in en automatisch zing ik mee met de energieke klanken van Celine Dion’s ‘River deep, mountain high’. Het is niet druk en al snel rijd ik op de snelweg. Het is een beetje een tic van me, ik kijk graag hoe andere mensen wonen. Vaak zegt het iets over de manier waarop ze in het leven staan. Is de tuin netjes onderhouden? Woont iemand in een villa of in een tussenwoning? Grinnikend besef ik dat het beeld dat mijn eigen woonomgeving oproept wel een enorme uitzondering is op die regel.

Ik trap het gaspedaal diep in als mijn wagentje te lang in de blakende dampen van de vrachtwagen voor me blijft hangen. De motor werkt hoorbaar hard om voorbij het grote gevaarte te komen. Als ik weer naar rechts invoeg lach ik breeduit. De combinatie van de leuke muziek en mijn inhaalactie maakt me blij.

Er rijdt een kleine auto links naast me. Achter het stuur zit een jongen die me lachend bekijkt. Hij steekt zijn duim naar me op terwijl hij hoofdschuddend naar het stuur van zijn autootje wijst. Ik

schater het uit en het volgende moment is hij me al voorbij in zijn kleine karretje. Wat is het toch heerlijk om van die onderonsjes met onbekenden te hebben. Dat had ik als kind al, maar al vanaf mijn jongste jeugd reageerde mijn moeder kortaf als ik kletste met onbekenden. Ik was van nature een vrolijk kind en daar veranderde de sfeer thuis uiteindelijk niets aan, al werd ik in de latere jaren van mijn jeugd wel minder spontaan naar de mensen om me heen. Maar toen ik eenmaal op mezelf ging wonen hervond ik mijn natuurlijke openheid.

Het duurt niet lang voordat ik Oss bereik. De navigatie werkt perfect en al snel rijd ik zoekend langs de huisnummers, terwijl ik met open mond om me heen kijk. Deze sfeer past op geen enkele manier bij de sprankelende kunstenaarsdochter die ik me herinner. Ze groeide op in een oud boerderijtje dat van boven tot onder volgepakt stond met schildersdoeken, ezels, stapels boeken en glazen potten, vol met terpentijn en kwasten. Ik ben maar een enkele keer bij haar thuis geweest, maar de geur van linnen en olieverf is me altijd bijgebleven. Fantastisch vond ik het daar. Haar ouders hadden een eettafel die groot genoeg was om met twintig mensen aan te zitten. De boerderij was de thuisbasis voor kunstenaars uit de regio en de kringen en krassen in het ruwe tafelblad lieten zien hoe er van het leven werd genoten. Vera's kamer was net zo authentiek, door de kleine boerderijraampjes kwam maar weinig licht binnen. Daardoor hing er een mysterieuze sfeer. Ik weet nog dat ik me helemaal voor kon stellen hoe ze daar met Krijn samen kon zijn om de dingen te doen waar elke puber van droomde.

De straat waar Vera woont is eenvoudig. Armoedig zelfs. Kleine tussenwoningen, opgetrokken uit donkere steen bepalen het beeld. Het gros van de voortuintjes is betegeld en in sommige staan plastic tuinstoelen. Het geheel oogt troosteloos. Dat het is gaan motregen helpt ook niet echt mee. Als vanzelf maak ik een vergelijking met de wereld waarin Krijn en Fleur leven. Als Vera bij Krijn was gebleven, dan had zij nu misschien wel met hem in het vrijstaande huis in Engelen gewoond. Ik kijk nog eens verwonderd om me heen. Dit had ik niet verwacht, dat het populairste meisje uit mijn klas terecht zou komen in een buurt als deze. Het contrast met Krijn had niet groter kunnen zijn. Op Google Earth had ik zijn huis opgezocht. Of beter gezegd, zijn villa, opgetrokken uit witte steen, omzoomd met hoge bomen op een ruim perceel. Zo'n huis met inloopkast waar je als klein meisje van droomt. Of als vrouw van achtendertig.

Mijn wijk is ook niet perfect, maar ik woon er vrijwillig en eigenlijk nog een beetje uit gemakzucht, omdat ik tot nu toe gewoon niet de moeite heb genomen om verder te kijken. Mijn huur is laag en het bedrag op mijn spaarrekening groeit elke maand. Maar dat gevoel van vrijwilligheid krijg ik niet bij Vera's keuze om in deze achterstandswijk te gaan wonen, al kan ik dat niet staven. Het doet me denken aan de film die ik laatst op televisie zag. Hoe heette die ook weer? Ik bijt op mijn lip. *De bende van Oss*. Ik kan me levendig voorstellen hoe het dagelijks leven hier vroeger geweest moet zijn. Zelfs na al die jaren hangt de sfeer van onbehouwenheid nog in de straten. Mijn woonomgeving maakt dat er altijd iets te doen is. In het begin gaven de Aziatische en Zuid-Europese geuren, die continu als een waas over het plein hangen, me een aangenaam vakantiegevoel. Nu horen ze er gewoon bij. De contacten met mijn burens zijn oppervlakkig maar goedmoedig, mijn bovenbuurvrouw uitgezonderd. Het wordt inderdaad wel een keer tijd dat ik daar wegga, want het vertroebelt mijn blik op de werkelijkheid. Niet de hele wereld bestaat uit achterstallig onderhoud, een alcoholverslaafde buurvrouw en armoedige hui-zen waar een gestage knoflookgeur uit naar buiten blaakt. Ik neem me opnieuw, maar nu echt voor, om de bank te bellen voor een afspraak als het hoofdstuk Krijn gesloten is.

Een eindje bij me vandaan schuifelt een vrouw met een hondje over de ongelijke stoep. Haar dunne jas in vaag beige stof maakt dat ze bijna naadloos opgaat in de omgeving. Het hondje trekt aan de riem. De vrouw lijkt in al haar broosheid niet sterk genoeg om het beestje de baas te zijn en wacht af met naar beneden getrokken mondhoeken.

Stapvoets rijd ik verder, op zoek naar het juiste huisnummer. De nummers zijn zo verweerd dat ik ze maar met moeite kan onderscheiden. Eindelijk zie ik het huis dat ik zoek. Ik rijd het een stukje voorbij en parkeer mijn auto. Mijn oude barrel voelt zich vast thuis hier in de straat. Hij valt in elk geval niet uit de toon. Ik glimlach.

Vanuit mijn ooghoek zie ik een beweging rechts van me, maar wanneer ik mijn hoofd draai zie ik alleen het gordijn van de woning nog bewegen. Een hand houdt de stof krampachtig dicht. Lucht ontsnapt tussen mijn samengespannen lippen door naar buiten. Zelfs al je er geen aanleg voor hebt, zou je in deze afstandse omgeving depressief worden. Het gordijn beweegt opnieuw en dit keer kijk ik met een ruk naar rechts. Het hele tafereel is zo surrealistisch dat ik er bijna om moet lachen. Een vrouw met een pafferig gezicht loert dommig naar me. Zal ik mijn tong uitsteken? Ik knik haar toch maar vriendelijk toe. Geen reactie. Het mens blijft me aanstaren. Wat wil ze van me? Sta ik op haar parkeerplaats of zo?

Dan valt het gordijn dicht en zie ik de voordeur opengaan. Met korte passen komt ze naar me toegelopen en tikt stevig op mijn ruit. Haar vingers zijn vlezig. Ze draagt verschillende ringen die zo rijk zijn ingelegd met glimmende stenen, dat het kermisachtig aandoet. Voorzichtig draai ik mijn raam een klein stukje open.

‘Wa moette jij hier? Ik ken jou nie.’ Getergd kijkt ze me aan.

‘Ik kom iemand opzoeken,’ antwoord ik op mijn hoede.

‘Wie?’ De vrouw strijkt met de mouw van haar vest langs haar mond. Op de fleecestof zitten opgedroogde vlekken.

Ik weet zo snel niet wat ik moet zeggen. Stel dat ze Vera kent? En haar vertelt dat ik naar haar op zoek was? Dat hoeft nu ook weer niet. Via mijn achteruitkijkspiegel begluur ik het huis van Vera, de vitrage is gesloten en te dik om doorheen te kunnen kijken. Ontzet zie ik hoe er beweging in de voordeur komt en het volgende moment stapt Vera naar buiten. De vrouw ziet het ook.

‘Ik ga,’ zegt ze nors, ‘geen zin om dat hoermens daar tegen te komen!’

Ze knikt kort in de richting van Vera die stijf voor zich uitkijkt en in de andere richting loopt. De vrouw draait zich om. Haar Crocs maken een soppend geluid op haar tuinpad. Als ze bijna bij haar voordeur is draait ze zich met een ruk om.

‘En nou opgesodemierd. Vremd volk moette we hier nie.’

Zwijgend kijk ik haar na. Met een knal smijt ze de voordeur dicht. De bobbeltjesruit wiebelt in de sponning, aan het plakband op het glas te zien heeft deze al heel wat meer te verduren gehad. Wat een mens!

Vera is bijna aan het eind van de straat. Plotseling staat ze stil, draait zich om en loopt terug naar haar voordeur. Ik zak wat onderuit op en hoop maar dat de pafferige vrouw niet weer naar buiten komt. Ik zou niet weten hoe ik mijn aanwezigheid hier zou moeten uitleggen.

Wat is Vera veranderd! Haar lange, glanzende haren die ik vroeger zo bewonderde, hebben plaatsgemaakt voor een vettig kapsel dat strak naar achteren is getrokken, in een kort, dun staartje. Blauwe kringen onder haar ogen geven haar een vermoeide uitstraling. De kleurrijke Oilily-kleding waar haar ouders vroeger zo lyrisch over waren, is ingewisseld voor een verwassen joggingpak. De

tegenstelling had niet groter kunnen zijn. Is dit Vera wel? Ze sluit haar voordeur opnieuw en met een tas van de Lidl in haar hand loopt ze de straat uit.

Het gordijn naast me beweegt weer, snel start ik mijn auto. Nu Vera weg is hoef ik mijn nieuwsgierigheid niet meer te bedwingen, ik moet en zal een blik in haar huis werpen. Heel kort en dan ga ik naar huis.

Ik parkeer uit het zicht van de vrouw en stap uit. Al snel ontdek ik een steegje dat leidt naar de brandgang aan de achterkant van het huizenblok. De wind blaast losgevallen bladeren rond in een hoek met afval. Een Coca-Colablikje wiebelt heen en weer. De roze kleur verraadt dat het er al lange tijd ligt. Blijkbaar voelt niemand zich verantwoordelijk om het op te ruimen. Er zijn dus nog meer mensen die net zo denken als mijn buurvrouw.

De brandgang zelf lijkt me op te slokken in haar nauwte. Ongemerkt moet ik oppervlakkiger zijn gaan ademen, ik word licht in mijn hoofd. Even leun ik tegen een ijzeren poort die eens rood geschilderd was. Ik haal een aantal keren diep adem vanuit mijn buik. De lichtheid in mijn hoofd verdwijnt. HIER WAAK IK staat er op een bordje op de poort.

Ik tel zachtjes het aantal huizen om er zeker van te zijn dat ik bij de goede woning uitkom. Ik eindig bij een gammele poort. Hier moet het zijn. Met kloppend hart duw ik de klink naar beneden. Het hout geeft soepel mee en voor ik het weet sta ik in haar kleine achtertuin. Stapje voor stapje loop ik naar de achterdeur en gluur naar binnen. De rechte woonkamer is kaal, er ligt niets op het aanrecht in de keuken. Zelf heb ik altijd bloemen op tafel staan en een fruitschaal met een berg vers fruit op mijn aanrecht. En dan zijn er nog de foto's van mensen die me dierbaar zijn. Niets van dat alles is hier te zien. Het straalt op geen enkele manier de persoonlijkheid uit van de bewoner. De bruinleren bank is van kleur verschoten en lijkt rechtstreeks van de kringloop af te komen. Op de vloer liggen kille witte tegels. Ook de keuken is wit, het aanrechtblad effen grijs. Het is vast een huurhuis. Ik wil me net omdraaien, om terug naar mijn auto te lopen, als mijn oog op het prikbord in de keuken valt. In de steriele, ziellose omgeving ziet het er bijna gezellig uit. Er hangen wat bonnetjes en iets vergeelds dat op een kaart uit een ver land lijkt.

Dan stukt mijn adem in mijn keel. Wat ik zie is zo in contrast met wat ik verstandelijk beredeneren kan, dat ik vol afschuw mijn gezicht afwend. Ik steun tegen de muur naast de achterdeur en probeer mezelf tot rust te manen. Dat lukt ten dele. Ik ga voorover hangen met mijn handen op mijn knieën en hijg alsof ik net een marathon heb gelopen. De tegels van Vera's terrasje bewegen golvend wanneer ik mezelf dwing om terug te keren naar het prikbord. Met bonzend hart stap ik naar voren, zet mijn handen weer tegen het raam en tuur naar binnen. De ogen van een Vera in gelukkiger tijden staren me aan. Naast haar staat Krijn. Zijn arm rust losjes op haar gebruikte schouders, maar hij kijkt me niet aan. Kan me niet aankijken. Op de plaats van zijn ogen, zijn met grof geweld twee gaten in het papier gestoken. De randen zijn rood gekleurd. Ik staar in de zwarte leegte en stel me voor hoe zijn ogen eerder ontspannen in de camera keken. Tot ze uitgestoken werden en met de kleur van bloed besmeurd.

Een rilling trekt van mijn stuitje tot mijn kruin. Dit soort dingen zie je in films, niet in het echte leven. Ik heb het koud. Elke vezel van mijn lichaam vertelt me dat ik weg moet van deze plek. Dan zie ik bijna in trance de deurkruk in haar keuken naar beneden gaan. Shit! Ze is alweer thuis! Als een haas draai ik me om en spurt haar tuin uit. In de brandgang glijd ik bijna uit over de groene aanslag op de stoep. Ik vlucht naar mijn autootje en spring achter het stuur. Met een rotgang rijdt ik de straat uit. De gordijnen van Vera's huis zijn nog steeds gesloten.

Het asfalt geeft weerstand. De tegendruk onder mijn voeten lijkt een metafoor voor mijn leven. Ik kan kiezen. Ik ben vrij. Mijn voeten bewegen. Links. Rechts. Links. Rechts. Mijn hart bonkt, mijn longen schreeuwen om lucht, maar stoppen wil ik niet. Grenzen verleggen, daar gaat het om. Wat had ik graag aan mijn broer laten zien hoe goed het met me gaat en hoe leuk het leven kan zijn.

Ik sluit mijn ogen en ruik weer de geur van de schuur, de jaren tussen toen en nu vallen als vanzelf weg en ik inhaleer kruidig hooi, stof en de aardse geur van mijn jeugd. Als kinderen speelden we uren in die schuur. Hoe had ik ook maar een seconde kunnen vermoeden dat de hoge houten dakbalken, waarop we afwisselend angstig en trefzeker oversprongen, ooit een heel andere last zouden dragen. Toen ik die middag uit school kwam en nietsvermoedend mijn broers naam riep, vermoedde ik vrijwel meteen dat er iets niet klopte. Nog steeds kan ik niet verklaren waarom. In mijn herinnering stopten zelfs de vogels met kwetteren. De meters tot de ingang leken eindeloos en ik weet nog hoe het zand onder mijn schoenen plakte alsof het pad me wilde stoppen. Ik had mijn handen in mijn zakken gestoken en even naar de lucht gekeken. Het was grijs buiten, de zon hield zich die dag schuil. De deur van de schuur stond op een kier en dat was niet ongevoen. Toch had ik de stappen tot die grote, houten deur geteld.

Zes. Waar is Wallie?

Vijf. Waarom geeft hij geen antwoord?

Vier. Zal ik mijn ouders gaan halen?

Drie. Als hij zich verstopt heeft dan doe ik hem wat.

Twee. Het is allemaal de schuld van die klootzakken.

Eén. Ik kan nu nog omdraaien.

Nul. Hij zal toch niet écht?

Op die dag vervloog mijn jeugd, daar in die schuur met zijn hoge balken. Ze waren sterk genoeg om een volwassen mens te dragen. Of een jongen van vijftien. Bungelend aan een touw. Het gezicht van mijn broer was blauw en zijn tong hing dik en verwrongen uit zijn mond. Zachtjes bewoog zijn lichaam, van links naar rechts. Als een macabere dodendans op de wind die zijn geest definitief meevoerde.

Ik beloof het je Wallie. Jouw dood was niet voor niets. Krijn gaat ervaren wat jij hebt gevoeld. Hij gaat voelen hoe het is om alles kwijt te raken. Om geen vertrouwen meer te hebben. Om je helemaal alleen op de wereld te voelen. De woorden in mijn hoofd bewegen staccato mee op het ritme van mijn voeten, die verder sprinten op het asfalt. Alleen maar vooruit wil ik.

De rest van mijn vrije maandag besteed ik aan het uitnodigen van oude bekenden op Facebook en het schoonmaken van mijn appartement. Ik schrob en poets tot de huid van mijn handen rood ziet. 's Avonds maak ik penne met mozzarella, zwarte peper en olijfolie. Ik gruwel instinctief als het rood van de tomatensalade een straaltje sap op het witte porselein achterlaat. Geen bloed. Dat trek ik niet. De Ardennen zijn groot. Er is veel bos, rots en zand. Dat is goed. Dan blijft mijn hand met daarin een vork vol pasta roerloos in de lucht hangen. Zand. Aarde. Zwarte aarde. Het antwoord op mijn zoektocht naar een manier om Krijn te laten boeten is even simpel als doeltreffend. Ik staar voor me uit als mijn plan zich ontplooft. Ik ga Krijn begraven. Er zal geen bloed aan te pas komen. Want hij

zal nog leven als ik hem in zijn laatste rustplaats aan zijn lot overlaat. ‘Mond dicht,’ zeg ik boos tegen de waarschuwend stem vanbinnen en neem een hap van mijn beetgare pasta.

Het geluid van mijn deurbel snerpt door mijn appartement. Gezellig, misschien is het een vriendin die een borrel komt halen. Ik heb voldoende pasta, dan kan ze meteen mee-eten. Gewoontegetrouw kijk ik door het spionnetje. Wat doet zij hier in vredesnaam? Vera! Ze ziet er even onverzorgd uit als gisteren. Als ze haar arm omhoog tilt om opnieuw te bellen besluit ik de deur open te doen. Voorzichtig. Op een kier. Een onbestemd gevoel bekruipt me en ik zie in gedachten de toegetakelde foto van Krijn weer voor me.

‘Vera?’

‘Roos, ik moet met je praten!’

Ik vind het nogal een bijzondere opening na al die jaren.

Schichtig kijkt ze om zich heen, trillend als een verslaafde die dringend behoefte heeft aan een nieuw shot.

‘Kom maar binnen.’ Ik doe de deur wat verder open. Ik voel geen angst voor deze vrouw van nauwelijks vijftig kilo. Met mijn getrainde lijf kan ik haar gemakkelijk aan.

‘Nee, nee, geen tijd, dat kan niet.’ Vera praat snel en zacht. Weer kijkt ze achterom.

‘Vera, wat is er met je? Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Nee, nee, ik kom je waarschuwen.’ Zweet parelt op haar voorhoofd, haar ogen zwerven onrustig over me heen en ze friemelt onophoudelijk aan haar kort gekloven nagels.

‘Je moet oppassen!’

Een zwarte auto rijdt geruisloos het plein op. Verduisterde ramen zie je niet vaak in deze buurt.

Vera kijkt opnieuw achterom. ‘Daar zijn ze,’ fluistert ze met overslaande stem, ‘ik moet gaan.’

‘Vera, wacht!’ Ik spurt in sneltreinvaart achter haar de trap af terwijl ik werkelijk geen idee heb wie Vera met ‘ze’ bedoelt. Drugsdealers?

‘Roos, ga naar binnen. Zoek naar de brief, daar staat in hoewa...’ Het volgende moment slaat de deur achter haar dicht.

Besluiteloos sta ik in het trappenhuis, de auto rijdt stapvoets over het plein, maar lijkt te versnellen als Vera naar buiten rent. In een impuls ren ik naar boven en smijt de deur van mijn appartement achter me dicht. Meteen loop ik door naar mijn keuken. Geen spoor van Vera. De wagen rijdt het plein af en draait rustig rechts naar de doorgaande weg. Verbijsterd zak ik op een keukenstoel. Boven me hoor ik mijn buurvrouw met dubbele tong schreeuwen.

‘Gek! Gek! De hele wereld is gek geworden!’

‘Frits! Fritzie!’ Ik roep mijn kater al een aantal minuten. Normaal gesproken is hij binnen twee tellen bij me als ik de achterdeur open. Nog eens roep ik zijn naam. Tevergeefs. Dan loop ik naar achteren. Misschien is de schuurdeur dichtgevallen en zit hij opgesloten. Niet dat het erg zou zijn, want Frits vermaakt zich prima in de oude hooischuur, het zit er vol muizen en ander ongedierte. De deur staat op een kier en ik loop verder om te kijken of ik mijn kater zie. Ik verzorg hem al sinds mijn zevende. Hij kwam zomaar aanlopen. Het verfomfaaide dier had zijn kop op mijn schoot gelegd, precies zoals een hond dat zou kunnen doen. Ik aaide hem. Hij begon luidruchtig te snorren.

Ik houd van katten. Ze hebben niet de dommige trouwheid van een hond, maar kiezen eigenzinnig hun weg. Voor het eerst in mijn leven voelde ik echte verbondenheid met een ander levend wezen. Het had me warm gemaakt vanbinnen. Toen ik opstond liep hij met me mee. Vanaf die dag had ik iemand die echt om me gaf en altijd blij was om me te zien.

Ik hoor een langgerekte kreet. Het geluid wordt geabsorbeerd in de berg hooi, maar blijft voortduren, zelfs wanneer het geen akoestiek vindt. Het duurt even voor ik begrijp dat ik zelf dit geluid produceer. Minutenlang. En dan wordt het stil. Mijn mond staat nog steeds open, geluid blijft achterwege, mijn keel protesteert tegen het onvermogen om volume te maken.

Voor me ligt Frits. Mijn Frits. Zijn dode ogen kijken me doordringend en tegelijkertijd leeg aan. De eens zo schone vacht is besmeurd met modder en samengeklonterd bloed. Zijn rechterachterpoot is in een vreemde hoek geknikt. Vliegen zoemen rond de ingewanden die uit zijn lijfje hangen.

Hij was mijn beste vriend, al acht jaar lang. Vrijwillig. Zonder tegenprestatie. Kilte resteert in mijn binnenste. Werktuigelijk sta ik op. School. Ik moet naar school. In de keuken pak ik mijn rugzak en loop naar mijn fiets. Rond draaien de trappers. Steeds opnieuw. De cadans geeft de twee woorden aan die zich als een mantra herhalen. Niet voelen. Niet voelen. Niet voelen. Ik trap. De mantra resoneert.

‘Miauw,’ klinkt het langgerekt. En nog eens.

Ergens in mijn hals begint een ader te kloppen. Staccato.

‘Mauw,’ klinkt het weer achter me en direct erachteraan ‘Frihitz! Fritzie.’

‘Walt, zitten!’

De leraar kijkt woest naar me. Ik bal mijn vuisten, sta op, klaar om te vechten. Meer dan gereed om die smalende kop van Krijn in elkaar te trappen en zijn neus te bewerken tot het bloed eruit spuit. Mijn Frits. Mijn dier. De klootzak. Hij heeft dit op zijn geweten. Krijn is niet goed bij zijn hoofd. Alleen een zieke geest kan dit doen. Onverwacht komt een zweem medelijden in me op nu ik zo voor hem sta. Het maakt me rustig, want het medelijden dat de kop opsteekt maakt me zijn meerdere.

‘Jansen! Zitten, nu!’ De leraar werpt nu echt dreigende blikken in mijn richting.

‘Wat ben jij een zielige sukkel. Ik heb medelijden met je. Me-de-lijden.’ Het laatste woord spreek ik langzaam en met nadruk uit. Mijn blik boort zich in die van Krijn. Er flitst iets in zijn ogen.

Mijn boosheid ebt weg. Op mijn hakken draai ik me om, voel de blik van Krijn in mijn rug. De rest van de dag negeer ik hem volkomen, alsof hij lucht is voor me. Het is klaar.

Die middag begraaf ik Frits. De laatste schep zwarte aarde valt met een zacht plofje op mijn beste vriend. Tranen stromen over mijn wangen. Ik huil. Om alles. Om de ingewanden die uit zijn buikholte hingen. Om mijn leven dat een puinhoop is. Om de vrienden die ik niet heb. En om Rosalie, die me zo graag wil helpen. Maar ik laat het niet toe. Het kan niet. Zij verdient het dat ik volhoud. En dát ik het ga redden, dat weet ik zeker. Als ik eenmaal mijn diploma heb en weg kan uit dit godvergeten dorp, dan ga ik het maken in de wereld. Ik ben intelligent genoeg en ik wil in een grote stad gaan wonen, misschien wel in Amsterdam. Daar zijn de mensen ruimdenkender en veroordelen ze iemand niet omdat hij misschien wat anders is dan de rest. Hier in deze bekrompen omgeving wordt alles wat boven het maaiveld uitsteekt met de grond gelijkgemaakt. Op een dag zullen ze met open mond naar me kijken. Als ik in een grote theaterproductie de sterren van de hemel speel, terwijl zij zijn blijven hangen in hun middelmatige baantjes op kantoor of bij de plaatselijke middenstand in het dorp. Hun wereld zal altijd klein blijven. Voor mij geldt dat niet: ik leer nu al incasseren en als het moment daar is, gebruik ik al mijn ervaringen in de rollen die ik speel op de planken.

‘Het zijn klootzakken,’ zegt Rosalie ’s avonds op de rand van mijn bed en ze legt een arm om mijn schouder.

‘Mijn tijd komt nog,’ zeg ik en voel de kwaadheid uit mijn lichaam wegvloeien. In het donker vormt mijn mond een glimlach bij de gedachte aan mijn toekomstplannen.

‘Koffie?’ Krijn kijkt vragend om de hoek van de deur.

Ik knik en kijk tevreden rond in mijn werkruimte. De rode muur contrasteert fantastisch met de vergrijsde tint van de meubels en een beetje ongelovig strijk ik over het gladde werkblad van mijn opgeruimde bureau. Niet eerder had ik een kantoor voor mij alleen. Koffiegeur haalt me uit mijn gedachten.

‘Bevalt je kantoor je?’

Ik knik opnieuw terwijl ik naar mijn werkblad blijf staren. Het bezoek van Vera gisteren heeft me niet meer losgelaten.

‘Alles oké?’

Ik recht mijn rug en kijk hem eindelijk aan. ‘Zeker! Hoe laat wil je naar de post van Van Wieringa kijken?’

‘Rond elfen? Zorg jij eerst maar dat je lekker ingericht bent, dan spreek ik je later.’ Met een zachte klik sluit hij de deur achter zich.

Ik pluk een denkbeeldig pluusje van mijn jurkje en kijk naar buiten. De treinen rijden af en aan. Als mijn reden om bij dit bedrijf te solliciteren niet zo macaber was, zou ik het hier vast nog meer naar mijn zin hebben.

De computer zoemt zacht. Het is het enige geluid, zelfs mijn vingers op het toetsenbord zijn nauwelijks hoorbaar als ik mijn wachtwoord typ: Wallie. Ik werp een blik op mijn horloge, half tien. Ik heb nog ruim de tijd voor Krijn me verwacht, dus open ik het e-mailtje dat ik vanmorgen vroeg al naar mijn werkadres heb gestuurd. Ik dubbelklik op de bijlage ‘Rosalie’. Ik hoef niet lang na te denken over mijn volgende aantekening en typ trefzeker ‘Vera’. Waarom heeft ze me bezocht? Hoe ze eruitzag laat me ook niet los. Het beeld nestelde zich als een zaadje in mijn onderbuik en ik ken mezelf: ik kan het niet loslaten voordat ik meer onderzoek heb gedaan naar wat ze me zeggen wilde. Ik ga naar haar toe, want ik moet weten hoe het met haar gaat.

Er is een korte klop op de deur en Krijn staat in mijn kantoor. Snel klik ik op het kruisje rechtsboven in het bestand. Vlagen warmte vinden hun weg naar mijn hals en ik hoop vanuit het diepst van mijn hart dat mijn paniek niet zichtbaar is.

‘Moment,’ zeg ik met koele stem en laat ongemerkt mijn adem ontsnappen als het bestand eindelijk sluit.

‘Stiekeme dingen aan het doen?’ Krijn knipoogt en ik lach met trillende mond terug.

‘Tuurlijk niet, ik zou niet durven in mijn eerste werkweek.’

Hij lacht weer en ik verwonder me opnieuw over de zachte kant van deze man. Die heb ik in mijn jeugd niet gezien. Nu hij volwassen is lijkt hij uitgegroeid tot een man die balans in zijn leven gevonden heeft. Zo lijkt het, denk ik en werp een korte blik op zijn gezicht. Eerlijk gezegd heeft hij ook alle reden tot tevredenheid, met zijn goede baan, leuke vrouw en dochter. Maar ik wil hem alleen maar haten.

‘Heb je nu tijd misschien? Mijn volgende afspraak komt onverwacht wat eerder.’

Ik knipper om de verwarrende gedachten van zojuist kwijt te raken. ‘Kom maar door met die Van Wieringa,’ antwoord ik, ‘ik ben benieuwd hoe ver we staan met de onderhandelingen.’

Krijn pakt een stoel en schuift naast me, een dik dossier in zijn hand geklemd. ‘De situatie zit zo. Van Wieringa wil met ons in zee. Maar de deal is nog niet gesloten. Hij verwacht dat we naar België komen om te praten over de randvoorwaarden.’

We zitten dicht bij elkaar. De haartjes van zijn arm raken bijna mijn huid. Merkt hij dat? Vaag ruik ik een zweem Gaultier. Mijn maag leeft haar eigen leven. Ik slik, maar mijn keel is te droog om het onaangename gevoel helemaal kwijt te raken. Ik schraap opnieuw mijn keel.

‘Wat zeg je?’ Krijn trekt zijn wenkbrauwen omhoog.

‘Niets,’ antwoord ik en concentreer me opnieuw op het dossier voor me. Krijns arm schuift een stukje naar links. Zijn huid raakt mijn gloeiende vel maar ik vertik het om mijn arm te bewegen, al kan ik me met geen mogelijkheid voorstellen dat hij niet merkt dat we elkaar aanraken. Als hij met vuur wil spelen dan kan dat. Graag zelfs, ik nodig hem van harte uit in de hitte van de hel die sneller dan hem lief is zijn wereld zal zijn.

‘Ik weet zeker dat we deze post kunnen binnenhalen, maar dan moeten we wel met een goed verhaal komen. Er is een datum geprikt voor de afspraak. En jij gaat met me mee.’ Hij kijkt me enthousiast aan.

‘Uiteraard!’ Resoluut schuif ik mijn bureaustoel een stuk naar links. Dit intieme momentje heeft lang genoeg geduurd. Voor nu in elk geval. Mijn hoofd moet helder blijven, mijn hart ook. Ik slik moeizaam. Misschien dat ik met hem naar bed moet om mijn plan uit te voeren, want hij moet me volledig vertrouwen. Maar dan mag ik geen verwarring laten zien. Deze man heeft mijn broer de dood ingejaagd. Ook al ruikt hij honderd keer naar Gaultier. Mijn lichaam kan hij krijgen, mijn geest geen seconde. De gedachten dat Walt er zélf voor gekozen heeft om de draad met het leven door te snijden stop ik weg. Dat had hij nooit gedaan als Krijn zijn leven niet voortdurend tot een hel had gemaakt.

De deur van mijn kantoor zwaait open. Het geblondeerde hoofd van Samantha steekt naar binnen.

‘Nooit geleerd om te kloppen?’ Mijn stem klinkt als die van een ijskoningin. Het wordt tijd dat ze weet wie hier de baas is.

Onbewogen kijkt ze me aan met haar zwaar opgemaakte ogen. ‘Ik moet Krijn hebben.’ Met open mond staar ik haar aan om zoveel brutaliteit.

‘Ik ben zo klaar,’ antwoordt Krijn en kijkt Samantha aan.

Haar ogen verzachten zichtbaar. Ze keurt mij geen blik meer waardig, draait zich om en vertrekt. Ik zie nog net dat ze een telefoon in haar handen houdt. Een nieuwe. Haar mobiel heb ik niet meer teruggevonden en ik ging ervanuit dat ik het ding op de avond in de kroeg nog aan haar teruggegeven had. Ze zou me er vast en zeker op aangesproken hebben als ik haar mobiel gehouden had. Maar waarom heeft ze nu een nieuwe dan?

Zou Krijn haar versierpogingen doorzien? Het is zo over-duidelijk wat ze wil. En al is Samantha in alles zo ongeveer het tegenovergestelde van zijn vrouw Fleur, je weet het nooit echt zeker met mannen.

Ik heb het nog niet gedacht of Krijn brengt zijn hoofd wat dichterbij het mijne en fluistert, ‘Wat een secreet is dat mens zeg, en van fatsoen heeft ze blijkbaar nog nooit gehoord. Als de loonlijst hier definitief korter wordt, dan is zij de eerste die vertrekt, compleet met haar lange plaknagels en veel te blonde hoofd.’

Mijn lach komt naar boven bulderen. Als ik uitgelachen ben, kijk ik hem met betraande ogen aan. ‘Was ik erg lomp?’ breng ik uiteindelijk hortend en stotend uit.

Lachend kijkt hij me aan. Zijn ogen glanzen, ‘Welnee, stoere actie juist. Die ijskoude blik van je toen je vroeg of ze nog nooit van kloppen had gehoord. Die kant had ik nog niet van u gezien mevrouw Jansen.’ Krijn schatert onbedaarlijk mee en ik weet zeker dat dit in het kantoor naast ons niet onopgemerkt blijft.

Ik wil het eigenlijk niet toegeven, maar ik ben toch een beetje bang voor Samantha. En niet alleen voor haar, vooral ook voor haar familie en vrienden. Ik hoorde op kantoor dat mensen uit haar directe omgeving al eens in de gevangenis hebben gezeten en bij dat soort volk blijf ik het liefste ver uit de buurt. De gedachte aan gevaar ontneukt me enigszins en ik focus me weer op datgene waar we mee bezig waren. ‘Ik neem aan dat we enkele dagen in België blijven? Het bedrijf zit in de Ardennen toch?’

‘Klopt, wat mij betreft regel je een hotel in de omgeving, dan hebben we voldoende tijd om uitgebreid met Van Wieringa te spreken. Heb je nog vragen misschien?’

‘Wat verwacht je precies van mij daar?’ Doordringend kijk ik hem aan en ik weet bijna zeker dat mijn perfect opgemaakte ogen hem niet onberoerd laten. Het net sluit zich weer een stukje strakker om Krijn, al mag hij nu nog even spartelen.

‘Jouw rol...’ hij schraapt zijn keel, ‘is vooralsnog om je heel goed in te lezen in het dossier, zodat je precies weet hoe dat bedrijf in elkaar zit. Alles wil ik weten. BV’s, holdings, rekeningen in het buitenland. Alles. En daarna...’ hij lijkt zijn woorden zorgvuldig te kiezen, ‘zien we verder.’ Hij rolt zijn stoel naar achteren en beent mijn kantoor uit.

Ik open opnieuw bestand Rosalie. Het is zo moeilijk om te wachten tot ik thuis ben en ik kan de verleiding om mijn wraakplan verder uit te dokteren niet weerstaan. Al snel ben ik weer bij Vera. Ik maak me zorgen om haar. Ik heb haar al een aantal malen gebeld, dit keer met een afgeschermd nummer, maar ze neemt niet op.

In een impuls sluit ik het bestand weer af, zonder dat ik er iets in gewijzigd heb. Het is echt te riskant om dit op mijn werkplek uit te voeren, spreek ik mezelf streng toe. Ik log in op LinkedIn en bekijk opnieuw het profiel van Vera om te zien of er activiteit is geweest op haar pagina. Maar dat is niet het geval. Al een hele lange tijd niet zie ik nu. Gezien haar onverzorgde uiterlijk, zou het me niet eens verbazen als ze helemaal geen baan meer heeft. Nu weet ik zeker dat ik terugga naar haar woning. Vanavond nog. Iets aan haar intrigeert me en dat zijn niet in de laatste plaats haar woorden die ze tegen me sprak toen ze zo verward bij me aan de deur stond.

De straat waar Vera woont, oogt even verlaten als de eerste keer dat ik er was. Het is rond zevenen. Ik hoopte dat ik licht zou zien branden achter de dikke vitrage, maar het is aardedonker. Uit niets blijkt dat ze thuis is. Met trillende handen zet ik de motor van mijn auto af. Ik denk terug aan wat ze zei: ‘ik kom je waarschuwen’, ‘je moet oppassen’, ‘zoek naar de brief, daar staat in hoewa...’ Opnieuw druk ik de gedachte om de politie te waarschuwen weg. Waarvoor zou ik ze moeten waarschuwen? Voor een overspannen vrouw die met een half verhaal aan mijn deur komt? Bovendien vestig ik op dit moment liever geen aandacht op mijn persoon. Dat komt wel als Krijn de prijs voor het leven van mijn broer met gelijke munt heeft betaald.

Ik stap uit. De stilte in de straat dwingt me bijna als vanzelf om mijn portier zachtjes te sluiten. Bang om de aandacht te trekken kijk ik zo natuurlijk mogelijk om me heen. Het huis van de lom-pe vrouw is ook al donker. Verderop springt een lantaarnpaal onafgebroken aan en uit. Ik huiver. Het lijkt wel het decor van een horrorfilm. Zonder verder nog op of om te kijken loop ik naar de voordeur en druk

resoluut op de bel. Het geluid schalt luid door het huis. Hoor ik voetstappen? Ik tuur door het bobbeltjesglas, maar zie niets dat lijkt op beweging.

‘Dan maar door de brandgang,’ mompel ik en draai me om. Tot mijn verbazing staat de poort van Vera’s kleine tuintje open. Een buitenlamp brandt zacht, al helpt het niet veel, want het bolle glas is groen uitgeslagen. Blijkbaar zorgt Vera net zo slecht voor haar tuin als voor haar huis. De achterdeur geeft niet mee wanneer ik de deurkruk vastpak. Ergens voel ik teleurstelling. Wat nu? Ik zal en moet Vera spreken. Ik wil zeker weten dat het goed met haar gaat. En ik wil antwoorden hebben over haar vage bezoek en haar verlopen verschijning. Zal ik wachten? Veel zin heb ik daar niet in, hier in deze troosteloze armoedige bende.

Ik steek nogal af in deze omgeving met mijn zwarte pumps en bijpassend jasje. Ik gluur nog eens naar binnen, maar er is niets veranderd. Even blijf ik staan. Het wordt steeds guurder buiten, mijn dunne panty biedt weinig bescherming tegen de tocht die door de tuin trekt. Ik ga naar huis. Ik moet nadenken. Met mijn laptop erbij. Ik loop richting brandgang.

Het is mooi geweest voor vandaag. Thuis ga ik mijn warme joggingpak aantrekken en een beker warme melk maken. De wind is gaan liggen, en het is onheilspellend stil in de straat. Mijn hart gaat nog steeds als een bezetene te keer. ‘Kom op Rosalie! Stel je niet zo aan!’ Ik besef dat ik mijn volledige naam gebruikte. Dat is lang geleden. De laatste keer leefde Walt nog. Ik sta even stil om aan mijn enkel te krabben. Shit, een ladder, ook dat nog. Dan gaat mijn mobiel. De beltoon klinkt belachelijk opgewekt hier in de vieze brandgang. Een privénummer. Zal ik opnemen? Ja, natuurlijk neem ik op. Het moet nu uit zijn met die flauwekul.

‘Met Roos Jansen,’ zeg ik luid en duidelijk.

Eerst is het stil, dan hoor ik iemand hijgen.

‘Hallo?’ Welke vieze kerel heb ik aan de lijn? Bijna wil ik de verbinding verbreken, maar dan hoor ik gesnik. ‘Vera! Ben jij het? Ik sta hier bij je huis en alles is do...’ De verbinding wordt verbroken. Snel laat ik mijn mobiel in het zakje van mijn korte jasje glijden. Nu wil ik helemaal weg hier. Ik vlieg de brandgang uit, open mijn auto en plof achter het stuur. Automatisch kijk ik in de achteruitkijkspiegel en mijn adem stukt ter plekke.

De auto. Het is dezelfde zwarte auto die op het plein was toen Vera aan mijn deur stond gisteren. Mijn hart slaat drie tellen over. De wagen is dichtbij en als ik nu uitstap ziet de bestuurder me zeker door die rottige zwarte ramen, het lijkt verdomme wel een spookauto. Waar heb ik dit soort bolides toch vaker gezien?

Dan herinner ik me weer hoe mijn broer en ik vroeger speelden op het woonwagenkamp bij ons in de buurt. Er was een grote autosloperij en met regelmaat reden er wagens met geblindeerd glas het terrein op. Ze bleven maar kort en Wallie en ik verstopten ons dan in één van de vele wrakken die de sloperij rijk was. Soms zagen we mannen in pak uit het luxe interieur stappen, soms openden ze alleen een raam en stak er een hand naar buiten met daarin een pakje. Vaak gewikkeld in aluminiumfolie. Ademloos keek ik de eerste keer toe hoe een zwart koffertje geruild werd tegen een klein pakketje.

De auto nadert en ik kan geen kant op. Zonder tijd te verspillen zak ik naar beneden, en verschuil me half onder mijn stuur. Mijn schoenen schop ik uit zodat ik nog verder kan glijden. Het ronken van de motor wordt luider. Staat de auto stil? De dreiging ligt klemmend op mijn borstkas. Het gaspedaal duwt venijnig in mijn enkel, noodgedwongen negeer ik het kloppende gevoel dat het veroorzaakt. Mijn vinger gaat naar mijn mond en ik begin te bijten. De smaak van nagellak herinnert me aan mijn

afschuw voor kortgebeten nagels. Ik trek mijn vingers snel terug. Het geronk van de auto klinkt nu naast me. We zijn slechts van elkaar gescheiden door een autodeur. In de haast ben ik vergeten deze op slot te klikken en ik overweeg een seconde om het alsnog te doen, maar ben te bang dat ik me daarmee verraad. Mijn hart resoneert als een bezetene in mijn hoofd. Alsof ik heel hard gerend heb. Het moment duurt eindeloos en ik durf voor geen goud omhoog te kijken door mijn raam. Een sensatie van pijn trekt door mijn onderbeen. Verbaasd kijk ik zo voorzichtig mogelijk naar beneden en ik zie dat mijn nagels diepe afdrukken in mijn kuitbeen maken.

En dan hoor ik hoe de auto naast me optrekt. Langzaam maar zeker verwijdt het geluid van de draaiende motor zich en als ik zeker weet dat ik echt niets meer hoor, kijk ik heel voorzichtig over de rand van mijn portier. De straat is weer net zo verlaten als toen ik hier aankwam. Er zit alleen nog een kat aan de overkant van de straat, zijn ogen reflecteren de straatlantaarns, als hij me afwachting opneemt. Het grijze dier blijft me aankijken en loopt tegelijkertijd in een kaarsrechte lijn richting mijn auto. Snel kom ik in beweging, mijn protesterende lijf negerend.

Ik start de motor en rijd zo langzaam als mijn zenuwen het toestaan de straat uit. Het liefst was ik met een noodgang deze wijk uit gecrost. De hele tijd verwacht ik de zwarte auto te zien.

Thuis ren ik met twee treden tegelijk de trap op en al voor ik halverwege de middelste trede ben zie ik het. Mijn voordeur staat wagenwijd open. De lichten in mijn flat zijn aan, maar ik weet heel zeker dat ik alleen een klein lichtje heb laten branden toen ik wegging. Dat doe ik altijd.

‘Godverdomme!’ Vloeken is volledig tegen mijn natuur in, maar nu kan ik het niet tegenhouden. Een enorme woedevlaag komt in me omhoog. Ik hoop maar dat er niemand meer in mijn woning is, want ik sta niet voor mezelf in op dit moment. Met een boosheid die ik lang niet zo intens voelde schop ik de vuilniszakken van mijn bovenbuurvrouw aan gort. De inhoud glijdt over de trap naar beneden. Een ontelbare hoeveelheid lege portflessen valt aan gruzelementen en veroorzaakt hevig lawaai. Verschimmelde broodkorsten glijden de trap af, samen met koffiefilters en een onbestemd ruikende smurrie. Boven hoor ik een deur opengaan, maar ik ben te woest om er acht op te slaan. Als de alcoholist die zichzelf mijn bovenbuurvrouw noemt, nu commentaar heeft, dan krijgt ze onherroepelijk de wind van voren. Alsof ze het voelt hoor ik de deur boven weer beheerst sluiten.

Eenmaal binnen word ik getroffen door de enorme ravage. Met open mond staar ik rond in dat wat vanmiddag nog mijn schone en gezellige appartement was. Kasten zijn opengetrokken, mijn beddengoed is volledig ondersteboven gekeerd en mijn kleding ligt her en der verspreid in de slaapkamer. De keuken is nog erger toegetakeld, serviesgoed ligt in scherven op de vloer en zelfs achter de gordijnen is gezocht. Maar naar wat? Ik heb geen geld in huis, geen verschrikkelijk dure spullen en al helemaal geen kunst of antiek. Wat moeten ze van me? Zou Samantha haar woorden waargemaakt hebben? Dat zij hiervoor verantwoordelijk is kan ik eigenlijk niet geloven. Niet echt. De tranen blijven ergens halverwege mijn keel steken en ik slik ze automatisch terug. Huilen helpt me niet verder. Niet nu. Ik denk terug aan de blik in haar ogen die ze me toezond voor ze de deur van mijn kantoor achter zich dichttrok. Als dit de represaille is voor mijn contact met Krijn, dan is dat mens echt hartstikke gek. Volledig mesjokke. Compleet doorgedraaid. Tenzij ze verliefd is op Krijn en denkt dat ik serieuze plannen met hem heb. Al heb ik geen idee waar ze die wijsheid vandaan haalt. Ik ga op de zaak voorlopig geen enkele toenadering meer tot hem zoeken en blijf ver uit de buurt van Samantha. Al ben ik er niet echt van overtuigd dat ze hier iets mee te maken heeft: ik neem het zekere voor het onzekere.

Ik buk om de grootste scherven in mijn keuken bij elkaar te rapen en gooi ze in de vuilnisbak. Mijn schouders hangen af als ik me langzaam omdraai naar de woonkamer. En pas dan zie ik de schreeuwend rode letters op mijn muur.

STOP! NU!

Er hangt iets in de lucht. Het gegniffel om me heen doet mijn hart sneller kloppen. Als de zoemer van het laatste uur gaat, zoek ik snel mijn spullen bij elkaar en gris mijn jas van de kapstok. De tas over mijn schouder is zwaar en belemmert me in een stevige sprint. Zo vlug ik kan loop ik het schoolgebouw uit en kijk ondertussen zo onopvallend mogelijk om me heen. Ik zie niemand. Helemaal niemand. Boven me vliegt een vogel en in de verte rijdt een auto. Vroeger zou ik opgelucht ademen, nu weet ik dat het slechts een voorbode is van gebeurtenissen die onafwendbaar zijn. In mijn hoofd zet ik de knop om die me helpt om een andere rol te spelen.

Automatisch zet ik mijn ene voet voor de andere, op het ritme van het bonzen van mijn hart. Het blijft stil. Het gevreesde groepje pestkoppen laat zich niet zien. Een stoot lucht ontsnapt tussen mijn gespannen lippen als ik het geasfalteerde weggetje naar mijn huis nader. Het is een vreemd soort stukje natuur, het asfalt is omgeven door hoge bomen en dicht struikgewas. Ik weet dat Rosalie het een akelig stuk vindt, al is het in totaal nog geen honderd meter lang. In het verleden is er weleens een meisje lastiggevalen en er gebeurt meer in de nachtelijke uren, want elke ochtend liggen er nieuwe condooms tussen het groen. Het is schemerig tussen de bomen. Ik zet er flink de pas in en probeer het hevig trillen van mijn handen te verminderen.

Dan meen ik een geluid te horen. Als vanzelf sta ik stil en luister opnieuw. Nog voordat ik beseft wat er gebeurt, trekt iemand een zak over mijn hoofd. Het plastic maakt me binnen enkele seconden hevig benauwd. Mijn voorhoofd is al snel bezweet. 'Niet doen!' wil ik schreeuwen, maar met de teug lucht die ik neem zuig ik ook een stuk plastic zak mee naar binnen. Ze zijn met meer. Iemand houdt mijn armen op mijn rug. Er staat één persoon voor me. Dat hoor ik onmiskenbaar aan het opgewonden gesnuif.

'Gaat het?' De besmukte stem van Krijn. Natuurlijk.

Piepend haal ik adem, ondertussen probeer ik me los te wurmen, maar ik maak natuurlijk geen schijn van kans. Ik stik. Ik stik. De woorden drammen in mijn hoofd en met elke seconde dat dit langer duurt voel ik hoe ze meer waarheid worden. Het plastic smaakt vies en het suizen in mijn oren wordt elke seconde heviger.

'Doe het dan!' klinkt het achter me. Meteen daarop hoor ik geritsel in de bosjes.

Wat zijn ze van plan? Bang voor pijn ben ik niet meer, de angst van niet weten wat er komen gaat is duizendmaal erger. Ik zwalk van voor naar achter, het lichte gevoel in mijn hoofd ontnemt me elk richtingsgevoel.

'Doe jij het of doe ik het?' Het is niet Krijns stem dit keer, maar van een van zijn meelopers.

'Ik doe het wel, lafaard.' Sarcasme druipt van Krijns woorden. Het volgende moment komt iets dat op een gebalde vuist lijkt met duivels geweld op mijn kaak neer en ik hoor in de verte nog net iets kraken voordat alles zwart wordt.

Heel langzaam dringen de geluiden van buiten tot me door en ik begin vrijwel direct te kokhalzen. Mijn handen zijn op mijn rug gebonden en er zit iets in mijn mond. Het smaakt vies. Zo verschrikkelijk vies. Wat is dit? Wat hebben ze nu weer met me gedaan? Ik draai op mijn buik en probeer zo goed en kwaad als het kan uit te spugen wat er aan de binnenkant tegen mijn wangen

en verhemelte plakt. Zo rustig mogelijk haal ik adem door mijn neus, doodsbang als ik ben om te stikken. Ik wurm en friemel met mijn handen en dan springt het touw onverwacht los. Direct ga ik op handen en knieën zitten en spuug datgene uit dat me zo ontzettend misselijk maakt. De stroom braaksel komt direct daarna en bedekt bijna volledig het bergje gebruikte condooms dat zojuist met kracht mijn mond verliet.

Krijn ziet me direct als ik de ruimte binnenkom, al begroet hij me niet. Een miniem trekje rond zijn mondhoek verraad hem. Ik negeer hem exact op de manier zoals ik geloof dat een femme fatale dat behoort te doen en loop naar mijn kantoor. Ik probeer uit alle macht om de blik van Samantha te vermijden.

Ik heb geen oog dichtgedaan vannacht. Wanneer ik wel even wegdommelde draaide de film zich als vanzelf opnieuw af. Van de verlaten straat van Vera's huis, tot het geluid van de onbekende beller op het moment dat ik in de brandgang stond. En van mijn vlucht naar mijn appartement, tot de bloedrode letters op mijn muur. Toen ik tegen een uur of drie in slaap viel droomde ik keer op keer dat de zwarte auto me achtervolgde. Ik rende tot ik niet meer kon, maar welke kant ik ook opging telkens doemden de koplampen van de wagen vanuit het donker voor me op. Uiteindelijk schoot ik na een slaap van maximaal anderhalf uur met een ruk wakker. Mijn nachthemd plakte aan mijn lijf. Na een douche bekeek ik het resultaat van mijn harde werken een aantal uren eerder. Met de emmer verf, die ik eerder vervloekt had omdat hij steeds in de weg stond, had ik mijn muur opnieuw gerold. Het moest drie keer opnieuw voordat de rode letters er niet meer doorheen schemerden. Even had ik overwogen om de politie te bellen, maar dit net zo snel weer los gelaten. Bij mijn vriendinnen wilde ik ook niet aankloppen, dit pad moest ik alleen bewandelen. Niet veel later liet ik mijn bad vol lopen. Het hele appartement rook naar Badedas toen ik in het schuim zakte. De voorvallen van de afgelopen dagen trokken aan me voorbij en ik nam een besluit dat mijn hart bij voorbaat al sneller liet kloppen. Ik zou nog één keer terug naar Vera's huis gaan en dit keer zou ik binnen kijken. Daar liggen antwoorden, daar ben ik van overtuigd.

Samantha. Samantha, pulseerde het in mijn hersenen, houd haar in de gaten. Met mijn handen tegen mijn oren probeerde ik het continue herhalen van de naam tot stoppen te brengen. Tevergeefs. Het irriteert me, vooral omdat het mens pas zo kort in mijn leven is. Waarom raakt zij me zo? Tot overmaat van ramp schreeuwde mijn bovenbuurvrouw lallend over het nabije einde van de wereld en meer van dat soort dronkemanspraat. Toen ik uit bad kwam beukte ik met mijn bezemsteel tegen het plafond en uiteindelijk werd het stil.

Dat ik er na zo'n nacht fantastisch uitzie vandaag kan ik niet zeggen, maar het helpt wel mee dat ik vanmorgen koos voor een strakke broek waarin ik me zeker voel.

De vuurrode kleur past precies bij de bal van daadkracht die zich blijvend in mijn lijf genesteld heeft. Het dieppaarse jasje met daaronder een laag uitgesneden hemdje van satijn geeft me de uitstraling die ik hebben wil. Zakelijk en sexy, precies wat ik nodig heb om vandaag te overleven.

Vanuit mijn ooghoeken zag ik Samantha al naar me loeren en uiteindelijk triggerde me dat zo dat ik toch een kort moment nonchalant haar kant op keek. Woest blikte ze weer voor zich en die primaire reactie overtuigde me ervan dat zij niets met de inbraak in mijn appartement te maken had. Iemand die zo gemakkelijk op de kast te krijgen is, kan niet verantwoordelijk zijn voor het bijna professioneel overhoophalen van mijn appartement. Aan haar linkerhand prijkt opvallend genoeg nog steeds haar trouwring. Is het weer goed met haar man misschien? Maar ik heb te veel aan mijn hoofd om me daarmee bezig te houden. Ik wil rust. Ik zet de deur van mijn kantoor op een kier en Google

vervolgens naar hotels in de Ardennen, wetende dat ik ze niet ga boeken. Ik wil dat Krijn met mij in zijn vakantiehuis overnacht. Zonder pottenkijkers en met kilometers verlaten bos om ons heen.

Het is alsof hij voelt dat ik aan hem denk, want ineens steekt Krijn zijn hoofd om de deur.

‘Heb jij dat hotel in de Ardennen al gereserveerd?’

Ik sta op en als vanzelf boren mijn ogen zich als laserstralen in het geel van de trein een stukje verderop. ‘Niet gelukt, alles vol, tenzij je graag in een mottige jeugdherberg wilt overnachten?’ In één beweging draai ik me om en loop op hem toe. Mijn rug is recht, mijn schouders naar achteren. Als ik bijna voor hem sta hef ik mijn hoofd en kijk hem aan. Met wijdopen ogen. ‘Hoe zit het eigenlijk met dat vakantiehuis van jou,’ ik zwijg kort en blijf hem aanstaren, ‘...in de Ardennen?’

Hij staart terug. Even. Komt dan binnen en sluit behoedzaam de deur van mijn kantoor. ‘Wat is daarmee?’ Vorsend kijkt hij me aan.

Ik kijk afwachtend terug. De stilte tussen ons duurt eindeloos en in gedachten tel ik tot tien. Nog altijd zwijgend. Vier, vijf, zes. Net als ik me ongemakkelijk begin te voelen doorbreekt hij de spanning met exact die woorden die ik horen wil.

‘Ik vind het goed om daar te overnachten. Op één voorwaarde.’ Zijn stem klinkt bars.

Onbewogen kijk ik hem aan.

‘Ik wil dat je tegen niemand vertelt dat we daarheen gaan. Tegen niemand. Voor de buitenwereld ga ik met jou naar een hotel. Wij zijn op zakenreis, dat weet jij en dat weet ik, maar dat stelletje kippen hier op de afdeling maakt er meteen weer een roddelverhaal van als ze weten dat wij samen in mijn vakantiehuis zitten. En ik heb geen zin in onnozele roddels onder de collega’s. En al zeker niet van dat Samantha-mens dat denkt dat ze haar interesse in mij niet onder stoelen of banken hoeft te steken. Is dat duidelijk?’

Ik blijf hem aankijken, onder de indruk van de manier waarop hij deze situatie feilloos inschat. Al voel ik aan de overdreven daadkrachtige manier waarmee de woorden zijn mond verlaten dat hij gevoeliger is voor het idee van ons samen in dat vakantiehuis dan hij ooit zal toegeven. Dat is goed. Dat is heel goed.

‘Roos? Ik houd van Fleur en ik wil niet dat zij de dupe wordt van onschuldig geklets. Dat verdient ze niet. Maar eerlijk gezegd staat het vooruitzicht van overnachten in mijn eigen vakantiewoning me duizend keer meer aan dan een hotel. En het komt me ook wel goed uit eigenlijk, want de regenpijp daar moet nodig gerepareerd worden nu het najaar is. En dat kan ik dan mooi even doen. Terwijl jij druk aan het werk bent voor Van Wieringa, uiteraard.’ Hij lacht, ontspannen, maar ik zie een trekje rond zijn mond dat hij normaal niet heeft. Een klein spiertje lijkt een eigen leven te leiden in zijn knappe gezicht.

‘Tuurlijk Krijn. Jij gaat die goot maar repareren, je assistent verzet het werk wel. En over je eerste opmerking kan ik kort zijn. Ten eerste valt er niets te roddelen en ten tweede is het toch ook gewoon een zakenreis?’ Geslepenheid doorspekt mijn stem, al valt dat hem niet op. Hij is veel te druk met kijken naar de manier waarop mijn rode broek om mijn heupen sluit. Ik vraag me af wat hij tegen Fleur vertelt. En ook of er in het vakantiehuis meer dan één slaapkamer is.

Als hij me weer aankijkt zie ik ernst in zijn ogen en eindelijk wend ik mijn blik af. Ik word zelf overvallen door mijn onverwachte verlegenheid.

‘Prima,’ mompelt hij en loopt mijn kantoor uit.

Met een korte muisklik sluit ik de lijst met beschikbare hotels in de Ardennen. Nu maar hopen dat Krijn zelf niet gaat Googlen. Of zou hij wel weten dat er nog accommodaties vrij zijn en wil hij,

misschien onbewust, graag met me alleen zijn in een voor hem vertrouwde omgeving? Dat hij gevoelig is voor mijn subtiele avances is duidelijk.

De middag vliegt voorbij. Energie bruist door mijn aderen. Het is lang geleden dat ik met zoveel plezier mijn werk deed, want dit is toch wel echt van een ander niveau dan mijn laatste baan. Het is al bijna tegen zessen als ik mijn pc met een tevreden gevoel afsluit. Gehaast schuif ik wat laatste vellen papier bij elkaar. Ik heb zin om naar huis te gaan. Er wacht een schaal sushi in mijn koelkast. Een zachte klop op de deur laat me opkijken. Krijn. Snel maak ik een stapel van de velletjes en schuif ze in een doorzichtig mapje.

‘Is het allemaal gelukt vandaag?’

Iets in Krijns stem trekt mijn aandacht. Het zachte ervan verrast me. Ik knik naar hem en laat mijn telefoon in mijn tas zakken. Wat staat hij daar nu? Ik voel een soort onwennigheid door een zweem van hulpeloosheid die hij uitstraalt. Maar misschien verbeeld ik me dat.

‘Dan ga ik maar,’ zeg ik en schuif mijn stoel onder het bureau.

‘Roos, ik eh...ik ben nog bezig met het uitpluizen van de rapporten over Van Wieringa. We zouden een hapje kunnen eten in de stad en er daarna samen aan verder kunnen werken?’

Ik denk in zijn ogen te lezen dat hij meer wil dan werken, maar zeker weten doe ik het niet. Ik bijt op de binnenkant van mijn wang, een oude gewoonte, ondertussen zijn ware intentie inschattend. Hij wil me bij zich houden en de rapporten van Van Wieringa lijken me een smoes.

‘Sorry, ik kan niet. Later misschien. Vanavond ben ik druk. Is dat oké?’

Hij knikt en ik loop voor hem langs het kantoor uit, hem achterlatend in de zweem Calvin Kleins Euphoria die mijn lichaam al de hele dag omhult.

‘Fijne avond dan,’ zeg ik nog eens en loop zonder antwoord af te wachten het kantoor uit. Langzaam valt de deur achter me dicht.

Mijn hart gaat als een bezetene tekeer en het kost me al mijn kracht om niet om te kijken als ik op de parkeerplaats loop. Ik weet heel zeker dat Krijn me nakijkt. Ik voel zijn blik omhoog kruipen langs mijn benen, over mijn haren en weer terug. Zijn ogen branden in mijn rug. Ik stel me voor dat de blik in zijn ogen van vertwijfeling is veranderd in lust. Een beweging in mijn linkerooghoek trekt me uit mijn gemijmer en als ik mijn hoofd naar links draai zie ik nog net het geblondeerde haar van Samantha achter het gebouw verdwijnen. Het geluid van haar naaldhakken tikt niet te repareren angstgaten in de kern van mijn ziel.

Het is angstaanjagend, maar tegelijkertijd vertrouwd om de straat waar Vera woont in te rijden. De eenzaamheid van de woon-omgeving treft me minder dan voorgaande keren. Misschien werkt dat ook wel zo. Als je in een wijk als deze woont zie je op een gegeven moment zelf niet meer hoe haveloos de huizen, bomen en stoepen zijn.

Geconcentreerd sluit ik het portier van mijn auto en loop het smalle paadje naar haar voordeur op. Ik bel aan, kort en krachtig, zonder echt te verwachten dat de deur opent. Mijn wijsvinger tikt ongeduldig op het afgebladderde hout naast de deurbel en al snel bel ik een tweede keer en uiteindelijk een derde, maar ze is echt niet thuis.

Deze keer draag ik gympen. Geluidloos sluip ik, bijna onzichtbaar in mijn donkere kleding, naar de achterdeur van het ogenschijnlijk verlaten huis. Mijn korte witblonde kapsel zit onder een muts, mijn handen zijn gehuld in handschoenen. Het dunne leer kraakt een beetje als ik mijn vingers open en sluit tot een gebalde vuist. De beweging doet iets met mijn maag en ik krijg haast. Ik wil zo snel mogelijk weer terug naar de warmte en veiligheid van mijn appartement. Ik ook altijd met mijn nieuwsgierigheid.

De poort is open, precies zoals de vorige twee keren dat ik hier was. Voor alle zekerheid tik ik met mijn knokkels tegen het raam. Het is koud vandaag en ik zet de kraag van mijn jasje nog wat verder omhoog. Nog altijd is er geen reactie. Behoedzaam kijk ik om me heen. Ik kan nu nog weg. Ik loop naar het kleine schuurtje en kijk naar de deur waar geen slot op zit. De deur gaat gemakkelijk open. Ik neem niet de moeite om naar een lichtknopje te zoeken en kijk zo goed en zo kwaad als het kan rond in de bijna lege ruimte. Het ruikt muf. Stof prikt in mijn neus en net als ik weer naar buiten wil lopen zie ik in de hoek vaag de omtrekken van een kistje. Met mijn vingertoppen strijk ik over de inhoud en sluit dan mijn vingers om een schroevendraaier. Het plastic handvat voelt licht in mijn hand als ik weer naar buiten loop. Ga ik dit echt doen? Bedachtzaam steek ik de schroevendraaier tussen het hout van de deur en het kozijn en wrik voorzichtig van links naar rechts. Het is alsof ik in een slechte B-film naar mezelf sta te kijken. Als iemand me een paar weken geleden had gezegd dat ik op een woensdagavond zou inbreken in het huis van een oud-medescholiere dan had ik die persoon compleet voor gek verklaard. Toch sta ik hier. Ik lijk steeds meer te wennen aan de stroomversnelling waarin mijn leven terechtgekomen is sinds ik solliciteerde bij Krijn van Voorden. Onverwacht springt de deur uit het slot. Op de grond blijft vermolmd hout achter. Een windvlaagje laat de deur geluidloos wijder open gaan. Het huis nodigt me uit om binnen te komen. Ik ril even, stap dan de drempel over en sluit de deur achter me. Mijn hartslag raast, volledig in tegenstelling tot mijn behoedzame bewegingen, als een sneltrein door mijn binnenste.

In huis is het stil. Doodstil. Op de tast vind ik de lichtknop, naast de achterdeur. In een donker schuurtje staan is één ding, maar in een donker huis rondlopen is wel even wat anders. Een paar seconden later beschijnt het licht van de tl-buis aan het plafond de keuken. Het aanrecht oogt opgeruimd, maar is verre van schoon. Resten voedsel liggen op de kookplaat, ernaast staat een pak melk. Instinctief ruik ik eraan. Zuur. Snel trek ik mijn hoofd terug. De leegte in de koelkast verwondert me niet. Het bevestigt mijn vermoeden dat Vera er niet is. Een stukje beschimmelde kaas ligt naast een pak gele vla dat al meer dan een week over de datum is. Verder geel geworden

broccoli, een pot appelmoes en een zak met voorgekookte krieltjes die zo bol staat dat ik vrees dat hij elk moment kan ontploffen. Snel sluit ik de koelkastdeur en loop de woonkamer in. Aan de geur te beoordelen is er al langere tijd geen raam opengezet. In dit huis zou ik me met geen mogelijkheid thuis kunnen voelen.

Besluiteloos kijk ik om me heen. Waar moet ik beginnen? Ik weet niet eens precies wat ik zoek. Aarzelend loop ik terug naar de keuken en besluit dan boven een kijkje te nemen. Wanneer ik de deur naar de gang open zie ik de mij zo bekende voordeur. Het is een vreemde gewaarwording om nu aan de andere kant te staan. Rechts ligt de trap, ernaast het toilet. Een onaangename geur dringt onder de drempel door de hal binnen. Toch kijk ik even. Het toilet is ronduit smerig. Mijn oog valt op een groezelige kalender. Veel vrienden heeft Vera blijkbaar niet. Er staat maar één naam op de kalender geschreven. Eerst kan ik het kriebelige handschrift niet eens ontcijferen, maar dan zie ik het. Krijn? In haar keuken hangt een foto van hem waarop zijn ogen zijn uitgestoken, en nu staat hier toch zijn naam op haar kalender? Ik zie dat hij over enkele dagen jarig is, dat hoorde ik op kantoor al. Morgen gaan we eten met de collega's, onder andere ter ere van zijn verjaardag.

De vloerbedekking op de trap is vuil, dat zie ik zelfs in de schemerige hal. Met tegenzin houd ik me vast aan de trapleuning. Ik ben blij dat ik handschoenen draag en niet alleen omdat ze vingerafdrukken voorkomen. Ik voel de neiging om heel hard naar buiten te rennen, maar onderdruk het gevoel. De trap ligt voor me. God weet wat ik daarboven aantref. Of wie. Gelukkig ruik ik geen rare luchten, houd ik mezelf voor, deels om te voorkomen dat mijn fantasie op hol slaat. Beelden van de laatste aflevering van Bones flitsen mijn gezichtsveld binnen. Stel nou dat Vera hier al die tijd al dood in haar huis ligt?

‘Kom op Roos, maak jezelf niet gek!’ Mijn woorden klinken dof en onnatuurlijk in dit stille huis. Voetje voor voetje stap ik de volgende treden op. Mijn hart klopt als een bezetene, dan slaat het een tel over.

Bovenaan de trap staat iets. Iets levends. Het kijkt me aan en maakt een klaaglijk geluid. Reflecterende ogen doorboren mijn ziel. Het is de kat die ik vorige keer op straat zag. Nu herinner ik me het kattenluik in de achterdeur van Vera. Met zijn staart recht in de lucht loopt de kater naar me toe en schuurt langs mijn benen. Automatisch aai ik de stugge haren, terwijl het magere beest schurkend tegen mijn handpalm drukt. Wanneer heeft hij voor het laatst gegeten?

Hij doet me denken aan Frits, de kat die Wallie vroeger had en onwillekeurig schud ik mijn schouders los. Van het begin af aan had ik getwijfeld over Wallies beschuldigingen aan Krijn en zijn maten. De hond van onze burens had al vaker één van onze konijnen doodgebeten en dat zag er exact hetzelfde uit als de dode kat van mijn broer. Maar ik had het Walt nooit ronduit durven zeggen, uit angst om hem te kwetsen met mijn ongelooft.

‘Ik zal zo kijken of er wat te eten voor je is, poezemans,’ fluister ik en het geluid van mijn eigen stem helpt me wonderwel om dieper te ademen en het kloppen van mijn hart enigszins onder controle te krijgen. Dan vervolg ik mijn weg naar boven en even later sta ik op de duistere overloop. Op goed geluk druk ik op een knop en dan is er licht. De deur naar de badkamer staat open. Haren en opgedroogde tandpasta kleven in de wasbak en de spiegel lijkt in geen maanden schoongemaakt. Speurend kijk ik om me heen en zie al snel dat deze kleine ruimte me geen antwoorden geeft. Ik moet op zoek naar Vera's slaapkamer. Als ze ook maar een beetje vrouw is, dan bewaart ze daar haar waardevolle dingen.

Een tweepersoonsbed neemt de ruimte bijna helemaal in beslag, het dekbed dat vast ooit bordeauxrood was, is nu oudroze. Ik strijk kort over het verwassen katoen en tuur door de kier van de

gesloten gordijnen. Haar slaapkamer ligt aan de achterkant, ik zie geen beweging in haar tuin en ook de brandgang is verlaten. Een teckel scharrelt door de tuin verderop.

Er staat geen kast in de slaapkamer, wel zie ik een deur naar een inbouwkast. Veel kleding hangt er niet, met wat broeken, truien, dikke vesten en een aantal riemen blijkt de garderobe van mijn oud-medescholiere compleet. Het verschil met mijn kast kan niet groter zijn. Aan de zijkant steekt een spijker uit de muur waaraan haar badjas hangt en als vanzelf beroert mijn hand de zachte fleecestof. Het comfortabele ervan is een dissonant met de kilte van de omgeving.

Beneden hoor ik geschuif. De kat verveelt zich blijkbaar. Net als ik verder wil zoeken, hoor ik het geluid weer, alleen lijkt het nu meer op tikken. Een tikkende kat? De haartjes in mijn nek vertellen me eerder wat er aan de hand is dan ik het zelf beseffen kan. Dan gaat alles heel snel. Het gerinkel van glas is oorverdovend in het verder stille huis. Ik ren naar de overloop en spiedt de trap af. Er liggen glasscherven in de gang.

Shit! Wat moet ik nu? De badkamer, kan ik me daar verstoppen? Ik kijk om de hoek, nee, geen optie. Snel maar stil beweeg ik in de richting van de slaapkamer. De kast, haar kledingkast? Nee, ook niet, veel te klein. Een kort moment sta ik stil. Met een zachte klik hoor ik de voordeur opengaan. Er loopt iemand in de gang. Dan gaat de voordeur dicht en is het weer muisstil. Ik ben niet meer alleen.

Mijn hart klopt zo hevig dat ik bang ben dat ik erin blijf. Weer luister ik. Er loopt iemand rond beneden. Door de woonkamer. Zachte voetstappen vinden hun weg. Heb ik de achterdeur wel afgesloten? En waar heb ik de schroevendraaier gelaten? Beneden gaan lades open en dicht. De voetstappen komen terug naar de hal. Ik kijk naar het raam. Kan ik naar beneden springen?

Ik morrel aan het raam, het geeft niet mee. Vlug! Ik moet wat bedenken. De voetstappen zijn nu op de trap en komen snel dichterbij, rap laat ik me op de grond zakken en schuif in één beweging onder het bed. Het is vrij laag, ik pas er net onder zo op mijn buik. Het lukt me met moeite om de neiging tot hoesten te onderdrukken, haren en pluizen kriebelen in mijn gezicht. Doodstil lig ik daar. Ik probeer zo zacht mogelijk in en uit te ademen. Rustig blijven, rustig blijven, weerklinkt het als een mantra door mijn hoofd.

Langzaam komen de voetstappen dichterbij. Iemand ademt zwaar. Een man? Als de indringer zijn keel schraapt weet ik het zeker. Ergens hoopte ik dat het Vera was, hoe onwaarschijnlijk het ook is dat ze inbreekt in haar eigen woning. Het gordijn wordt opzij geschoven en dan komen de voetstappen naar het bed. De deur van de muurkast vliegt open en het volgende moment wordt er ruw kleding op de grond gekwakt. De kledinghangers volgend ratelend en dan hoor ik iets wat nog het meest lijkt op krakend papier.

Ik rek, alle alarmbellen in mijn binnenste negerend, mijn nek een beetje uit in de hoop een blik van de indringer op te vangen. Alleen de achterkant van schoenen is zichtbaar met een stukje donkerblauwe spijkerbroek erboven. Alsof de inbreker weet dat ik naar hem kijk, draait hij zich op zijn hakken om en loopt in een rechte lijn mijn kant op. Mijn adem stikt, millimeter voor millimeter schuif ik nog verder onder het bed. Hij staat nu vlak bij me, de cognackleurige neuzen van zijn schoenen wijzen in mijn richting. Ik kan de geur van het leer bijna ruiken. Dan draaien de neuzen de andere kant op. Een schokgolf doorklieft mijn lichaam. Die schoenen. Die ken ik. De krokodillenprint grijnst me tegemoet. Ik zag ze eerder. Op kantoor. Aan de voeten van Krijn van Voorden.

Lucht wringt zich noodgedwongen een weg tussen mijn op elkaar geperste lippen door en ik probeer uit alle macht een opkomende nies te onderdrukken. Voorzichtig schuif ik met mijn hand naar boven, knijp in mijn neus en adem zo beheerst mogelijk in en uit. Eindelijk komt er beweging en de schoenen

verwijderen zich. Een paar tellen later hoor ik ze rustig de trap aflopen. Doodstil wacht ik af. En dan ontsnapt me toch de nies die ik zo krampachtig tegenhield. Het geluid weerklinkt als een donderslag.

Ik durf me nu geen millimeter meer te bewegen en negeer de haar in mijn mond. En dan hoor ik onverwacht snel hoe de voordeur met een klap sluit. Ik schuif heel langzaam onder het bed vandaan en laat me op het matras zakken.

Als ik opzij kijk zie ik een vrouw met een verwilderde blik in de spiegel aan de muur. Tranen hebben zwarte strepen mascara over mijn wangen getrokken, mijn gezicht is net zo bleek als mijn haar. Mijn blush oogt clownesk. Ik loop naar het badkamertje, alert luisterend naar eventueel geluid. De kraan opent knarsend. Mijn hart bonst wat minder nu ik het water over mijn polsen laat stromen en mijn wangen koelen een beetje af. Er komt weer wat glans in mijn ogen.

Voorzichtig loop ik de trap af en ontwijk de scherven van de kapotte voordeurruit. Net als ik de wc-deur wil sluiten zie ik dat de kalender van de muur is gevallen. Er staat nog een naam meer op geschreven. Mijn mond valt open van verbazing en in mijn hoofd worden stroomdraden met elkaar verbonden die zorgen voor nog meer vragen dan ik al had. De slordig geschreven letters van Samantha's naam kijken onbewogen terug.

Hoe zou het zijn om erbij te horen? Om zonder angst naar school te gaan en aan het einde van de dag met je vrienden mee te gaan? Hangen in de stad na schooltijd, met elkaar. Hoe zou het zijn als je een vriendinnetje had? Iemand die graag bij je wil zijn, gewoon omdat jij jij bent?

Het mesje krast dieper, de rode striemen die eerst slechts strepen waren bloeden nu echt.

En hoe zou het zijn om voor de allereerste keer met een meisje naar bed te gaan? Haar het gevoel te geven dat zij de wereld is?

Straaltjes vocht lopen nu over de huid van mijn polsen. Het rood van de vloeistof maakt vlekken op mijn dekbed. Ik denk aan Fritzie. Heeft hij pijn gevoeld voor hij stierf? Of voelde hij niets, net als ik nu, omdat alle emotie kapot gevochten is? Opgelost in het niets, alsof het simpelweg nooit bestond.

Hoe zouden ze reageren als ik nu het mesje nog even wat dieper in mijn pols zou drukken? Zouden ze zich schuldig voelen? Mijn ouders? De jongens? Krijn? Rosalie?

Alsof een hand mijn arm overneemt smijt ik het mesje in een hoek van mijn slaapkamer. Rosalie. Roos. Roosje. Mijn lieve zus die er altijd voor me is, ze zou kapotgaan van ellende en schuldgevoel. Het mag niet gebeuren. En het zal ook niet gebeuren. Nooit.

Languit val ik op mijn bed en snik met mijn gezicht in het kussen. Als ik me uiteindelijk opricht is het alleen nog leegte die resteert. En druppels rood op witte stof. Zwijgend sta ik op en verbind mezelf, geroutineerd. Als ik de mouwen van mijn sweater verder over mijn polsen trek en de trap afloop is het net alsof er niets is gebeurd. Alleen het kloppende gevoel in mijn polsen herinnert me aan het drama dat ik al vele malen eerder heb beleefd.

Met mijn haren nog nat van de douche sta ik voor mijn kledingkast. Ik weet niet goed hoe ik Krijn vandaag recht in de ogen kan kijken. Wat zoekt Krijn in dat huis? Als hij het al was. Het is heel aannemelijk dat er meer mannen met diezelfde schoenen rondlopen. Waarom staat Samantha op de kalender van Vera? Wat bestaat er voor lijntje tussen Krijn en Samantha? Een lijntje dat ik nog niet zie, maar dat wel van belang kan zijn voor het goed uitvoeren van mijn wraakactie. Hoe ik mijn hersens ook pijnig, het lukt me niet om verbanden te leggen of antwoorden te vinden.

In mijn kast schuif ik wat met kledinghangers. Als ik alle jurkjes, jasjes, broeken en truien heb bekeken weet ik nog niet wat ik aan zal trekken.

Er gebeuren op dit moment zoveel dingen tegelijk. Ik heb tijd nodig om alles beter op een rijtje te krijgen, om helder te kunnen blijven denken. En daar helpt mijn slaapte kort van vannacht niet echt aan mee. Ik ril en trek mijn ochtendjas strakker om mijn lichaam. De fleecestof verwarmt mijn huid. Nog eens kijk ik naar mijn kledingstukken en pak dan zonder aarzelen mijn telefoon van mijn nachtkastje. Een tel later bel ik het nummer van mijn nieuwe werkgever en meld me ziek met buikpijnlachten.

‘Het heerst hè,’ zegt mijn collega vriendelijk, ‘zeker nu het herfst is.’

Haar medeleven vergroot mijn schuldgevoel en ik benadruk dat ik het heel vervelend vind om al zo snel een dag afwezig te zijn. Ik kan me niet eens herinneren wanneer ik me voor het laatst ziek meldde.

‘Veel beterschap!’

Ik mompel wat onverstaanbaars en verbreek de verbinding. Het liefst zou ik naar buiten gaan voor een fikse wandeling, maar ik durf het risico niet te nemen. Ook denk ik aan de kat van Vera. Ik hoop maar dat het beest ergens wat te eten vindt, want ik ga voor geen goud nog terug naar dat huis van haar. Ondanks het schuldgevoel kijk ik genietend om me heen in mijn opgeruimde huisje. Deze donderdag strekt zich in een zalige leegte voor me uit. In mijn keuken neem ik een kom muesli en pers sinaasappels. De alertheid die me vannacht zo lang uit mijn slaap hield zakt met de minuut verder weg en als ik nog eens een half uur later mijn joggingpak heb aangetrokken kijk ik naar de weg onder mijn raam. ‘Jullie stellen het wel een dagje zonder mij,’ zeg ik in mezelf en zwaai naar een vrouw die balancerend op de stoep loopt. In elke hand draagt ze een tas die uitpuilt van groenten en fruit.

Ze lacht vriendelijk terug.

Met een kop koffie in mijn ene hand en de krant in mijn andere ga ik aan tafel zitten. Al snel klap ik mijn laptop open en typ met korte aanslagen het woord ‘vergiftigen’ in. Uren later ben ik expert op het gebied van gif en aanverwanten. Eén ding is me duidelijk. Daar blijf ik ver vandaan. In de afgelopen uren heeft mijn moordplan definitief vorm gekregen. Ik drink het laatste restje koffie en sluit dan mijn ogen. Vrijwel direct knikt het gezicht van Wallie me goedkeurend toe en ik zie tot in detail hoe zwarte aarde langzaam maar onontkoombaar het gezicht van Krijn omsluit. Aarde uit de Belgische Ardennen. Dat zal het allerlaatste zijn wat Krijn van Voorden ooit ziet.

De rest van de dag rommel ik wat aan en bestel ik nieuwe lingerie, een tas en make-up. Ik heb alle tijd om mijn gedachten te laten gaan en mogelijke antwoorden te bedenken op de vreemde gebeurtenissen van de afgelopen tijd. Intussen schrijf ik zonder blikken of blozen bedragen van mijn

rekening. De setjes ondergoed die ik kocht dienen een hoger doel, want ik heb een nieuwe scène toegevoegd aan de film waarin Krijn zijn laatste hoofdrol zal spelen. Voordat hij zijn laatste adem uit zal blazen in zijn nauwe graf, maak ik zijn huwelijk kapot. Ik ga ervoor zorgen dat hij me nog meer wil dan hij nu al voorzichtig, misschien zelfs nog onbewust, doet. Als hij vervolgens beseft met wie hij het bed heeft gedeeld zakt de grond onder zijn voeten vandaan. Alles zal hij kwijt zijn. Zijn vrouw. Zijn dochter. Zijn villa. Zijn baan. En tot slot zijn leven. Zonder aarzelen bestel ik nog een nauwsluitend jurkje met een diep décolleté.

Met de nagel van mijn wijsvinger tik ik een ritme op mijn eet-tafel. Het is rond zevenen. De collega's zullen wel in het restaurant zijn nu. Ik hoor een bericht op mijn telefoon binnenkomen. JAMMER DAT JE ER NIET BIJ BENT. SPREKEN WE ELKAAR MORGEN? MIJN FELICITATIE HOUD IK WEL TEGOED TOCH? KRIJN

Opnieuw lees ik de tekst en nog een keer. De dubbele boodschap in zijn woorden is onmiskenbaar. ZEKER WETEN, FIJNE VERJAARDAG! ROOS typ ik terug, een glimlach speelt om mijn mond. Laat hem maar raden wat ik met de woorden 'zeker weten' bedoel. Zou Samantha er bij zijn vanavond? Ze zal de kans om hem te feliciteren zeker benutten. Ik huiver als ik aan haar zwaargestifte lippen denk.

Onderuitgezakt kijk ik de rest van de avond televisie en voor ik naar bed ga neem ik nog een lekker warm bad. Ik maak een mini-spa van mijn badkamer en scrub, smeer en badder tot ik onweerstaanbaar glad ben en er geen haartje meer zit op plekken waar het niet thuishoort. Ik hang mijn kleding voor morgen klaar, leg er zilveren sieraden bij en kijk zacht bijtend op mijn onderlip naar het resultaat. Het strakke zwarte jurkje, gecombineerd met een rood riempje en dito pumps staan me goed. Daarna kruip ik onder mijn dekbed en constateer tevreden dat het bad me ontspanning heeft gegeven. Alle antwoorden heb ik nog niet, maar ik heb wel de rust in mezelf herwonnen. Morgen ga ik werken. En Krijn feliciteren.

‘Nou, je ziet er niets van hoor!’

Vragend kijkt Krijn naar me op. ‘Wat bedoel je?’

Weer is er die speciale glans in zijn ogen. Hij is duidelijk blij me te zien.

Samantha zit aan haar bureau. Haar voet tikt onophoudelijk op het ijzer van haar bureaustoel. De spitse punt van haar laars moet pijnlijk zijn voor haar tenen.

‘Dat je een jaartje ouder bent,’ zeg ik en loop zijn kantoor binnen.

Krijn slikt zichtbaar, terwijl zijn ogen van mijn rode pumps, via mijn benen naar mijn middel gaan. Hij staat op en steekt zijn hand uit. Ik negeer zijn gebaar en leg mijn linkerhand op zijn schouder en de andere losjes op zijn onderarm. In deze intieme pose kus ik hem eerst links en dan rechts. De derde kus belandt ergens halverwege zijn mondhoek. Hij houdt zich kranig, dat moet ik hem nageven. Mijn actie moet hem ongelooflijk overvallen.

‘Was het gezellig gisteren?’ Ik zet nonchalant een stapje naar achteren. De geur van Gaultier zweeft met me mee. Een pijnscheut trekt door mijn hart en ik houd mijn gezicht met moeite in de plooi. Het liefst zou ik mijn nagels in Krijns gebruinde wang zetten. Ik schud mijn hoofd, maar mijn gedachtestroom over vroeger laat zich niet zomaar tegenhouden. Vijftien jaar werd Walt. Het zou zijn laatste verjaardag worden. Al wisten we dat toen nog niet. Ik herinner me als de dag van gisteren hoe hij aarzelend uitnodigingen verstuurde en we vervolgens de hele middag wachtten met cola en gebak. Nog zie ik de klok voor me. De wijzers die minuut na minuut, uur na uur, steeds meer de waarheid aangaven. Er kwam niemand. Helemaal niemand. Geen kik had hij gegeven. Ook niet toen mijn ouders zwijgend het gebak in de container schoven. Voor Walt was het slechts de bevestiging geweest van dat wat hij al heel lang over zichzelf voelde. Hij was een loser. Natuurlijk kwam er niemand op zijn feestje, ze moesten hem niet.

‘Leuke verjaardag gehad Wallie?’ vroeg Krijn de dag erop toen we het schoolplein op kwamen. ‘Nog druk geweest?’ Krijn had de klas opgestookt om vooral niet naar Wallies fuif te komen. En die meelopers hadden er gehoor aan gegeven. Eigenlijk verdienden zij ook straf. Zij waren net zo schuldig met hun onnozele kudde-gedrag.

‘Roos?’ Ik probeer hem onbewogen aan te kijken terwijl golven verdriet onstuimig door mijn lichaam stuwten.

‘Het was heel gezellig, bedankt nog voor het cadeau. Fleur vond het prachtig, het beeld staat al in de tuin.’

Geniet er maar van nu het nog kan, wil ik zeggen. In plaats daarvan knik ik en mompel iets in de trant van ‘graag gedaan’.

‘Ik hoop niet dat je het druk hebt aanstaande maandag. Dat is toch eigenlijk je vrije dag?’ gaat hij verder.

‘Hoezo?’

‘We gaan dinsdag het bedrijf van Van Wieringa bezoeken. Ze hebben een exclusieve rondleiding en wij zijn uitgenodigd. Maandagavond worden we bij een diner in een select gezelschap verwacht. Zie het als een voorbereiding op ons meerdaags bezoek over enkele weken. Voor deze ene nacht lijkt een

hotel me prima. Dit is een uitstekende kans om ons alvast te profileren en te netwerken onder de verschillende medewerkers in het bedrijf daar.'

Krijn, hotel, aankomend weekend. De woorden buitelen over elkaar heen, mijn gedachten laten zich niet ordenen.

'Prima, ik ben beschikbaar.' Mijn woorden klinken dubbelzinnig, al was dat niet direct de bedoeling.

'We vertrekken maandag rond een uur of drie. Als je wilt rijden we nog even langs je huis om je spullen op te halen.'

Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat Samantha's tikkende voet als bevroren in de lucht is blijven hangen terwijl ze ons gesprek aandachtig woord voor woord volgt.

'We kijken wel, waarschijnlijk neem ik mijn koffer gewoon mee naar mijn werk, dan kunnen we meteen doorrijden.'

Hoe ik het voor elkaar krijg weet ik niet, maar mijn stem klinkt net zo krachtig als normaal. Ik draai me om en loop met verontrust hart naar mijn kantoor. Samantha werpt me een woeste blik toe, staat dan op en loopt naar Krijn. Ze legt vrijpostig een arm op zijn schouder en vraagt of hij koffie wil. Onopvallend sla ik ze gade, benieuwd hoe Krijn reageert. Als hij kort 'nee' knikt loopt ze terug naar haar bureau. Ze mist één van haar lange nagels. De korte nagel toont zielig. Je mag hem hebben hoor, denk ik bij mezelf. Je mag hem hebben. Helemaal.

Met een beker koffie ga ik achter mijn bureau zitten. De deur laat ik openstaan. Bij mijn oude werkgever waren er verschillende mensen met een eigen ruimte, waarvan sommige de deur altijd dicht hielden. Ik merkte dat ik vaker een praatje maakte bij de mensen die hun deur wel openlieten.

Ik neem een slok van mijn koffie. De aangename warmte glijdt net door mijn keel als ik iets achter me hoor. Samantha sluit de deur met een beheerst duwtje van haar laars. Nu zullen we het krijgen. Mijn vingers klemmen zich strak rond het oor van mijn mok. Ik registreer de witheid van mijn knokkels en zet de beker op mijn bureau.

Samantha zegt niets en bekijkt me met een blik die het midden houdt tussen vijandigheid en verbazing. Zwijgend neem ik haar in me op, terugdenkend aan onze allereerste ontmoeting waarbij meteen duidelijk was dat het nooit klikken zou. Mijn gedachten gaan als vanzelf naar haar vijfjarige dochtertje en ik wil haar net naar het meisje vragen als ze me voor is.

'Ben jij vergeten wat ik je zei over Krijn?' Ze zet haar handen demonstratief op haar heupen.

In haar ogen herken ik iets van vroeger. Iets dat mijn broer ook in zich had. De blik van iemand die vaak gekwetst is. Het is alsof ze me niet echt ziet. Een warm gevoel trekt door mijn maagstreek en ik kan op geen enkele manier meer woede voor haar voelen. Het is de manier waarop ze voor me staat, met haar veertigplusbillen in een roze rokje geperst, die samen met de zwarte laarzen tot haar knie uitstekend passen bij haar laag uitgesneden paarse truitje. Wat heeft haar gemaakt tot wie ze nu is? Ik durf te wedden dat er onder die dikke laag make-up een gevoelige vrouw zit die zich een masker heeft aangemeten, omdat ze er anders aan onderdoor gaat.

'Ik zie dat je nog steeds je trouwring draagt, komt het misschien weer goed met je man?' Mijn woorden klinken zacht.

'Daar heb jij niets mee te maken,' sist ze me toe.

'Luister Samantha, ik weet niet wat ik jou misdaan heb, maar ik heb geen hekel aan jou. Echt niet. En als er iets is waar ik je mee kan helpen, dan doe ik dat graag. Hoe gaat het bijvoorbeeld met je dochtertje? Gaat het goed op school?'

Een moment lang zie ik iets flikkeren in haar ogen, en gedurende een tel of twee krijg ik een kijkje achter haar zorgvuldig opgebouw-de masker van hardheid, dat continu klaar is om te vechten. Om te overleven. Maar het volgende ogenblik is het of ik me de minieme verandering in haar gezichtsuitdrukking verbeeldde.

Ze loopt op me af en met haar gezicht op minder dan tien centimeter van het mijne snauwt ze me toe, ‘Ik zou die grote mond maar eens heel snel dichthouden als ik jou was. Hoe durf je mij de les te lezen. Mijn broer heeft een vriendje op het kamp en als jij niet ophoudt met mij het leven zuur te maken, dan vraag ik hem misschien wel even om een bezoekje te brengen aan dat schrale woninkje van je. Dan zullen we daarna nog eens kijken hoeveel er over is van die arrogante houding van je. En geloof maar niet dat Krijn dan nog iets met je te maken wil hebben.’ Ze draait zich om en trekt met een krachtig gebaar de deur van mijn kantoor open.

Als ze wegbeent pak ik mijn beker weer op, maar zet hem snel neer als ik zie hoe hevig mijn handen trillen. Koffie gutst over de rand, de papieren op mijn bureau zuigen gretig aan de donkere vloeistof. De rode letters die nog maar heel kort geleden op mijn muur gekalkt stonden, dansen voor mijn ogen.

‘Wat moest ze van je?’ Krijn kijkt me vragend aan en legt een stapel papieren op mijn bureau.

‘Dat weet ik eigenlijk niet,’ antwoord ik naar waarheid. ‘Ze heeft me in elk gewaarschuwd om heel ver bij jou uit de buurt te blijven.’

Krijn stopt met bladeren. ‘Wat zeg je nou?’

‘Ze is ervan overtuigd dat ik iets met je wil,’ antwoord ik op zachte toon. Samantha’s beoordelingsvermogen is zo slecht nog niet.

‘En is dat zo?’

‘Denk je dat?’

‘Ik weet soms niet wat ik denken moet.’

We staan tegenover elkaar. Zwijgend. Dan strijkt hij met een snel gebaar over mijn gezicht en zegt: ‘Maar dat geldt voor mij bij vrouwen in het algemeen.’

Onwillekeurig schiet ik in een zenuwachtige lach, dat probleem heeft hij vast niet als enige man.

‘Ik ga weer gauw aan de slag, spreek je later!’

Voor de tweede keer die ochtend laat iemand me in verwarring achter. Mijn woede voor Krijn is vele malen groter dan voor Samantha, zij maakt me vooral angstig. Zeker na die opmerking over haar broer en een bezoek aan mijn appartement. Gelukkig weet ze niet waar ik woon. Ik neem een slok van mijn koffie, die blijkt inmiddels lauw.

‘Bah!’ Mijn stem klinkt hees.

Op weg naar het keukentje vermijd ik elk oogcontact met Samantha.

Het is na zessen als we met z’n allen afsluiten en de deur van het kantoor achter ons dichttrekken. Ook al werk ik hier om een andere reden dan mijn collega’s denken, ik voel me net zo thuis en geaccepteerd binnen de groep als bij mijn oude werkgever.

‘Op vrijdag is het altijd extra gezellig in de Korteputstraat. Wie gaat er nog mee de stad in?’ vraagt iemand. Goedkeurend ge-mompel stijgt op uit het groepje. We lopen in de richting van het centrum en praten honderduit. Samantha gaat ook mee, ze loopt een eindje achter me en is druk in de weer met haar smartphone. Waar zou haar dochtertje zijn? Even later zitten we bij brasserie In Den Zevenden Hemel. Ik heb trek en bestel, net als wat anderen, een kop tomatensoep. Samantha zit aan de hoek van de tafel en staart afwezig naar buiten. Had ze gehoopt dat

Krijn mee zou gaan? Wat doet ze hier eigenlijk als ze toch niet van plan is om zich gezellig in de groep te mengen? Ik geloof niet dat ik haar ooit echt begrijpen zal.

‘Jammer dat Krijn naar huis ging,’ klinkt het links van me.

‘Hij is meestal wel in voor spontane acties,’ reageert een ander.

‘Ik heb gehoord dat het niet goed gaat tussen hem en Fleur,’ zegt de directiesecretaresse. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat Samantha met een ruk rechter gaat zitten.

‘Een vriendin van me gaat naar dezelfde sportschool en zij ving een gesprek op tussen Fleur en een vriendin. Ze schijnt twijfels te hebben over haar gevoelens voor hem,’ gaat ze door, ‘maar of het waar is weet ik niet hoor!’ Ze kijkt de groep rond en verschillende collega’s haken in.

‘Dat zou ik echt jammer vinden, Krijn en Fleur passen perfect bij elkaar!’

‘Ja,’ zegt een ander, ‘het is zo’n leuk stel.’

‘En dan hun dochtertje, en dat mooie huis. Ze hebben een soort droomleven.’ De collega die het laatst sprak voegt er lachend aan toe, ‘en vast niet alleen buiten de slaapkamer. Heb je dat bovenlijf van Krijn ooit goed bekeken?’

Er wordt gefloten en goedkeurend geknikt. Normaal gesproken zou ik het hoogste woord hebben in dit soort situaties. Nu eet ik bedachtzaam mijn soep. Samantha kijkt naar me, ze opent haar mond om iets te zeggen, maar lijkt zich dan te bedenken. Mijn hart roffelt in mijn borstkas. Ik heb geen zin in een scène met deze vijandige dame. En al helemaal niet midden in de gezelligste straat van ’s-Hertogenbosch.

Al snel gaat het onderwerp over ieders vakantieplannen. Na een uur wordt de rekening gevraagd en besluit een groepje naar een kroeg te gaan voor een afzakkertje.

‘Ga je ook nog mee Roos? Gezellig!’

‘Ja, kom, je hoort er al helemaal bij hoor!’

Het lijkt alsof ik in mijn oude team ben, daar was de sfeer ook zo goed onderling. Samantha kijkt me nu ronduit woest aan. Zou dat de rest niet opvallen? Tijdens het afrekenen had ik echter al besloten dat ik lekker naar huis wil gaan. Ik wil nog even gaan hardlopen.

‘Sorry ladies, andere keer, ik ga nog even rennen, maar wel super dat jullie me zo in de groep betrekken. Ik voel me al helemaal thuis hier!’

Er worden wat duimen omhooggestoken en na een aantal ‘tot maandags’ over en weer scheiden onze wegen zich. Ik kijk om en zie hoe Samantha zich bij het groepje voegt. Weer gaan mijn gedachten naar haar dochter. Als ik ooit moeder mag worden dan pak ik het heel anders aan dan Samantha. Na een lange dag werken wil je toch niets liever dan naar je dochtertje toe?

Opgewekt loop ik richting mijn appartement. Deze dag heeft me veel nieuwe informatie gegeven. Dat het slecht gaat tussen Krijn en Fleur verbaast me, maar dat het me goed uitkomt kan ik niet ontkennen.

Eenmaal in mijn appartement verruil ik mijn gewone kleding voor mijn hardloophoutfit. Ik stuif de trap af en ren alsof mijn leven ervan afhangt. De wind suist langs mijn gezicht en het ultieme gevoel van vrijheid stemt me onverminderd gelukkig. Mijn getrainde lijf heeft geen moeite met mijn snelle passen en een klein uur later ben ik, na bijna tien kilometer hardlopen, heerlijk leeg. Na een douche en een boterham met kaas kruip ik mijn bed in en realiseer me dan dat ik de hele dag niet aan Vera heb gedacht.

Mijn deurbel wekt me uit een diepe slaap. Vera, Krijn, Samantha en Walt. Allemaal zijn ze vannacht voorbijgekomen. Het onop-houdelijke gerinkel maakt dat ik in één beweging het dekbed van me afsla. Onvast sta ik naast mijn bed en sla een ochtendjas om mijn rillerige lijf. Het wordt nu bijna te koud om met het raam op een kier te slapen. In mijn woonkamer zie ik dat de stompkaars van gisterenavond nog altijd brandt. Ik ben hem vergeten uit te blazen.

De bel blijft drammen en ik wil net met een woest gebaar de voordeur opentrekken als ik bedenk dat het wijzer is om eerst te kijken wie er zo dringend bij me naar binnen wil op deze vroege zaterdagochtend. De bedreigingen van Samantha aan mijn adres flitsen door mijn gedachten als ik door het spionnetje kijk, maar ik zie de bloeddoorlopen ogen van mijn buurvrouw terug staren. Ik ontspan mijn schouders en open de deur.

‘Ik, ehm...’ begint ze met zachte stem. Haar adem stuwt een schrale alcohollicht de gang binnen. De weeïge lucht maakt me misselijk. Ik voel me in een normale situatie al verre van prettig als ik niet gedoucht en opgemaakt ben, maar nu al helemaal niet.

‘Ja?’ zeg ik afwachtend en verplaats mijn gewicht op mijn andere been.

‘Mag ik even binnenkomen?’ Ze kijkt me aan. Rode adertjes kleuren het wit van haar ogen bijna roze. Haar neus is nog roder dan anders, het topje ervan heeft de dieppaarse kleur die zo kenmerkend is voor mensen die te veel drinken. Hoe zou haar lever eruitzien?

Een gevoel van medelijden voor dit hoopje mens borrelt naar boven en iets toeschietelijker houd ik de deur voor haar open. ‘Ga daar maar even zitten,’ wijs ik. Als ze gaat zitten glijdt haar shirt wat van haar schouder en met open mond staar ik naar de gehaven-de huid eronder. Ze volgt mijn blik en trekt met een haastig gebaar het shirt terug over het verbrande vel van haar linkerschouder.

‘Ik kleeft me even aan.’ Met een dubbel gevoel verdwijn ik in mijn slaapkamer, het voelt niet goed om haar alleen in mijn woonkamer achter te laten. Maar de wens om me aan te kleden en snel mijn tanden te poetsen wint het van mijn achterdocht. Het is alsof ik de groezeligheid van mijn bezoekerster versterk door mijn ongewassenheid.

Krap vijf minuten later kom ik in mijn zwart fluwelen huispak terug. Snel zet ze de foto van mijn broer onhandig terug op de kast.

‘Blijf daar maar af.’

‘Hij is dood hè?’

Verbaasd staar ik haar aan. ‘Dat gaat je niets aan.’

‘Het geeft niet, de dood is verdrietig.’

‘Wil je wat drinken?’ Ik vraag het uit plichtsbesef en hoop uit de grond van mijn hart dat ze de beleefdheid heeft om te weigeren. Haar aanwezigheid voelt ongemakkelijk, ook omdat ik geen idee heb wat ze komt doen. We spreken elkaar nauwelijks. Onder haar verwaarloosde uiterlijk schuilt vast wel een lieve vrouw, maar ik kan er niets mee. Niet zolang ze zoveel drinkt.

‘Graag, een glas water alsjeblieft.’ Haar hand trilt als ze een pluk haar naar achteren strijkt.

Eenmaal in de keuken draai ik de kraan open en houd de woonkamer in de gaten. Ze staart onafgebroken naar het fotolijstje van Wallie. Hoe weet zij dat mijn broer niet meer leeft?

‘Dank je.’ Haar tanden klapperen tegen het glas. Zwijgend zit ik tegenover haar, niet wetend wat ik

met haar zou moeten bespreken. Of willen bespreken.

‘Wat kom je doen?’

Hoort ze mijn vraag niet? Met trage bewegingen tuurt ze om zich heen. Het geeft me een akelig gevoel, alsof alles wat ze met haar ogen aanraakt besmeurd wordt. Dan staart ze me opeens recht aan en haar ogen lichten op als ze naar me blijft kijken. Ongemakkelijk wend ik mijn blik af en dan begint ze eindelijk te praten.

‘Niet bang zijn. Niet bang zijn voor mij.’ Ze houdt haar hoofd scheef en kijkt me afwachtend aan.

Mijn oksels worden klam. Het is bijzonder dat ze juist deze woorden kiest, want ik merk inderdaad een sensatie van angst voor deze opmerkelijke vrouw. Zo met haar hoofd scheef heeft ze nog het meeste weg van een mus met kraalogen. Ik lees intelligentie in haar ogen en weer vraag ik me af hoe het kan dat iemand zo ontspoot.

‘Heb jij die vuilniszak opgeruimd die over de trap gevallen was?’

Ze knikt en ik laat achterwege te melden dat ik deze in mijn woede heb opengetrapt.

‘Was je boos?’ Ze kijkt me vragend aan en met open mond staar ik terug als ze vervolgt. ‘Soms ben je gewoon boos. Zomaar. Ik ook.’

Niet goed wetend wat te zeggen, neem ik een slok van mijn water en schaam me plotseling voor mijn ongecontroleerde gedrag, zeker nu ik weet dat zij het was die de troep heeft opgeruimd.

‘Ik weet dat ik een slechte buurvrouw ben. De alcohol maakt me soms een beetje gek hier.’ Ze draait een rondje met haar wijsvinger bij haar slaap.

Met mijn hoofd maak ik een knikkende beweging, niet beter wetend wat anders te doen.

‘Zo was ik niet altijd Roos.’

Ze spreekt mijn naam uit met een rollende r.

‘Vroeger was ik blij, toen had ik een man en een kind.’ Verdrietig staart ze voor zich uit. Nu niet meer.’

Geschokt kijk ik naar de afgetobde vrouw voor me, niet in staat om door te vragen.

‘Ik zal beter mijn best doen om een goede buurvrouw te zijn.’ Ze drinkt haar laatste slok water. ‘En ik stop met drinken.’ Even staart ze naar buiten, haar ogen zijn vochtig. ‘Nu echt.’

Ik zeg niets en neem, vooral om mezelf een houding te geven, het doosje lucifers van tafel en steek opnieuw de kaars aan. Blijkbaar is het vlammetje gedoofd door het openen van de voordeur.

Als door de bliksem getroffen staat mijn buurvrouw op en loopt naar de deur. Met haar rug naar me toe staat ze even stil, draait zich dan om en zegt: ‘Er was een vrouw voor je. Gisterenavond. Blond, goedkoop, lange nagels, ze vroeg naar je.’ Ze legt haar hand op de deurknop en draait deze rond, de deur klikt open en koude lucht drijft vanuit het mufte trappenhuis opnieuw mijn appartement binnen. ‘Ik zei dat je weg was, maar niet dat je ging hardlopen. Ik vertrouw haar niet. Zij kijkt hard. Jij moet oppassen met haar, zij is niet goed, die vrouw.’ Met die woorden verlaat ze mijn appartement.

Ik blijf in gedachten verzonken achter en staar in de vlam van de kaars die geen enkel moment flakkert in de luchtstroom van mijn openstaande deur.

Op mijn bed ligt een koffer, ik ben druk bezig met het pakken van mijn spullen voor de hotelovernachting met Krijn. Ik voel me een beetje zoals Julia Roberts in *Pretty Woman* dat ervaren moet hebben. Alleen heeft mijn verhaal een minder happy end voor de man in kwestie. Buiten is het donker. Ik sluit de gordijnen zorgvuldig deze avond. Het wonderlijke gesprek met mijn bovenbuurvrouw heeft de hele tijd door mijn hoofd gespeeld. Waar had ik het recht vandaan gehaald om zo over haar te oordelen? Ik was geschrokken van mijn eigen kortzichtigheid, maar ook van wat ze vertelde. De beschrijving van de vrouw die aan de deur was geweest past maar bij één persoon. Wat moest Samantha hier in vredesnaam? Dat ze überhaupt weet waar ik woon verbaast me en boezemt me op hetzelfde moment angst in.

Toen ik afgelopen vrijdag afscheid van mijn collega's nam ging zij nog wel mee naar het centrum om te borrelen met de rest. Maar haar aanwezigheid was blijkbaar van korte duur, want niet lang daarna stond ze bij mij aan de deur. Zou ze me gevolgd zijn? Het verwonderde me ook al dat ze meeging. Zo goed ligt ze niet in de groep.

Geïrriteerd schud ik mijn hoofd. Ik wil niet te veel nadenken over haar bezoek, het is allemaal negatieve energie die ik beter aan andere zaken kan besteden. Ik richt mijn aandacht opnieuw op mijn koffer. De nieuwe lingersetjes moeten in elk geval mee. Met mijn vingertoppen beroer ik kort het fluweel. Het zachte ervan raakt me. Juist omdat mijn doel zo weinig met zachtheid te maken heeft als we eenmaal in het huis in de Ardennen zijn. Het hotel dat Krijn voor morgen boekte is een goede oefening. Het is de eerste keer dat ik langere tijd met hem alleen ben.

De afgelopen nachten heb ik gedroomd over Krijn in een graf en zag tot in detail hoe zijn lichaam onder zand werd bedolven. Ik werd uiteindelijk wakker uit een droom waarin Krijn en ik de meest heftige seks hadden. Tot mijn ontzetting had ik ervan genoten. Zijn geur en het opgewonden gesnuif deden me, terwijl ik nog half in slaap was, naar meer verlangen. Gelukkig was het maar een droom, hield ik me bij het ontwaken voor, al vertelde mijn onderlichaam me wat anders.

Vastberaden pak ik het andere setje van doorschijnend witte stof. Zal ik het kunnen? Naar bed gaan met de man die ik doodwens? Kan ik mijn geest uitschakelen en mijn lichaam behandelen als een ding? Al is het dan maar voor even. Krijn is een aantrekkelijke man, dat is een feit. En juist dat gezicht zal ik het laatst bedekken. Ik wil de blik in zijn ogen zo lang mogelijk vasthouden en zijn intense paniek voelen op het moment hij merkt dat hij geen kant op kan.

En daarna, als alles achter de rug is, verlaat ik dit appartement en koop ik een huis in een fatsoenlijke buurt. Ik geloof oprecht in een toekomst met een leuke partner die bij me past. Ondanks mijn gemijmer pak ik gestaag door. Al zijn het maar twee dagen, ik wil op alles voorbereid zijn. Een half uur later is mijn koffer tot aan de rand toe gevuld met kleding in verschillende stijlen, make-up, twee geurtjes, ondergoed en meer persoonlijke toiletpullen. Kom maar op met die overnachting, denk ik en kijk dan naar buiten.

Zal ik nog gaan hardlopen vandaag? Het miezert zachtjes en het is aardedonker. Het is van dat echte zondagse weer. Aan de ene kant is het niet echt uitnodigend om nu naar buiten te gaan, aan de andere kant weet ik dat het lopen me energie zal geven. Zonder langer te aarzelen volg ik mijn gevoel, grijp mijn thermokleding uit de kast, trek mijn fluorgele hes aan en strik vijf minuten later mijn

hardloopschoenen stevig dicht. Ik knip mijn sportriem om, laat er mijn huissleutel en telefoon in verdwijnen en een kort moment later trek ik de voordeur achter me dicht en luister naar de opzwepende muziek.

De gebruikelijke vuilniszak in de hal stinkt, maar dit keer pak ik het gevaarte met een klein glimlachje soepel op. Het bezoek van mijn buurvrouw heeft me ruimte gegeven voor een milder oordeel. Nog altijd ben ik aangedaan door de heftige brandwonden op haar schouder en ik neem me voor binnenkort eens koffie bij haar te drinken.

Buiten stroomt de regen direct over mijn gezicht. Met een behendig gebaar gooi ik de vuilniszak in de container en kijk omhoog naar het raam van mijn bovenbuurvrouw. Haar silhouet tekent zich af tegen het licht in haar keuken. Traag zwaait ze naar me. Goedmoedig steek ik mijn hand omhoog en start met rennen. Het regent harder dan ik dacht. Ideaal is het niet om door de straten van Den Bosch te joggen en het is alweer veel te lang geleden dat ik naar Vught reed en koos voor het prachtige bos rond het water van de IJzeren Man.

Straatlantaarns weerspiegelen hun licht in de plassen en ik huiver. De gebeurtenissen van de afgelopen weken maakten me alerter dan ooit. Sinds het moment dat ik Krijn van Voorden een hand gaf na al die jaren sta ik op scherp. De hele dag. Ik ben voortdurend bezig met wat er staat te gebeuren de komende weken. De draaikolk waarin ik me heb begeven sluit de weg terug onverbiddelijk af. Dieper en dieper zuigt mijn verleden me terug. De vergelding komt nu snel dichterbij. Een warme gloed spreidt zich weldadig uit in mijn borstkas.

Ik ren de straat uit en sla af naar het fietspad waar ik zo graag loop. Het asfalt is er glad en het monotone bewegen van mijn voeten brengt me in een soort trance waarin ik eindeloos door kan gaan.

Mijn gedachten gaan al een poosje rustgevend als een meditatie door me heen, wanneer ik me realiseer dat er een auto achter me rijdt op de weg naast het fietspad. De lichten schijnen op het verder donkere asfalt. Ik kijk achterom, de koplampen verblinden me. Ik druk op mijn telefoon en de muziek stopt. Er siddert iets in mijn maagstreek. De auto blijft stapvoets rijden, terwijl hij me gemakkelijk kan inhalen. De weg is compleet verlaten. Ik versnel mijn pas en meteen rijdt de auto harder met me mee. Dan weet ik zonder te kijken ineens heel zeker wat de kleur van deze wagen is. En dat hij geblindeerde ramen heeft.

Ik neem een extra hap lucht en zet het op een sprinten. Het is een lachertje. De auto haalt me in. Met gemak. Ik ren alsof mijn leven ervan afhangt. En misschien is dat ook wel zo. Al sprintend trek ik mijn fluoriserende hesje uit. Het glijdt uit mijn handen en verdwijnt ergens op straat. Ik laat het liggen in de hoop dat mijn in zwart gehulde lijf nu minder opvalt. Mijn longen lijken te exploderen als ik vlucht voor de auto. Ik kan niet links. Ik kan niet rechts. Voor me strekt een asfaltweg zich uit. Wat doen ze? Wat willen ze? Hoe hard ik ook ren, hier kan ik niet tegen op. Maar ik geef me niet over. Ik zal vechten tot het einde. Net als mijn broer dat deed.

De auto trekt op en rijdt nu zo dicht naast me dat ik de luchtverplaatsing voel. Een zachte klik. Mijn hart maakt een extra slag. Dan gaat de deur een klein stukje open. Ze willen me ontvoeren! Dit hebben ze ook met Vera gedaan. Ik weet het zeker. Waar is Vera? Leeft ze nog? Of werkt ze met hen samen om mij kwaad te doen? Is zij de bestuurder? Een lawine van boosheid baant zich nog verder naar boven, vindt een weg naar buiten en ik duw met alle kracht tegen het portier van de wagen.

Dan draai ik me abrupt om. Wat stom dat ik daar niet eerder aan gedacht heb! Op deze smalle asfaltweg kan de bolide onmogelijk snel keren. Ik ren, maar ben zo moe dat het me bijna niet meer lukt om voldoende vaart te houden. Het suizen in mijn hoofd wordt heviger, bloed stuwt met kracht

rond in mijn aderen terwijl ik ren voor mijn leven. Zal ik me in de sloot laten vallen? En hopen dat ze me niet zien. Nee, dat kan niet. Het is een belachelijk idee. Ik moet verder.

Volhouden, Roos, volhouden. Achter me hoor ik de wagen keren en opnieuw snelheid maken. Nu is het voorbij. Nu is er geen uitweg meer. Mijn hart bonst mijn lichaam uit. Ik kan niet meer. Mijn lijf protesteert hevig en ik struikel bijna over mijn eigen voeten. Ik zie mijn hesje op straat liggen en ik strompel het voorbij. De auto is nu heel dicht achter me. Ik hoor het portier opnieuw opengaan en zet me schrap.

Dan zie ik mijn redding. Een ouder echtpaar wandelt innig gearmd op me af.

‘Help!’ schreeuw ik, ‘help me!’

Voordat de mensen kans krijgen om te reageren trekt iemand de autodeur met kracht dicht en met een flinke stoot gas verdwijnt de wagen uit het zicht. Het echtpaar is nu dichtbij me en ik versnel mijn pas.

‘Sorry, het gaat alweer,’ mompel ik en ren verder.

‘Hallo? Mevrouw? Kunnen we helpen?’

Ik negeer de vriendelijke woorden en probeer zo goed en kwaad als het kan vaart te houden.

‘Moeten we iemand bellen? Hoe is uw naam?’

‘Nee, hoeft niet, bedankt!’ Ik schreeuw de woorden bijna, deze mensen denken vast dat ik ze niet allemaal op een rijtje heb.

Bij de afslag die terug de stad in voert sta ik eindelijk in het aangename licht van de stadslampen. Uitgeput zak ik op een bankje. Opluchting siddert door mijn lijf. Ik ben zojuist aan een ontvoering ontsnapt. Het duizelt me. Waar ben ik in vredesnaam in terechtgekomen?

Zweet stroomt langs mijn lichaam, kou neemt bezit van me. In een opwelling bel ik nog een aantal keren naar Vera. Ze neemt niet op, ik loop rillend het laatste stuk naar huis, terwijl ik steeds om me heen blijf kijken, klaar om opnieuw te versnellen.

In mijn appartement controleer ik voor de zoveelste keer de deuren en ramen. En als het dan uiteindelijk half twee wordt en ik nog steeds niet in slaap kan komen, sta ik op en maak een beker melk warm. Het zachte gezoem van mijn laptop klinkt vertrouwd en helpt me te ontspannen. Ik bekijk de lijst die ik maakte en lees opnieuw de woorden die op de twee briefjes stonden, naar mijn telefoon werden gestuurd en op mijn muur stonden gekalkt.

JIJ VERDIENT HET NIET OM TE LEVEN. TRUT!
JE BENT NIET ALLEEN ROOS
DENK NIET DAT IK GEK BEN
STOP! NU!

Nu de woorden zo voor me staan dagen ze me in al hun eenvoud uit om een verband te zien. Het lukt me niet om er de vinger op te leggen. De mogelijkheid dat Samantha erachter zit, laat ik snel weer varen. Oké, zij waarschuwt me om bij Krijn uit de buurt te blijven. En dat ze zich door me bedreigd voelt, begrijp ik ook nog wel. Maar dat ze in een zwarte bolide achter me aan rijdt om me te ontvoeren, lijkt me compleet ongeloofwaardig. Waar zou ze überhaupt het geld vandaan moeten halen om zo’n ding te rijden? Ik acht haar bovendien niet tot ontvoering in staat. Ze is er gewoon niet slim genoeg voor. Maar wat moest ze afgelopen vrijdag dan aan mijn deur? Mijn medeleven met haar wordt steeds minder. Ik heb ook veel meegemaakt.

Ik strijk door mijn haren en kijk voor me uit. Het is juist die niet ideale situatie van vroeger die me kracht gaf en me tot een bijter vormde, vastbesloten om iets van mijn leven te maken. En dat lukt tot nu toe heel aardig. Die keuze heeft Samantha uiteindelijk ook. Elke dag opnieuw.

Ik staar, lees en kijk opnieuw. Hoe zit het eigenlijk met mijn vage buurvrouw? Wie weet wat zij allemaal uithaalt als ze gedronken heeft. 'Ik had een man en kind', zei ze tegen me. Waar zijn ze dan? Zouden ze dood zijn? Misschien drinkt ze daarom wel zoveel. Of zijn ze misschien dood omdat ze zoveel drinkt? Ik strijk over de zachte huid van mijn handen en denk terug aan haar schouder waarvan het vel gebobbeld en leerachtig oogde. Dan sluit ik met een enkele beweging mijn laptop af. Het is mooi geweest voor vandaag. Ik ben veel te positief ingesteld om dit soort nare gedachten lang aandacht te geven. Leuke dingen maken me gelukkiger. Daarom is het ook goed dat mijn overnachting met Krijn dichterbij komt. Ik ben klaar voor het moment van de waarheid en wil alles wat daarbij hoort zo snel mogelijk achter de rug hebben.

Met een ruk schuif ik mijn stoel naar achteren. Hoor ik daar een geluid bij het raam? Ik sta op en schuif het gordijn een klein stukje opzij. Honderd keer heb ik de trappen naar mijn appartement verfoeid, maar nu ben ik toch blij dat ik niet op de begane grond woon. Ik kijk op straat, de lantaarn die al maanden knippert, is nu definitief kapot. Toch is het niet donker. De doorgaande weg waaraan ik woon heeft stoplichten die dag en nacht hun werk doen. Een groepje jongens loopt lachend over straat. Opgelucht schuif ik het gordijn wat verder opzij. Alsof ze het merken kijkt één van hen naar boven. Hij roept iets. Ik trek mijn ochtendjas strakker om me heen. Lachend lopen ze verder. Ze zijn duidelijk flink beschonken. Ik ken het gevoel nog goed uit mijn studententijd. Het zijn goede herinneringen die me nog steeds blij kunnen maken. De contacten uit die tijd zijn gebleven, sommige meiden zijn al moeder. Als ik terug ben uit België zal ik weer eens een ladiesnight plannen bij mij thuis. Het zijn zonder uitzondering gedenkwaardige avonden, die vaak serieus beginnen, maar stevast eindigen met te veel drank en het ophalen van herinneringen.

Wie belt me zo vroeg? Een blik op de klok laat mijn hart overslaan. ‘Shit!’ Snel schiet ik omhoog. Ik heb me verslapen, en niet zo’n beetje ook.

‘Roos,’ zeg ik. Mijn stem klinkt brak.

‘Ha die Roos. Bel ik je wakker?’

Ik kan Krijns gezicht bijna voor me zien, met die eeuwige lachrimpeltjes van hem.

‘Ja, sorry.’ Ik schraap mijn keel. ‘Sorry. Ik kom zo snel mogelijk!’

‘Doe maar rustig aan, neem een douche dan zie ik je straks.’ Meteen verbreekt hij de verbinding.

Verdwaasd blijf ik naar het schermpje van mijn telefoon staren. Welke baas zegt nu tegen zijn medewerker dat ze maar een douche moet nemen? Vanmiddag vertrekken Krijn en ik naar België, mijn zintuigen staan op scherp en zelfs mijn huid lijkt gevoeliger dan anders nu het moment van de waarheid dichterbij komt. En dan is deze hotelovernachting nog maar een voorbode. Ik smeer een bruine boterham en eet met smaak de oude kaas met schijfjes komkommer. Na een kop sterke koffie en een douche komt mijn energie alweer terug. Dat is nog een voordeel van veel sporten: dat je je veel sneller fit voelt na een keertje doorzakken of een slechte nacht. Ik heb extra aandacht aan mijn kapsel besteed en weet dat mijn make-up perfect zit. Niet de focus verliezen nu. Snel eet ik nog een banaan, sta op, loop naar de kapstok en blijf dan als versteend staan.

Er is iets onder mijn voordeur doorgesijpeld. Een donkere vloeistof.

‘Gadverdamme!’ Wat heeft dat mens nu weer in haar vuilniszak gestopt? Waren het eerst alleen koffiefilters die door het trappenhuis slingerden, nu lijkt het de inhoud van een volledige kan koffie te zijn die mijn gang bevuilt. De kleur kan ik niet goed zien, zonder lamp is het schemerig in het kleine gangetje. Het bonzen van mijn hoofd neemt toe. Voorzichtig zet ik nog een stapje naar voren om het plasje van dichterbij te bekijken. Iets weerhoudt me ervan het licht aan te knippen.

Als ik me bewust wordt van de geur, realiseer ik me waarom. Het is ongelooflijk dat ik dit vanmorgen niet geroken heb toen ik ging plassen. De vloeistof is stroperig, de vlek is zo’n dertig centimeter in doorsnee. De weeë geur maakt me zo duizelig dat ik me aan de muur moet vasthouden. Mijn pumps met naaldhakken geven me weinig steun. Opnieuw snuif ik de mij zo bekende geur op. Hij baant zich een weg in mijn neusgaten en nestelt zich in mijn binnenste. Ik onderdruk de neiging om terug te lopen. De gang uit. Die lucht uit. Mijn leven uit. Weg van alles wat er is gebeurd de afgelopen week. Ook zonder de lamp aan te doen weet ik nu welke vloeistof er in mijn gang ligt. Donker. Stroperig. De geur van ijzer.

Ik ben nog net op tijd met het openmaken van de toiletdeur. Golven koffie en stukken brood vinden hun weg naar buiten en het zweet staat op mijn rug. Tranen prikken achter mijn ogen. Omzichtig veeg ik het zure vocht van mijn mond.

Eens zal ik door die voordeur moeten. Eens zal ik moeten kijken wat daar ligt. Ik haal een paar keer diep adem en verman me dan. Zo rustig mogelijk knip ik het licht aan. De glanzende plas heeft precies de kleur die ik verwachtte. Onmiskenbaar. In mijn jeugd heb ik deze tint vaak genoeg gezien op de handdoeken die mijn broer verstopte in de wasmand, denkend dat ik ze dan niet zien zou. Ik verzamel al mijn moed en draai de voordeur van het slot, voorzichtig om niet in het bloed te stappen. Aan de andere kant van de deur is het dreigend stil. Dan bedenk ik me. Ik loop naar mijn keukentje en pak het

grootste vleesmes uit de la. Als de situatie niet zo afgrijselijk was zou ik in lachen zijn uitgebarsten: een vrouw in kokerrok en zijden blouse, met een enorm mes, voorzichtig balancerend op haar hoge hakken om niet in de plas bloed te stappen die op mysterieuze wijze onder haar deur doorgelekt is. Het zenuwachtig schrapen van mijn keel klinkt onnatuurlijk hard in mijn kleine gang. Mijn handen trillen als ik de sleutel omdraai en de voordeur open. Centimeter voor centimeter. De geur van rotting walmt naar binnen. Wat zal ik aantreffen? Het is nog steeds onheilspellend stil. Ik slik, mijn keel is gortdroog. Het volgende moment glijdt het mes uit mijn handen. Het klettert op de grond en mist op een haar na mijn scheenbeen. Het valt stil tegen het slappe lichaam dat aan mijn voeten ligt. Ik ben toch in het bloed gaan staan en zie druppels aan de spitse punten van mijn schoenen kleven. Het is volslagen onbelangrijk geworden.

Voor me ligt mijn buurvrouw. Haar ochtendjas is opengevallen en roodgekleurd op de plek waar de hals van een gebroken portfles venijnig in haar dijbeen steekt, spetters bloed zijn in een onregelmatig patroon uitgewaaid over de fles. Ik sla mijn hand voor mijn mond. Zelfs onder het geronnen bloed zie ik dat de huid ooit hevig verbrand is. Het oogt exact hetzelfde als het gehavende vel van haar schouder. Haar ogen zijn halfgesloten en haar handen zijn bijna niet te onderscheiden in de berg vuilnis die uit de opengebarsten vuilniszak is gevallen. Ze haalt zwaar adem, opgedroogd bloed plakt in korsten bij haar linkermondhoek.

‘Buurvrouw?’ Haar oogleden bewegen nauwelijks waarneembaar. Dan bedenk ik me niet langer, haal snel mijn telefoon tevoorschijn en bel 112.

Nog geen tien minuten later wemelt het van ambulancebroeders in de hal. Er heerst professionele kalmte om me heen, dat geeft me het vertrouwen dat mijn buurvrouw in goede handen is. Ze blijkt met vuilniszak en al van de trap gevallen te zijn. Als ze nog wat langer had gelegen was ze doodgebloed, verzekert een agent me. Ik kijk naar het magere lichaam als ze haar op een brancard tillen, iemand legt een infuus aan, een ander houdt een zak doorzichtige vloeistof in de lucht. Nog net voordat ze naar beneden gedragen wordt, maakt ze een beweging met haar hand. Ze lijkt me te wenken. Ik loop op haar toe, alcoholwalm ontnemt me bijna de adem als ze een grimas naar me trekt en fluistert: ‘Was het toch bijna gelukt om weer bij mijn gezin te zijn.’

Alleen voor mij hoorbaar. Het volgende moment dragen de broeders haar weg en enkele minuten later verlaat de ambulance met loeiende sirene het plein. Een agent komt naar me toe.

‘Je bent vast erg geschrokken.’

Ik knik naar de oudere man die me aandachtig aankijkt.

‘Dit is niet de eerste keer dat mevrouw van de trap valt, alleen nu werd het haar bijna fataal.’ Hij knipoogt naar me en maakt een drinkgebaar met zijn hand bij zijn mond. ‘Wat zei ze nog tegen je?’

‘Niets bijzonders, ik verstond het niet zo goed,’ antwoord ik geërgerd, omdat hij zo laatdunkend over haar praat. Waar haalt hij het recht vandaan om haar zo te veroordelen? Ik realiseer me meteen dat ik nog niet zo heel lang geleden hetzelfde heb gedaan. Wil ze echt dood? Gelooft ze echt dat ze dan weer bij haar man en kind zal zijn? Soms wil ik me ook verbeelden dat er meer is nadat iemand sterft, maar ergens ben ik te nuchter om ervan overtuigd te zijn dat ik Wallie ooit nog terug zal zien.

‘We laten alles schoonmaken hier, als je wilt kun je naar je werk gaan. Maar ik kan me ook voorstellen dat je thuis wilt blijven, na wat je vanmorgen hebt gezien.’

Ik schud mijn hoofd. Dit stelt niets voor in vergelijking met de aanblik van mijn vijftienjarige broer destijds.

Hij haalt een kaartje tevoorschijn en drukt het in mijn hand.

‘Mocht je behoefte krijgen om met iemand te praten, bel dan naar dit nummer. Oké?’

Ik knik. Als ik de deur achter me sluit frommel ik het kaartje op in een stugge prop en gooi het in mijn vuilnisbak. Geen politie.

Op mijn werk groet ik mijn collega’s en vertel ze in het kort wat er gebeurd is. Iedereen komt om me heen staan. Iemand haalt een glas water voor me. Krijn is nog nergens te bekennen.

‘En weet je wat ik nu het ergste vind,’ besluit ik mijn verhaal, ‘ik heb het idee dat ze liever niet gered had willen worden.’

‘Wat moet dat verschrikkelijk zijn als je zo eenzaam bent,’ reageert iemand op zachte toon.

‘En dan die verwoestende alcohol,’ zegt een ander.

‘Nou Roos, doe jij maar rustig aan vandaag, wij houden je wel een beetje in de gaten,’ klinkt het hartelijk, en een voor een staan de vrouwen op om aan het werk te gaan. Het moment van aandacht deed me goed. Onbedoeld valt mijn blik op Samantha die zich als enige afzijdig heeft gehouden toen ik mijn verhaal deed. Brutaal staart ze terug, we houden elkaars blik gevangen en ik voel in elke vezel van mijn lichaam dat ik niet als eerste weg zal kijken. Dit is een krachtmeting op een bijna dierlijk niveau. De felheid in haar ogen raakt me diep. Ik lees haat en teleurstelling, verdriet en woede. Samantha vertelt, en misschien is dat onbedoeld, een compleet verhaal. Het gaat over haar mislukte leven en de geboden kansen die ze aan zich voorbij liet gaan. Ze praat over het kind dat ze kreeg, verwekt door de verkeerde man die ze koos. Ik lees schuldgevoel, maar bovenal lees ik vastberadenheid om haar leven niet verder kapot te laten maken. Het lijkt alsof alle woede en haat die zich in haar lijf bevinden, zich via haar ogen een weg bij mij naar binnen banen. Ik kan niet anders dan mijn ogen afwenden. In mijn ooghoek zie ik een flauw glimlachje om haar mond verschijnen.

De deur van mijn kantoor doe ik deze keer dicht. Een collega kijkt op en knipoogt begrijpend naar me. Het voorval van vanmorgen rijt oude wonden open. De blik in de ogen van mijn bovenbuurvrouw was zo intens leeg geweest. Zo hopeloos eenzaam. Die diepe eenzaamheid zal ik van mijn leven niet meer vergeten. Ik heb het eerder gezien; elke dag van mijn jeugd in de ogen van mijn broer Walt.

Ik sta voor het raam en kijk naar de treinen. Het geeft me een prettig gevoel, die logge wagens die vol bedrijvigheid gestaag af en aan rijden.

‘Gaat het weer?’ Blijkbaar heeft de tamtam al gewerkt.

Hij staat dicht achter me. Dichter dan een leidinggevende achter zijn assistent hoort te staan. Speel je spel Roos, nog even volhouden. Jij kunt dit, gaat het door me heen.

‘Goed hoor.’

De treinen doen sissend hun werk.

‘En hoe gaat het nu echt met je?’ Het klinkt oprecht bezorgd.

Mijn kaken spannen zich. Ik zwijg.

‘Ik kan me voorstellen dat je geschrokken bent. Als je liever niet meegaat naar België dan kan ik me dat heel goed indenken. Dan ga ik gewoon alleen. Dat is geen probleem Roos. Echt niet.’

Zijn woorden banen zich een weg naar dat diepe kwetsbare stukje Rosalie dat in mijn binnenste verborgen zit. Ik kijk over mijn schouder. De deur van mijn kantoor is gesloten. Krijn staat naast me en kijkt me aan. Zijn hand schuift op mijn onderarm. Er is warmte. Ik concentreer me op de treinen. Blauw en geel. Glanzende ramen. Graffiti. Oneindig veel rails.

‘Roos, ik wil dat je me vertrouwt, oké? Als er ook maar iets is waar je mee zit of waar je over wilt praten dan ben ik er voor je. Ook na kantoortijd. Ik wil dat je dat weet.’

Ik knik terwijl ik weer strak voor me kijk.

De rails lijken tot in het oneindige te lopen. De afstand tussen de bielzen in het spoor is het toonbeeld van regelmaat. Zij zouden me rustig moeten maken. Het tegendeel is waar.

Dit past niet in het plan. Dat Krijn zo tegen me doet, zo oprecht aardig en bijna vaderlijk bezorgd. Maar uiteindelijk maakt het geen verschil. Hij mag me op de proef stellen. Ik ben er klaar voor. Mijn kaken klemmen zich met kracht op elkaar.

Een zachte klop klinkt op de deur en meteen zwaait deze open. Krijn en ik kijken tegelijkertijd om, de directiesecretaresse van onze afdeling staat met open mond naar ons te kijken. Ze herpakt zich, maar niet snel genoeg. Haar conclusie is duidelijk. Haar primaire afkeuring ook. Ze moest eens weten hoe ver ze het mis heeft.

‘Ik heb je handtekening nodig Krijn, dan kan ik verder met afronden.’

Krijn pakt de pen uit haar handen en tekent. Ondertussen kijkt ze me nieuwsgierig aan.

‘Ik zal jullie niet verder storen samen,’ meldt ze en trekt de deur van mijn kantoor iets te nadrukkelijk achter zich dicht.

‘Oké, het roddelcircuit is officieel geopend.’ Krijn kijkt me aan terwijl de woorden die hij ontspannen uitsprak wegsterven in een beladen stilte.

Zou het zo slecht gaan tussen hem en zijn vrouw? Maakt het hem niet meer uit wat anderen van ons vinden. Ons? Wat haalt hij zich in zijn hoofd. Er is geen ons.

‘Wat gaan we daaraan doen?’

‘Niets, helemaal niets. Laat ze maar. Het is toch niet tegen te houden,’ zegt hij en kijkt me doordringend aan.

Snel kijk ik van hem weg. Wat is niet tegen te houden? Het roddelcircuit? Of het feit dat hij en ik onuitgesproken van elkaar weten dat wij uiteindelijk op enig moment het bed met elkaar gaan delen? Ik houd mijn blik afgewend, maar Krijn is duidelijk niet van plan zich te laten afschepen.

Wat kan die man toneelspelen. De warmte in zijn ogen lijkt echt, zijn bezorgdheid oprecht. Het gevoel dat hij naar me uitstraalt kan bijna niet gespeeld zijn. De chemie tussen ons beiden is onmiskenbaar.

Ineens is Vera in mijn gedachten. Waar is ze? Wat wilde ze me vertellen? Waarom stak ze Krijns ogen uit op de foto die in haar keuken hangt. Of hing. Opeens krijg ik kippenvel over mijn hele lijf. God weet waar een mens dat zichzelf zo verwaarloost toe in staat is. Als ze ogen uit kan steken in een foto, hoe gevaarlijk is ze dan in het echte leven? Hoe moeilijk zou het zijn om je eigen ontvoering in scène te zetten?

‘We vertrekken om drie uur vanmiddag. Wil jij nog naar je huis om je spullen op te halen?’ Hij vraagt het luchtig, maar ik hoor de onderdrukte spanning in zijn stem.

Ik ben ervan overtuigd dat hij maar wat graag mijn huis wil zien. Van binnen en van buiten.

‘Nee, ik heb alles bij me. Als we straks mijn koffer in je auto overladen kunnen we meteen weg.’

‘Weet je echt zeker dat je meegaat? Ik kan ook iemand anders vragen, of er alleen naartoe gaan Roos.’

Ik schud van nee en dan laat hij me eindelijk alleen. Zodra hij weg is prikken de tranen achter mijn ogen. Mijn broer was zo kapot dat hij niet huilen kon, maar dat heb ik zelf nooit ervaren. Sterker nog, zodra ik iets met kleine kinderen of dieren op televisie zie, dan schiet ik gemakkelijk vol. Een doos

met tissues staat standaard op mijn aanrecht. Ik plof op mijn bureaustoel, schop mijn pumps uit en kijk naar mijn voeten. Mijn tenen bewegen als vanzelf. Het lijkt alsof ik dronken ben. Dan zie ik een minuscuul rood plekje op mijn rok. Het kleine veegje herinnert me met de kracht van een lawine aan het drama van vanmorgen. Arme buurvrouw. De tranen rollen vrij over mijn wangen en ik hoop intens dat er geen collega binnenkomt nu. Krijns geur is vaag in mijn kantoor blijven hangen. Onwillekeurig reageert mijn lichaam. Geërgerd schuif ik dichters aan mijn bureau en rommel wat in mijn la. Van werken komt niet veel meer vandaag, dat weet ik zeker.

Traag sukkelt de ochtend voorbij en tegen lunchtijd trek ik mijn jas aan en loop even alleen naar buiten. Het aanbod van collega's om met me mee te gaan heb ik vriendelijk maar vastberaden afgeslagen. De lucht is fris en mijn energie neemt vrijwel meteen toe. Bijna drie kwartier later stap ik het kantoor binnen en zeg gedag tegen het groepje dat bij het koffiezetapparaat staat. Er wordt amicaal teruggegroet. Met verende passen loop ik naar mijn kantoor en laat de deur op een kier staan. Deze middag schrijf ik gestaag verder aan de rapportage die Krijn elke week van me verwacht. Mijn vingers rammelen over het toetsenbord en ik schiet goed op. Gelukkig, ik heb mijn veerkracht en vermogen om mezelf te herpakken niet verloren. Het geeft me zelfvertrouwen. Voor ik het goed en wel in de gaten heb tikt Krijn kort op mijn openstaande deur.

‘Zullen we zo vertrekken?’

‘Ja, klein momentje, ik ben bijna zover.’

‘Kom je zo naar me toe dan?’

Zonder hem verder aan te kijken antwoord ik hem. ‘Hmhmhm.’ Opnieuw besef ik dat ik mijn werk, los van de complexe situatie rondom Krijn, echt leuk vind. Ik vind het heerlijk om aan het einde van de week de balans op te maken en te zien hoe ons bedrijf het gedaan heeft op het gebied van doelstellingen en om dat daarna in een overzichtelijk bestand te zetten. De staaf- en cirkeldiagrammen passen bij mijn karakter met hun heldere verdeling.

Voldaan sluit ik mijn pc af. Snel bekijk ik mijn make-up. Dan stift ik mijn lippen rood en breng een extra laag mascara aan. Een klein beetje shimmer laat mijn ogen stralen. Ze kijken me koortsachtig, maar vastbesloten aan.

Als Krijn en ik samen naar buiten lopen, legt hij even zijn hand op mijn schouder.

Ik hoef niet om te kijken om te weten dat de blikken van mijn collega's in mijn rug branden. Wat doe je, zou ik willen sissen. Wil je de rest van het personeel even laten zien dat je de man bent? Ik bedwing mijn primaire neiging om zijn hand weg te duwen, daarmee maak ik er juist veel meer van dan het waarschijnlijk is. Dit moment is het niet waard om te handelen. Als de deur achter ons in het slot valt, lijkt het even alsof we een stel zijn dat gezellig samen een weekend weggaat.

Soepel open ik de achterbak van mijn auto en strek mijn hand uit naar mijn koffer.

‘Nee, laat mij dat doen,’ zegt Krijn gehaast en voor ik weet wat er gebeurt, neemt hij mijn speciaal voor dit weekend aangeschafte koffer uit mijn auto.

‘Dank je,’ zeg ik gedecideerd. Het grote toneelspel is begonnen. Dit weekend is de generale repetitie. Samen lopen we naar zijn auto. Als hij de deur voor me opent komt de geur van leer me tegemoet. Krijn is druk in de weer met de koffers en ik kijk om me heen. Wat een luxe. Als ik beweeg kraakt het roomwitte leer delicaat onder me mee. Mijn vingers strelen het dashboard.

Het stemmetje in mijn hoofd voorziet mijn handelingen on-gevraagd van commentaar. Je kunt van Krijn zeggen wat je wilt, maar hij heeft het wel goed voor elkaar. Een mooie vrouw, een dikke villa,

een topbaan en een auto waar mensen een moord voor doen. Ik maan het stemmetje in mijn binnenste tot stilte. Hij heeft ervoor gezorgd dat je broer zelfmoord pleegde. Deze man verdient het niet om het goed voor elkaar te hebben.

Stiekem bekijk ik hem van opzij. Krijn is een knappe verschijning. Dat zal geen vrouw betwisten. Zijn rechte neus en geprononceerde kaaklijn worden onderstreept door zijn blauwe ogen en zwarte haar. Naast me zit een man die weet wat hij wil. En dat zal in bed waarschijnlijk niet anders zijn, schiet het door me heen.

Behendig manoeuvreert hij de auto uit het smalle parkeerplekje en al snel rijden we op de snelweg. Tijdens de rit praten we niet veel. Krijn maakt er geen aanstalten toe, ik ben te geconcentreerd om te praten en kijk naar buiten. Het landschap trekt aan me voorbij en opnieuw voel ik de klomp verdriet in mijn maag. Dit had mijn broer ook moeten zien. Zijn dood is zo oneerlijk. Zonder dat ik het wil worden mijn ogen vochtig.

‘Gaat het wel?’ Krijn kijkt me voor de tweede keer die dag bezorgd aan.

Ik knik kort. Ik vind het lastig om te merken dat er een soort onuitgesproken vertrouwelijkheid begint te heersen tussen ons. Alsof we niet hoeven te praten omdat het toch wel goed zit. Als Krijn niet het verleden had dat hij heeft, zou ik misschien voor hem kunnen vallen. Hij is het type man waar ik me toe aangetrokken voel. Zijn zelfverzekerdheid en het doel dat hij in alles lijkt te hebben spreken me enorm aan, net als zijn gedrevenheid in zijn carrière.

Als we uren later bij ons hotel aankomen slof ik achter Krijn aan naar de receptie. Ik vind het heerlijk om het hem te laten regelen, normaal gesproken ben ik degene die het voortouw neemt. Verbaasd kijk ik op als ik commotie ontdek.

‘Nee meisje,’ zegt hij tegen de vrouw achter de balie, ze is zeker de twintig gepasseerd, ‘dat begrijp jij niet goed. Ik heb twee eenpersoonskamers gereserveerd.’

De vrouw tuurt gespannen in haar computer. Haar wijsvinger scrolt in hoog tempo over de muis. ‘Meneer, het spijt me, maar er staat hier echt één tweepersoonskamer.’

‘Dan regel jij toch maar datgene dat ik wel geboekt heb. Ik zal je helpen. Roos en ik doen even een drankje in de bar hier en als wij terugkomen heb je mijn reservering naar behoren gefikst, Miranda.’ Hij kijkt nadrukkelijk naar haar naamkaartje.

‘Ga je mee?’ Krijn kijkt me aan en ik kan niet anders dan wat verbouwereerd knikken.

‘Wat drink je?’

‘Een droge witte wijn graag,’ zeg ik en neem plaats in een van de fauteuils bij de open haard. De warmte laat mijn wangen kleuren en mijn appartementje in Den Bosch voelt ver weg. Gelaten kijk ik toe hoe Krijn verdwijnt in de richting van de bar. De vrouw naast me kijkt hem na, haar blik scant hem van top tot teen, vervolgens kijkt ze naar mij. Ze denkt overduidelijk dat we een stel zijn en dat bevalt me op een vreemde manier. Ik merk nu, met de warmte van de haard zo op mijn gezicht, dat de afgelopen dagen me intens hebben vermoeid. Ik ontspan en zie Krijn terugkomen met twee glazen witte wijn.

‘Alstublieft, een Chardonnay voor mevrouw.’ Zonder iets te zeggen neem ik het glas aan. Ook dat nog. Chardonnay, mijn lievelingswijn. Hij lijkt zich niet bewust van zijn goede keuze en ik slik moeizaam. Geluk en verdriet doorspoelen mijn lichaam tegelijkertijd.

‘Op een geslaagd weekend, Roos.’ Hij houdt zijn glas hoog en ik tik het mijne er zachtjes tegenaan.

Het geluid van het kristal is net zo helder als de blik in zijn ogen. Snel kijk ik naar de vlammen in de haard. Met mijn hand strijk ik mijn rokje glad, me akelig bewust van het feit dat mijn pumps mijn benen nog langer later lijken. De keuze voor juist dit paar was geen toevallige.

‘Wat een bende hier die administratie. Heb je meegekregen wat er net gebeurde? Ze hebben een tweepersoonskamer geboekt in plaats van twee eenpersoonskamers zoals ik gevraagd had. Maar dat wordt niet ons probleem, ze zien het maar op te lossen.’

De wijn komt stevig bij me binnen. Mijn maag rommelt en ik word rozig van de haard. Het idee dat we zo nog een zakendiner hebben staat me tegen. Het liefst zou ik thuis in mijn warme flanellen pyjama onder mijn dekbed kruipen.

Krijn zakt wat achterover in zijn fauteuil, kijkt me dan recht aan en zegt, ‘Ik heb niet echt zin in dat zakendiner, jij wel?’

Automatisch schud ik eerlijk van nee. ‘Moeten we daar heen?’ De wijn maakt me loslippiger, het is eruit voor ik het weet.

‘Eigenlijk wel,’ zegt hij.

Ik kan de blik in zijn ogen niet goed thuisbrengen en hoor het woord ‘eigenlijk’ maar al te goed.

Nadenkend neemt hij de laatste slok van zijn wijn, zet zijn glas op het tafeltje en staat op. ‘Ik ga even kijken hoe het met onze kamers staat, drink jij maar rustig je wijn. Ben zo terug.’

Ik beheers de neiging om achterover te zakken in de comfortabele zitting. Als ik hem nakijk voel ik onwillekeurig hoe mijn onderbuik reageert. Hij zegt iets tegen de vrouw aan de receptie. Ze begint druk te praten. Krijn schudt nadrukkelijk zijn hoofd. De vrouw krijgt rode vlekken in haar nek en legt nog meer uit. Wat gebeurt daar? Ik drink in één grote teug mijn glas leeg en sta op. Kort houd ik me vast aan de stoel en loop dan richting de receptie.

‘Meneer het spijt me, alles zit volgeboekt.’ De vrouw achter de receptie fluistert de woorden bijna.

‘Wat is er aan de hand, Krijn?’

Verstoord kijkt hij me aan. ‘Ik heb twee eenpersoonskamers geboekt, maar dat hebben ze hier blijkbaar niet helemaal begrepen.’ Hij kijkt laatdunkend naar de vrouw achter de balie. ‘En dat betekent dat we nu opgescheept zitten met een tweepersoonskamer waar we niets mee kunnen.’

Verbluft kijk ik hem aan. Hij en ik. In één kamer. Dat is nog niet zo’n stom idee, schiet het snel door me heen. Een betere manier om zijn volledige vertrouwen te winnen is er niet.

‘Ach, zo erg is het toch ook niet,’ reageer ik laconiek, ‘één van ons kan toch gewoon op de grond slapen voor die ene nacht.’

Hij kijkt me een moment aan en draait zich dan terug naar de receptie. ‘Geef maar hier die sleutel. U mag blij zijn dat mijn assistente hier zo professioneel is om geen stennis te schoppen in uw hotel.’

De vrouw achter de balie is ons duidelijk beu en duwt Krijn met een snel gebaar de sleutel in zijn hand terwijl ze nauwelijks verstaanbaar iets mompelt over een aangenaam verblijf.

‘Na u,’ zegt hij als de liftdeuren openschuiven.

Een beetje onvast stap ik naar binnen. De lift heeft aan alle kanten spiegelwanden. Krijn bekijkt me. De invloed van alcohol, weinig eten en vermoeidheid vervaagt mijn grenzen en ik word er een tikje giechelig van, omdat de man die ik ga doden zijn ogen overduidelijk niet van mijn lijf af kan houden.

‘Welke verdieping?’ Zonder iets te zeggen drukt hij op de knop van verdieping zes en kijkt me zwijgend aan.

‘Weet je zeker dat je hier geen moeite mee hebt?’

Ik knik. ‘We zijn professioneel toch?’

Hij humt wat en kijkt dan strak voor zich uit.

Een paar tellen later zoeven de deuren open en zink ik bijna tot mijn enkels weg in een dik tapijt. Het strekt zich uit over de gang, de koningsblauwe kleur past prachtig bij het stucwerk.

‘Hier is het,’ zegt Krijn en wijst naar een notenhouten deur.

Met een zachte klik opent deze en het volgende moment kijk ik met open mond rond in de kamer waar we die nacht zullen verblijven. De roomwitte vloerbedekking combineert perfect met de taupekleurige wanden. Twee enorme schilderijen vol roodtinten geven op een stijlvolle manier precies de juiste energie aan de ruimte. Links ligt de badkamer met twee wastafels en een enorm, ovaal bad. Ik slik moeizaam. De hele inrichting straalt klasse uit. Het is de perfecte plek om samen te ontspannen. Pas dan valt mijn oog op het kingsize bed dat in het midden van de ruimte staat. In een reflex wend ik mijn blik af. Uiterlijk nonchalant rijdt ik mijn koffer een stukje verder de kamer in. De brok in mijn keel wordt langzaam maar onmiskenbaar dikker.

‘Voel je je echt wel goed?’ Krijn kijkt me opnieuw bezorgd aan. ‘Je ziet bleek. Als je het achteraf toch geen goed idee vindt om in één hotelkamer te overnachten dan ga ik iets regelen. Er zit hier vast nog wel een hotel in de buurt.’

Ik slik. Althans dat probeer ik. ‘Nee, dat hoeft niet. Nergens voor nodig. We kunnen gewoon de matrassen uit elkaar leggen. Misschien wil jij ze even op de grond...’ De rest van mijn woorden blijft in de lucht hangen als ik het donzige dekbed terugsla. Op het bed ligt een tweepersoonsmatras. De spanning in mijn keel zet zich nu onwrikbaar vast.

Hier sta ik, in een luxe hotelkamer, slechts enkele meters verwijderd van de man die mijn broer de dood injoeg met zijn onophoudelijk getreiter. En dat is een understatement. Martelingen, kwellingen, beproevingen. Dat waren het zonder uitzondering geweest. Zelfs een volwassen mens zou eraan onderdoor gaan. Laat staan een jongen van vijftien.

En ondanks de woorden van Krijn over het boeken van een ander hotel, voel ik in elke vezel van mijn lichaam dat deze man niets liever wil dan met me naar bed gaan. De hele situatie kruipt steeds dichterbij onder mijn huid. Verwarde gevoelens vechten om voorrang. Ik kan hem krijgen. Zijn vertrouwen winnen. Zijn huwelijk kapot maken. Alles slopen wat hem lief is, maar daarvoor moet ik wel met hem naar bed. Ik slaak een zucht. Het grote matras voor me is eigenlijk een meevaller. Een buitenkans. Mijn lijf wil wel. Mijn verstand trapt op de rem. Mijn compassie met mijn broer is als een rode draad en weeft een web emoties in mijn innerlijk.

Ik zeg niets en neem zwijgend het glas champagne over dat hij in de lucht houdt.

‘Wat gaan we hieraan doen?’ zegt hij en kijkt quasi verontwaardigd naar het enorme matras.

Ik reageer niet en neem een slokje van mijn bubbels terwijl ik hem indringend blijf aankijken. Dan verbreek ik de stilte. ‘Dat zien we straks wel, nu hebben we eerst het diner met Van Wieringa.’

Nadenkend kijkt hij me aan. Ik drink nog een grote slok en staar onverschrokken terug in de ogen die ongelooflijk veel warmte lijken uit te stralen. Lijken, net alsof. Meer niet. Een beetje onvast loop ik naar de kleine tafel en zet mijn glas neer. Dan word ik getroffen door de eerste tonen van zachte muziek die vanuit het terras pal onder ons raam binnen dwarrelen. Mijn hardheid smelt tot zelfs de harde kern is gereduceerd tot bijna nul. Ik kan niet ontkennen dat deze man me op meerdere manieren raakt. Mijn gevoelens voor hem variëren van intense haat tot een hevig verlangen weg te kruipen in zijn sterke armen, alsof hij me mijn jeugd kan teruggeven. De jaren waarin mijn broer me alleen liet door zelf voor zijn dood te kiezen.

‘Ik kleed me vast even om,’ zegt Krijn met iets dat het midden houdt tussen verlegenheid en verontschuldiging. Ik knik alleen maar en kijk toe hoe hij zijn overhemd open knoopt. Hij heeft zijn rug discreet naar me toegedraaid. Ik slik nog eens moeizaam. Zijn hagelwitte shirt zit strak om zijn lijf en de spieren eronder zijn duidelijk zichtbaar. Champagne lijkt bezit te nemen van mijn benen. Als Krijn zijn shirt uittrekt en zich naar me omdraait zie ik een gladde, gespierde buik. Ik staar. En blijf staren. Een aangename loomte neemt mijn zijn over. Mijn blik dwaalt af naar beneden en net op dat moment draait hij zich helemaal om. Oh God, ik staar naar zijn kruis. Snel laat ik mijn blik zo nonchalant mogelijk verder de kamer inglijden. Mijn koffer staat bij de deur en als ik ernaartoe loop ben ik mezelf bewust van elke beweging die ik maak.

‘Jij ook nog champagne?’

Ik schud mijn hoofd en zie hoe Krijn zijn glas nog eens bij-schenkt. Het gouden vocht bruist bijna over de rand.

‘Ik...je kunt de badkamer gebruiken als je je wilt omkleden.’

Zonder iets te zeggen verdwijn ik met mijn koffer in de badkamer die meer weg heeft van een balzaal. Met een klik open ik het deksel en neem er het jurkje van zwart fluweel uit. Ik voel kort aan het lingeriesetje van zilverkleurig satijn. Het kostte me een klein vermogen, maar als ik mezelf na het douchen in de spiegel bekijk zie ik dat het de uitwerking heeft waar ik op hoopte.

De opgewonden glans in mijn ogen laat zich niet verloochenen. Mijn pumps sluiten zich perfect om mijn voeten en mijn kuit en billen spannen zich als ik rechtop ga staan.

‘Voor jou lieve Wallie,’ fluister ik heel zacht terwijl ik het dubbele gevoel vanbinnen bevecht, ‘voor jou!’ Ik haal diep adem en zwaai de badkamerdeur open.

Zijn ogen spreken boekdelen. Het is in die paar seconden dat ik echt heel zeker weet dat hij me wil. Hij draagt een zwart pak, de ijsblauwe stropdas laat zijn ogen nog verder oplichten.

‘Je ziet er prachtig uit.’ Zijn stem klinkt hees.

‘Jij ook,’ zeg ik oprecht. We bekijken elkaar zwijgend. Er vonkt iets. Het zweeft door de lucht. Ontastbaar. Ongrijpbaar, maar hoe dan ook onvermijdbaar.

‘Zullen we?’ Samen lopen we naar de lift.

Als je niet beter zou weten zou je denken dat we een stel zijn, schiet het net als eerder die dag door me heen. Een succesvol stel dat geslaagd is in het leven en nu samen een hapje gaat eten.

Beneden in de lobby komt Van Wieringa ons al tegemoet. ‘Welkom, we zitten in de lounge.’

We volgen hem en het volgende moment krijg ik een aperitief in mijn handen gedrukt.

‘Is dat oké?’ Van Wieringa kijkt me vragend aan.

Ik knik. Krijn staat dicht naast me en tikt zijn glas net als eerder die avond subtiel tegen het mijne.

We drinken en kletsen wat over onbenulligheden, kort daarna is onze tafel klaar. De sfeer is ontspannen, Van Wieringa is een onderhoudende man en al snel blijkt dat dit etentje vooral bedoeld is om te bouwen aan onze wederzijdse relatie. Er wordt weinig over zaken gesproken en ik verwonder me over het gevoel dat Krijn me geeft in dit gezelschap. Ik was een tikje gespannen voor dit diner met de belangrijkste klant van ons bedrijf, maar door Krijns aanwezigheid en zijn zelfverzekerde houding worden mijn schouders losser. Hij kijkt naar me en knipoogt. Heel even maar.

De vlammen in de haard geven een oranje gloed aan de ruimte. Ik voel de warmte ervan op mijn huid. Een moment lang sluit ik mijn ogen. Het beeld van Walt dat normaal meteen opduikt blijft achterwege. Als ik mijn ogen open kijk ik recht in die van Krijn. Hij lacht naar me en ik glimlach terug. De warme golf die al de hele avond door mijn lichaam dendert, neemt de afmeting van een

orkaan aan. Er wordt gelachen in ons groepje, automatisch lach ik mee. Steeds ben ik me bewust van Krijns aanwezigheid en het besef is er doorlopend. Ik verlang naar hem. Naar zijn lijf en zijn geur dichtbij me. Ergens komt het toch als een schok, al is het vooral de intensiteit van mijn verlangen die me het meest verrast. Het lachen is verstomd en de stemming in het gezelschap wordt wat matter. Toch nog plotseling neemt Van Wieringa afscheid en dan blijven we alleen achter.

‘Nog een afzakkertje doen?’ Samen lopen we richting bar, maar alle krukken blijken bezet.

‘Er is nog plek bij de haard,’ wijs ik en even later zitten we bij het vuur. Ik besluit het heft wat meer in eigen hand te nemen.

‘Wat vindt Fleur er eigenlijk van dat je hier met je assistent bent?’ Ik kies mijn woorden zorgvuldig. Even lijkt hij van zijn stuk gebracht.

‘Wat zou ze daarvan moeten vinden?’

‘Ik kan me voorstellen dat ze het niet prettig vindt dat je hier met een vrouw alleen bent.’

Hij staart in de vlammen en kijkt me dan kort aan. ‘Ze weet niet dat ik hier met jou ben.’ Ik slik mijn wijn door. Die had ik niet zien aankomen.

‘Waarom niet?’

Hij staart in de vlammen. De gloed maakt zijn ogen prachtig. Hij strijkt met een hand over zijn wang. Een onzeker gebaar.

Ik kijk naar hem, wacht af. Het is duidelijk dat ik een gevoelige snaar heb geraakt.

‘Ze is nogal jaloers aangelegd. Ze denkt dat we hier met een compleet team zijn. Als ze weet dat ik hier met jou alleen ben, dan...’

‘Dan?’

Hij lijkt me niet te horen.

‘Zeker nadat ze jou gezien heeft in de kroeg waar we pas waren met onze afdeling.’ Hij kijkt nu strak voor zich uit, ik kan de blik in zijn ogen niet thuisbrengen.

‘Dat verwondert me. Fleur is prachtig. Als iemand geen reden heeft voor jaloezie, dan is zij het wel.’

Hij kijkt me nu recht aan.

‘Je bent een geweldige vrouw Roos.’

Mijn maag roert zich. Wraak. Ik wil wraak. Maar tegelijkertijd is deze man zo aanwezig, zo zacht en eerlijk. Hij lijkt in niets op de Krijn van vroeger. Kunnen mensen echt veranderen? Ik peuter een denkbeeldig velletje van mijn nagelriem en durf hem nauwelijks aan te kijken. Het is zo duidelijk wat er gaat gebeuren. Het is zo tastbaar dat het bijna belachelijk is dat we het nog langer uitstellen. Ik weet dat ik dit wil, uiteindelijk is het maar gewoon seks, houd ik mezelf voor. Dat heeft met liefde niets te maken. Het is pure lust.

‘Roos, ik...’

Afwachtend kijk ik hem aan.

‘Ik denk dat het beter is als ik ga proberen een andere kamer te regelen voor vannacht.’

Ik bijt op mijn lip. Mijn plan om zijn vertrouwen volledig te winnen, is deze avond voor het eerst sinds ik hem opnieuw heb leren kennen even naar de achtergrond verdwenen. Ik wil hem. Ik wil deze man. Alles. Zijn huid. Zijn geur. Zijn lijf. Ik wil zijn smaak proeven, zijn vingers voelen en met mijn handen door zijn haar gaan. Maar ik heb mijn trots. Ik heb te hard gevochten om me gewillig aan zijn voeten te werpen. En ergens kan ik een diep gevoel van respect voor de afstand die hij neemt niet onderdrukken. Hij is tenslotte getrouwd. Dat bewijst hij nog eens extra door zijn trouwring rond te

draaien aan zijn linkerhand. Rond en rond. Het gebeurt misschien onbewust, maar ik zie het. Ik sta op, zet een stap naar voren en antwoord.

‘Dat is goed Krijn. Dat begrijp ik wel. Ik kan alleen maar respect voor je hebben.’ De zachte kus op zijn wang is niet meer dan een vanzelfsprekendheid. Uiterlijk onbewogen kijkt hij me aan en ik weet heel zeker dat het ongenaakbare in zijn blik een façade is.

‘Kom, dan halen we je koffer,’ zeg ik en loop zonder zijn reactie af te wachten naar de lift. Als ik de knop naar onze verdieping indruk komt hij naast me staan. Net als eerder die avond. Maar we lijken vreemden nu, toevallige passanten die slechts op weg zijn naar dezelfde verdieping in een willekeurig hotel.

De spanning golft onstuimig door mijn buik. Het zachte gezoem van de lift begeleidt onze stilte en dan geeft een kort geluid aan dat we op onze verdieping aangekomen zijn. Hij loopt voor me en ik volg. Onze kamerdeur klikt open. Zacht sluit ik deze achter me en dan draait Krijn zich om.

‘Roos,’ zegt hij hees, ‘je weet niet wat je in me losmaakt Roos. Als je dat wist was je hier nu niet met mij. Hier in dit hotel. Waar ik ver weg ben van mijn vrouw.’ Voorzichtig, alsof hij bang is dat ik hem afwijs, veegt hij iets denkbeeldigs van mijn gezicht.

Het gebaar ontroert me. De golfstroom in mijn maag maalt verder. Warm. Hunkerend. Zijn gezicht is dichtbij me. Als versteend staan we daar.

De seconden tikken weg terwijl de spanning tussen ons tot een hoogtepunt verwordt. Ik lees verlangen in zijn blik. Maar ook iets anders. Ik kan het niet thuisbrengen, maar wat het ook is, het zet me weer met beide benen op de grond.

‘Niet doen Krijn, hier krijg je spijt van.’ Ik meen elk woord. Dan keer ik me van hem af, loop naar het raam en tuur naar buiten over de uitgestrekte Ardense bossen. Achter me hoor ik dat Krijn op het bed gaat zitten. Is dit dezelfde man die mijn broer tot op het bot vernederde? Dan wend ik me van het raam af en schuif naast hem. Het dekbed kraakt zacht onder mijn gewicht als ik mijn hand op zijn been leg.

‘Fleur heeft het met je getroffen Krijn.’

Hij kijkt me aan, zijn blik is zwaar.

‘Lieve, lieve Roos, je zou moeten weten hoe het zit. Het is zo anders dan jij denkt.’ Zijn ogen glanzen. Het blauw van zijn blik is intens. Wat heb ik de stuiverromannetjes verfoeid waarin mensen verdrinken in elkaars ogen. Nu begrijp ik wat er stond. Het blauw zuigt me naar binnen. Volledig. Ik verdrink in de zee van zijn warmte.

Zijn hand neemt de mijne en streelt mijn huid. Het is alsof hij vurige streken over mijn huid trekt. Elke vezel van mijn lichaam reageert. Strelend beroert hij het fluweel van mijn zwarte jurkje. Belovend. Ik voel me moe. Zo intens moe van het vechten. Ik leg mijn hoofd op zijn schouder en het volgende moment streelt hij mijn korte haren. Liefdevol. Ik laat het gebeuren en kijk naar hem op. Het gaat gebeuren. Het onvermijdelijke. Roerloos kijkt hij me aan. De stilte tussen ons is opnieuw bijna tastbaar. Golven van verlangen pulseren door mijn lichaam. En dan kussen we elkaar. Wild. Hevig. Intens. Onze tongen zoeken, ik proef zijn geur, voel zijn lichaam. Ik hoor hem kreunen, een laag donker geluid. Het windt me nog verder op. Ik raak hem aan, voorzichtig, maar al snel gaat mijn hand als vanzelf naar de plek waar ik zijn mannelijkheid voelen kan. En dan is er geen weg meer terug. In één beweging sla ik mijn armen stevig om hem heen. Hij kust me in mijn nek en streelt mijn rug.

‘Roos,’ kreunt hij en neemt mijn hoofd tussen zijn handen, ‘weet je zeker dat je dit wilt?’

Ik antwoord met een kus en trek tegelijkertijd aan zijn shirt, hij helpt en smijt het op de grond. Hij

schuift de dunne bandjes van mijn jurkje soepel naar beneden, de stof glijdt geluidloos op de vloer. Krijn slaakt een zucht als hij mijn lichaam ziet. Ik houd mijn adem in. Met enkel nog zijn nauwsluitende short aan lijkt hij regelrecht weggelopen uit een fotoshoot van een glossy. Ik duw hem op het bed en ga op hem zitten, Krijns handen zijn op mijn heupen als ik me beweeg. Wat is dit lekker. We blijven elkaar aankijken terwijl we samen bewegen op het ritme van ons verlangen.

‘Roos, als je nu verder gaat dan kan en wil ik niet meer stoppen.’ Hij fluistert het bijna. Ik antwoord door hem van zijn laatste kledingstuk te ontdoen. Ik ga naast het bed staan.

‘Je bent zo mooi!’ kreunt hij.

Tergend langzaam trek ik mijn bh uit, terwijl ik geen moment zijn blik loslaat. Als ik bij mijn slipje ben en dit langzaam naar beneden laat glijden, staat hij op. Hij pakt me stevig vast en voor ik weet wat er gebeurt, duwt hij me hard tegen de muur. Het volgende moment is hij in me, het gaat ruw. Hij stoot diep, steeds opnieuw, tot ik denk dat ik barst. Ik wil dat dit nooit meer ophoudt. We kreunen samen, twee stemmen, een perfecte symbiose. Als hij al zijn mannelijkheid in me loslaat voel ik mijn wangen nat worden. Hij staat nog steeds tegen me aan, zijn hart gaat als een bezetene tekeer. Het dreunt door in mijn borstkas. Onze hartslagen vinden elkaar en zo staan we daar zwijgend. Secondelang. Hij streelt mijn arm, steeds opnieuw, het is een teder gebaar. En dan begint volkomen onverwacht zijn lichaam te schokken.

‘Krijn?’ Hij antwoordt niet. Ik steel zijn rug, voel zijn gladde huid en stel mijn vraag opnieuw. Hij kijkt me aan, zijn ogen zijn nat als hij tegen me praat.

‘Lieve Roos, dit was geweldig. En het,’ hij hapert, ‘het is lang geleden dat het zo geweldig was met een vrouw.’

En Fleur dan? gaat het door me heen. Ik zeg niets, maar leg mijn hoofd tegen zijn borst. Het kloppen van zijn hart is langzamer geworden, het maakt mij ook rustig. Zijn geur laat me opnieuw voelen hoe graag ik hem wilde net, automatisch druk ik mijn heupen tegen hem aan. Hij reageert meteen. We kussen elkaar, nu langzaam en warm. Zijn handen fladderen over mijn lichaam, het maakt me opnieuw gek van verlangen. Dan stopt hij en pakt mijn hand.

‘Kom,’ zegt hij, en nog eens, ‘kom.’

Het duizelt me. Wat is hij van plan? Hij leidt me naar het grote bed en duwt me zachtjes op mijn rug in het donzige dekbed. Zijn mond is bij mijn oor als hij fluistert dat ik hem gek maak. Zijn warme adem streelt mijn hals en zelfs dat windt me op. Zijn handen strelen mijn benen, gaan dan richting mijn buik. Plagend slaat hij het stuk daartussen over. Als ze bijna bij mijn borsten zijn verrast hij me door toch met zijn vingers naar de plek te gaan waar ik ze hebben wil. Met zijn tong beroert hij mijn borsten. Ik klauw mijn handen in zijn rug en voel hoe ik mezelf compleet verlies. Dit is goddelijk. Het achterkamertjesgerommel met studentjes en onervaren mannen die maar één standje leken te kennen, lijkt lichtjaren ver weg. Dit is de hemel en ik zit er middenin. Als de explosie komt schreeuw ik het uit. Ik hoor mezelf, het lijkt een ander te zijn. Voor ik kans krijg om op adem te komen dringt Krijn bij me naar binnen. Hij blijft me aankijken terwijl hij in me beweegt. Dit kan niet anders dan echt zijn, dreunt het door me heen. De verbondenheid tussen twee mensen als ze doen waar het menselijk lichaam in basis voor gemaakt is, dit gevoel van samen één zijn, dat moet oprecht zijn. Zijn gezicht komt dichterbij me, ik open mijn mond en sluit mijn ogen. Ik hef mijn hoofd. Kus me, denk ik. Neem me, helemaal. Neem mijn hart en ziel en alles daartussen en ik ga met je mee. Zijn mond bedekt de mijne, zijn tong vertelt een verhaal. Ik voel en proef. Ik luister en antwoord. We blijven kussen tot het ritme van zijn bewegen langzaam verstomd en we in extase naast elkaar liggen.

Ik open voorzichtig mijn ogen, bang om de betovering te verbreken. Krijns arm ligt losjes over mijn buik. Voorzichtig draai ik me om kijk naar hem. Naar zijn gezicht. Naar de rimpels die een verhaal vertellen. Zijn levensverhaal? Naar zijn zachte mond die me tot waanzin dreef en zijn haar dat ik streelde en kroelde. Onverwacht opent hij zijn ogen en weer verbaas ik me over de intense kleur ervan. Zwijgend kijken we elkaar aan, zijn arm ligt nog steeds op mijn naakte huid. Met de toppen van mijn vingers streel ik zijn gezicht. Hij laat me. Als ik mijn arm om zijn middel leg trekt hij me tegen zich aan en houdt me stevig vast.

‘Is het goed met je?’ fluistert hij met zijn mond in mijn haar.

Ik knik en voel hoe emotie zich als in een eigen leven los lijkt te scheuren uit mijn binnenste.

‘Huil maar,’ zegt hij, ‘soms is het goed om te huilen. Om los te laten.’

De woorden treffen me als een mokerslag en voor ik weet wat er gebeurt, schokt mijn lijf en huil ik zoals ik niet eerder in mijn leven deed. Geen ander mens heeft ooit op die manier tegen me gezegd dat ik huilen mocht. Krijn troost me, streelt me en houdt me vast, zonder te vragen, zonder te oordelen.

‘Heb je spijt?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Jij?’

‘Nee, lieve Roos, helemaal niet.’

Ik sluit mijn ogen. Het beeld is er. Meteen. Ik kijk in de ogen van mijn broer. Zijn mond vormt woorden. Hij verwijt me geluidloos alles wat ik het afgelopen uur heb gedaan.

Het is maar een klein stukje rijden van Den Bosch naar Engelen. Ik ben er bijna. Het is alsof een onzichtbare hand me voortstuwt. Ik moet gewoon in het echt zien waar Krijn met zijn gezin leeft. Deze dinsdag is als een roes aan me voorbijgegaan. Samen bekeken we het bedrijf van Van Wieringa, al heb ik de helft niet beleefd. Het was raar om naast Krijn te lopen, terwijl hij in de uren daarvoor dingen met me deed waarvan ik het bestaan niet eens had kunnen vermoeden.

Het is donker en mijn zwarte kleding voelt prettig. Als het niet lukt in het bedrijfsleven dan kan ik nog altijd als professioneel inbreker of detective aan de slag. Een paar minuten later parkeer ik mijn auto dicht tegen het struikgewas aan. Met een zachte klik duw ik het portier dicht en kijk om me heen. Er is geen levend wezen te zien.

Vanuit een beschutte plek achter een flinke struik in de royale tuin zie ik Fleur en Krijn naast elkaar op de bank zitten. Geel licht verspreidt een gezellige gloed in de woonkamer. Op de lage tafel staan twee glazen wijn en een schaal met luxe uitziende hapjes. De televisie toont blijkbaar iets grappigs, ze schieten tegelijkertijd in de lach. Fleur schopt haar pumps uit en trekt haar voeten onder zich. Ze vlijt zich tegen Krijn aan, hij slaat een arm om haar heen en het volgende moment kussen ze elkaar. Ik draai mijn hoofd weg, even, dan richt ik mijn blik weer naar binnen. Fleur legt haar hoofd tegen Krijns borstkas.

Krijn buigt zich naar voren om zijn glas wijn te pakken, maar Fleur houdt hem tegen. Plagerig. Hij kijkt naar haar en zakt dan terug in de zachte bank. Het volgende moment gaat Fleur schrijlings op hem zitten. Seks hangt in de lucht. Het is duidelijk wat ze wil. Een zweem misselijkheid roert zich in mijn buik. Maar dan kijk ik met open mond toe hoe Krijn haar opzij duwt. Eerst subtiel. Dan steviger. Hij heeft duidelijk geen zin in haar. Ze is niet van plan het te pikken en pakt zijn hoofd tussen haar handen.

‘Ophouden nu!’ zijn stem is duidelijk te horen door het glas. Alsof hij weet dat ik er ben kijkt hij naar buiten.

Snel verberg ik me achter de buxushaag. Mijn hart klopt opge-wonden. Ergens doet het me goed dat hij zijn vrouw afwijst. Mij wees hij niet af. Hij wist niet hoe snel hij me uit moest kleden toen we samen in het hotel waren. Een warme golf spoelt door mijn lichaam. Voorzichtig tuur ik opnieuw naar binnen. Krijn is verhuisd naar de fauteuil bij de haard en Fleur zit met een verongelijkt gezicht op de bank, haar armen in een demonstratief gebaar over elkaar gevouwen. De sfeer in de woonkamer lijkt omgeslagen.

Wat speelt daar? Waarom gaat Krijn niet in op de avances van zijn vrouw? Heeft het met mij te maken? Of misschien helemaal niet, besef ik nuchter, ik denk terug aan de opmerking van mijn collega over hun slechte huwelijk. Zal ik weggaan nu? Alsof Fleur me antwoord wil geven staat ze op en loopt recht op me af. Snel verdwijn ik volledig achter de buxushaag. Het volgende moment wordt het gordijn stevig dichtgetrokken. De voorstelling is voorbij. Ik wacht nog heel even en loop dan, zo dicht mogelijk langs de struiken, in een rustig tempo terug naar de oprijlaan. Als ik bijna aan het einde ben kijk ik nog eenmaal om naar de enorme villa. Boven brandt licht. Mijn fantasie slaat meteen op hol. Zou Fleur nu alleen in hun slaapkamer liggen te mokken, wachtend tot haar overspelige echtgenoot besluit om naar boven te komen? In mijn versie wensen ze elkaar straks koel welterusten.

Krijn zal zijn rug naar haar toedraaien, zij antwoordt in zwijgend protest met dezelfde beweging. En als ze denkt dat hij slaapt is haar man nog steeds wakker. Denkend aan mij. Aan onze nacht samen. En aan alle dingen die hij nog veel vaker met me zou willen doen.

‘Roos! Kom op! Je stelt je verschrikkelijk aan!’ Ik fluister geschrokken tegen mezelf. Want is dat dan wat ik wil? Dat Krijn op die manier aan me denkt? Ik schud geïrriteerd mijn hoofd en sluip voorzichtig terug naar mijn auto. Al tijdens het starten van de motor hervind ik mijn nuchterheid. Ik ga mezelf niet gek maken met gedachten die niets bijdragen aan mijn uiteindelijke doel.

Opnieuw streel ik het crèmekleurige karton van de kaart. REÛNIE staat er in sierlijke letters. Via Facebook heb ik inmiddels al contact gelegd met verschillende oud-klasgenoten en er blijken meer mensen zin te hebben in het ophalen van herinneringen. Het zette mijn gedachten over Vera op scherp. Ze reageert niet meer op de privéberichten die ik haar stuur via LinkedIn. Misschien word ik wijzer van de gesprekken met oud-leerlingen uit mijn jaargang. Ik rits mijn leren jasje dicht en pak de fiets naar de stad. Ik gun mezelf in elk geval een nieuwe outfit als ik terugstap in de tijd. Vandaag compenseer ik de uren voor mijn gewerkte maandag. Morgen moet ik weer aan de slag. Ik heb geen idee hoe ik Krijn onder ogen kan komen.

Er heerst een gezellige drukte in Den Bosch op de woensdagmiddag. Voor ik ga winkelen loop ik eerst naar de Sint-Jan voor mijn vaste ritueel. Het gerinkel van kleingeld in het ijzeren bakje klinkt hard in de verder stille kathedraal. De geur van kaarsen en wierook stemt me weemoedig. Ik inhaleer diep en laat me overspoelen. Dat is iets dat ik lang geleden met mezelf heb afgesproken: hier in deze oude kathedraal mag ik mezelf volledig verliezen in het verdriet om Walt. Het helpt me om in het dagelijks leven met beide benen op de grond te blijven staan. Wat ik voel, hier in de kilte van dit gebouw waar al zoveel gebeurd is in de lange geschiedenis die het heeft, blijft hier. Altijd. Hier lukt het me om mijn ziel te openen en te ervaren hoeveel pijn het na al die jaren nog doet. En uit ervaring weet ik dat als ik over enkele minuten weer het drukke stadse verkeer inwandel, ik me weer kan schikken in alles wat het leven van me vraagt. Deze balans werkt voor me. Al vele jaren lang.

Ik steek een kaars aan. Het vlammetje dreigt uit te waaien, even flakkert het klein, dan hervindt het zich en wordt het groter. Het brandt en straalt zoals mijn broer dat nooit meer zal doen. Gek word ik van de metaforen die zich als vanzelf aan me opdringen. De verdrietige gedachten staan zo in contrast met mijn optimistische karakter. Al heb ik in de loop der jaren wel leren accepteren dat ook dat erbij hoort. Ik kijk steeds om me heen. Ik ben bijna alleen vandaag. In de voorste banken zit een oude vrouw. Zij is er vaak. Voorovergebogen, haar handen gevouwen. Met gesloten ogen, volledig in harmonie met haar omgeving. Mijn oog valt op het boek dat er ligt, zoals altijd. Soms schrijf ik er wat woorden in. Nadenkend neem ik de pen op, maar ik heb geen inspiratie vandaag. Verdriet kolkt woest in mijn binnenste. Wie durft te zeggen dat tijd alle wonden heelt? Het vermengt zich met de gevoelens voor Krijn die variëren van haat tot lust. Mijn balans wankelt. Mijn handen bewegen, ze houden de pen vast. Tranen wellen op in mijn ogen, het wazige beeld dat ik zie past precies bij mijn vertroebelde blik op Krijn. Als vanzelf laten mijn handen de pen los. Het ding maakt een kleine vrije val en bungelt dan onstuimig aan het touwtje waarmee het vast zit aan het schrift. Ik lees en mijn mond valt open. Heb ik dat geschreven?

Walt, ik vergeet je nooit, maar ik genoot van Krijn

Ik zal altijd van je blijven houden

Liefs je zusje Rosalie

De letters zweven voor mijn ogen. Dan streep ik ze woest door, de pen krast net zolang over het papier tot ze volledig onleesbaar zijn. Stel dat een van mijn collega's dit ziet! Net zo snel als het me lukte om bij mijn diepste emoties te komen, vagen ze weer weg. Rationaliteit en verstand komen weer

meer in balans met mijn gevoel. Met een vaartje verlaat ik de kerk. Weg. Ik moet weg. De zware deur valt tergend traag dicht als ik hijgend met mijn rug tegen de oude stenen van de Sint-Janskathedraal leun. Ik ben geschokt door de waarheid van mijn eigen woorden.

Verdwaasd loop ik het plein achter de kathedraal op. Ik neem een teug frisse lucht om de laatste hersenspinsels uit mijn systeem te krijgen. De kroegen op de Parade zijn open, een handjevol mensen zorgt voor wat omzet. Vluchtig veeg ik een traan weg met de rug van mijn hand. En dan zie ik haar zitten. Fleur! Ze gooit haar hoofd naar achteren en lacht uitbundig terwijl ze stralend naar de knappe man tegenover haar kijkt. Ik verschuil me een beetje achter een boom op het plein. Ze eten samen, praten volop en raken elkaar zo nu en dan subtiel aan. Fleur drinkt haar glas wijn leeg en maakt aanstalten om haar jas te pakken. Innig omhelzen ze elkaar als teken van afscheid. De roddels over hun slechte huwelijk waren blijkbaar niet zo ver van de waarheid af, schiet het door me heen, wanneer ik zie hoe ze elkaar nog eens uitgebreid omhelzen en daarna vol op de mond kussen. Wat vind ik hiervan? Vind ik hier überhaupt iets van? Dan scheiden hun wegen zich. Aan het eind van de straat kijkt Fleur nog eenmaal om en zwaait enthousiast naar hem. Hij steekt bij wijze van groet zijn hand op en verdwijnt dan om de hoek. Dit had ik niet achter haar gezocht. Ze leek me meer het oprechte type. En dan te bedenken dat ik me schuldig heb gevoeld vanwege mijn nacht vol passie met Krijn.

‘Mooi!’ Het meisje van de kledingzaak kijkt me bewonderend aan. In de spiegel staart mijn gezicht terug. Mijn figuur komt inderdaad mooi uit in het satijnen jurkje. Ik knik goedkeurend. Even later sta ik weer buiten en loop terug naar mijn fiets als ik Fleur opnieuw zie. Ze loopt van me af. Haar blonde haar wipt energiek op haar rug. Snel steek ik over en maak iets meer vaart, zodat ik bij haar ben voordat ze weg is. Ogenschijnlijk nonchalant tuur ik in de etalage van Jan de Groot, de beste banketbakker van de stad, beroemd om zijn Bossche bollen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik haar naderen en op het juiste moment draai ik me om. Ze kan met geen mogelijkheid doen alsof ze me niet ziet.

‘Ha Fleur!’

Haar gezicht lijkt even te betrekken.

‘Lekker aan het winkelen?’ Mijn toon klinkt luchtig. ‘En een hapje gegeten zag ik?’

‘Ja, klopt. Met Lucas, mijn broer, we zien elkaar veel te weinig. Wat een leuke man is het hè!’ Fleur knipoogt ontspannen naar me. ‘Maar jij zult geen gebrek hebben aan knappe mannen om je heen. Je mag best weten dat ik zo mijn twijfels had Roos, toen je samen met Krijn naar de Ardennen ging. Stom hè, dat ik mijn eigen man wantrouwde?’

Met open mond kijk ik haar aan. Er komt zoveel informatie tegelijkertijd dat ik het zo snel allemaal niet verwerken kan. Wist ze dan wel dat ik met hem alleen was?

‘Ik ga snel verder, want ik moet onze dochter van ballet halen. Leuk je even gesproken te hebben. Misschien moet je eens bij ons komen eten? En dan neem je één van die knappe mannen van je mee.’ Het volgende moment loopt ze weg en herklinken haar woorden in mijn hoofd. Lucas, mijn broer. Twijfels aan Krijn. Knappe mannen. En weer. Lucas, mijn broer. IJskoude lucht neemt mijn gevoel over. Mijn broer. Mijn broer. Ik heb geen broer meer. En dat is onomkeerbaar.

In de schaars verlichte ruimte herken ik de gezichten van vroeger niet direct. Voor de zekerheid heb ik bij Krijn geïnformeerd naar zijn plannen voor vanavond, maar hij repte met geen woord over een reünie. Toen ik de uitnodiging beter las bleek dat deze bijeenkomst alleen voor de klassen uit mijn jaargang bestemd is. Muziek overstemt het gepraat. Ik voel me direct op mijn gemak. Wie weet wat ik hoor of wie ik zie vanavond. Van nature heb ik interesse in de verhalen van mensen en op Facebook zag ik al het een en ander voorbij komen, al blijkt het echte leven toch vaak anders dan de virtuele wereld uitstraalt. Ik word opgemerkt door wat mensen uit een groepje niet ver bij me vandaan. Zelfverzekerd in de wetenschap dat ik er goed uitzie stap ik op de mensen af. Ik geloof niet dat iemand de grijze muis die ik vroeger was zal herkennen.

‘Hoi!’ Naast me staat een man met een bierbuik, het is Hein. Met open mond staart hij me aan. Een druppel spuug op zijn bovenlip. Naast hem staat Tine, ze is geen spat veranderd en oogt nog net zo alledaags als toen. Ik kijk verder rond in de kleine ruimte, op zoek naar Vera.

‘Volgens mij weten we even niet wie je bent.’ Ik herken Janneke in de rossige vrouw met sproetjes. Ze oogt nog net zo gemoedelijk als vroeger en kijkt naar bevestiging zoekend het groepje rond. Instemmend geknik volgt en ik word nieuwsgierig opgenomen door de aanwezigen.

‘Ik ben...’ even haper ik, ‘ik ben Rosalie.’

Er valt een stilte, ik word aandachtig opgenomen. En dan beginnen ze allemaal tegelijk te praten.

‘Jee, wat zie jij er goed uit meid!’

‘God, wat ben je veranderd!’

‘Ik had je echt niet herkend zo met dat korte witte haar en die gave kleding.’

‘Ik weet nog zo goed...’ Tine stopt haar woorden midden in de zin. Geschrokken kijkt ze naar de grond.

Ik wil haar geruststellen en reageer direct op dat wat ze had willen zeggen. ‘Ik weet het ook nog goed, Tine. Al is het lang geleden. Het geeft niet dat je erover begint. Wallie is nog elke dag bij me. In mijn hoofd en in mijn hart. Praat gerust vrij over hem, dat vind ik juist fijn.’

Tine kijkt me opgelucht aan. ‘En je noemt jezelf weer Rosalie! Ik weet nog zo goed dat je die naam afzwoor na de dood van je broertje. Ik hoor het je nog zeggen. “Nu mijn broer dood is, bestaat Rosalie niet meer.” Het gaf me de bibbers destijds.’

Ik knik en krijg een glas champagne in mijn hand gedrukt. Tijd voor actie. Vera heb ik nog steeds nergens kunnen ontdekken. ‘Is iedereen er eigenlijk?’

‘Nee, ik mis Jan, Anne en Vera is er trouwens ook niet,’ reageert Janneke.

Ik nip van mijn glas en wacht af hoe dit gesprek zich verder ontwikkelt.

‘Hadden jullie haar echt verwacht dan?’ Janneke kijkt het groepje rond en gaat dan op samenzweerderige toon verder, ‘ik hoorde dat het helemaal niet goed met haar gaat. Ze woont alleen, heeft geen baan meer en pas kwam ik haar tegen in de stad. Ze zag er heel onverzorgd uit, met vettig haar enzo.’

Tine knikt. ‘Ze is toch nooit over haar breuk met Krijn heen gekomen?’

‘Krijn? Wie is dat?’ vraagt Hein.

‘Die jongen, die zat twee klassen lager dan wij. Zij hebben over een paar maanden de reünie van

hun jaargang.'

Hein kijkt nadenkend voor zich uit.

'Krijn, je weet wel,' reageert Tine opnieuw, 'knappe jongen, goed stel hersens en aan elke vinger een meisje.'

Ik neem een grote slok van mijn champagne en zuig elk gesproken woord in me op.

'Och, nu weet ik het,' gaat Janneke verder, 'zij waren een stel. Iedereen dacht dat ze samen zouden blijven. Het was bijzonder, weten jullie nog, omdat Vera twee jaar ouder was dan Krijn. Hij was al heel volwassen voor zijn leeftijd. Ze hebben lang iets gehad. En toen ineens was het over. Ik weet het nog heel goed, het was heel kort na de dood van Walt. Zij waren toch even oud?' Ze kijkt even mijn kant op en ik knik kort.

'Ja, dat klopt,' zegt Tine, 'Vera was er kapot van. Maanden liep ze nog achter hem aan. Het was bijna zielig. Zeker voor zo'n knappe meid die genoeg andere jongens krijgen kon als ze wilde.'

'Daar is dan weinig van overgebleven als ik de verhalen zo hoor,' zeg ik langzaam, 'weet iemand waar ze zich de laatste tijd zoal mee bezighoudt?' De mensen in het groepje schudden hun hoofd en al snel gaat het over op iets anders. Het gesprek weer terugbrengen op Vera lijkt me niet verstandig. Ik besluit om verder te kijken en loop op een ander clubje af om handen te schudden.

Ik neem rond elfen afscheid, nadat ik opmerk dat een eventuele volgende reünie beter in het weekend georganiseerd kan worden. Men knikt instemmend en als ik mijn hand opsteek groeten verschillende oud-klasgenoten enthousiast terug. Het maakt me warm vanbinnen. Het was fijn om hier te zijn.

Het is koud op de fiets. Mijn satijnen jurkje was misschien wat overmoedig met dit weer. Het waait steeds omhoog en ik houd het met mijn hand zo goed mogelijk onder controle. Ik laat de avond nog eens aan me voorbijgaan. Ik rijd het plein van mijn flatgebouw op, stap voorzichtig af en wankel op mijn hoge hakken het trappenhuis binnen. Mijn fiets laat ik in het halletje staan, vandaag kan ik het echt niet opbrengen om de kelder in te gaan. Rustig loop ik naar boven. Hoe zou het eigenlijk met mijn buurvrouw gaan? Ze is nog steeds in het ziekenhuis, ik ga haar snel een bezoekje brengen met de grootste bos bloemen die ik kopen kan. Het arme mens, ik hoop dat ze een beetje gekomen is. Wie weet lost ze haar alcoholprobleem wel op in het ziekenhuis, daar kan ze in elk geval niet drinken.

Ik wil net de deur openen als ik voetstappen achter me hoor. Ze rennen in hoog tempo de trap op. Meteen is elke vezel van mijn lichaam alert. Als de deur van mijn appartement openklikt, val ik opgelucht mijn gang binnen. Gehaast wil ik de deur dichtduwen, maar iemand voorkomt dat. De tegendruk is te groot, ik word gedwongen achteruit te stappen. Het jurkje waar ik me net nog te koud in voelde plakt nu aan mijn rug. Iemand pakt mijn arm en sluit de deur met een stevige klap.

In de donkere gang herken ik de geur van de man die dicht bij me staat. We zeggen niets. Krijn hijgt, zoekt mijn mond. Zijn lippen zijn koud. Niet in staat om me te verzetten beantwoord ik zijn kus. Een paar tellen later staan we buiten adem tegen elkaar aan. Mijn hart gaat wild tekeer. De hele situatie heeft iets surrealistisch.

'Ik denk de hele dag aan je Roos. Je zit in mijn hoofd en hart en ik beleef onze passie steeds opnieuw.'

En dan kust hij me opnieuw.

Hij overvalt me volledig.

‘Ik heb maar even tijd lieverd, maar ik moest je gewoon zien.’

Ik knip het licht aan en kijk in zijn verwilderde ogen. Als ik mijn jas uittrek kijkt hij me verwonderd aan.

‘Waar kom je vandaan? Heb je een feest gehad?’

‘Zoiets ja,’ doe ik vaag, ‘wil je thee?’ Ik staar hem even aan. ‘Of een borrel?’

‘Doe maar,’ zegt hij net zo vaag en ik schenk twee glazen cognac in. Het is raar om hem hier te zien in mijn appartement, hij leunt tegen het aanrecht met de vanzelfsprekendheid van iemand die al jaren bij me thuis komt. Hij bekijkt mijn keuken.

‘Dit is tijdelijk, dat ik hier woon,’ haast ik me om te zeggen, ‘over een aantal maanden zet ik het hier te koop.’ Ik besef tot in het diepst van mijn wezen hoe wrang de situatie is en hoop maar dat hij niet doorvraagt naar de overweging om mijn huis te verkopen.

‘Dank je,’ zegt hij. Als hij het glas cognac van me aanneemt, raken onze handen elkaar een kort moment.

‘Kom,’ zeg ik en loop naar de woonkamer. Hij komt naast me op de bank zitten. Zwijgend kijken we elkaar aan. Wat zou ik hem graag willen zeggen dat we misschien een kans hadden samen, in een ander leven, met een ander verleden.

‘Wat gaat er allemaal om in dat mooie hoofdje van jou?’

Ik voel me betrappt. ‘En in dat van jou?’

Zijn lippen verharderen zich even. ‘Ik wil je zoveel vertellen Roos, maar het is te vroeg.’ Met een ernstig gezicht laat hij het gouden vocht behoedzaam rondwalsen in zijn glas, neemt dan een slok en zet het neer. Krijn schuift dichterbij me en kust me dan, mijn hoofd is tussen zijn handen.

Na onze kus laat ik mijn voorhoofd op zijn schouder rusten. Het is een houding die de verslagenheid uitdrukt die ik voel. Ik wil dat hij praat, net zolang tot hij me een uitweg biedt voor dingen die vroeger zijn gebeurd. Een uitweg die alles verklaart en de weg vrijmaakt voor dat wat er tussen ons aan het ontstaan is.

Hij legt zijn vinger onder mijn kin en tilt mijn hoofd op zodat ik hem wel moet aankijken.

‘In de Ardennen Roos. Dan zijn we samen, ongestoord. En daar hebben we alle tijd. Daar wil ik je alles vertellen over wat er in me omgaat. Van Wieringa heeft gebeld dat ze al snel een vervolg willen plannen,’ hij tuurt even naar buiten en vervolgt dan, ‘waarschijnlijk dit weekend al. Kun je aanstaande zaterdag?’

Verbouwereerd stamel ik ja en vraag me tegelijkertijd af waar dit gesprek over gaat. Wat wil hij me vertellen?

‘Je bent gespannen.’ Zijn handen kneden mijn schouders. Ik zit met mijn rug naar hem toegekeerd en hoor hem ademen. Het liefst zou ik me omdraaien en me langzaam voor hem uitkleden. Al is het maar om nog eenmaal die unieke blik in zijn ogen te ervaren als hij mijn naakte lichaam bekijkt. Zijn handen stoppen. Krijn kust me in mijn nek. Hij zegt niets, houdt me alleen maar vast. En kust me. Steeds opnieuw. Zijn mond verlaat mijn nek en al zijn mijn ogen gesloten, ik weet precies wat er komen gaat. Langzaam draai ik me om. Ik hef mijn hoofd en open mijn mond om zijn lippen te ontvangen. Hij stelt me niet teleur. Ik proef het zilte en laat mijn handen vrij over zijn lichaam gaan. Ik voel zijn borstkas, die ik kan uittekenen, streel zijn haren en laat mijn handen naar zijn onderrug gaan. Ik oefen druk uit om hem dichterbij me te krijgen. Hij heeft niet veel aansporing nodig en drukt me naar achteren. Zijn lichaam past perfect bij het mijne. Ik kreun als hij door de satijnen stof heen mijn tepel beroert. Ik trek zijn shirt uit en zet mijn nagels in zijn rug. Dit weekend gaan we naar België. Het

is bijna voorbij. Nu wil ik alleen maar genieten van Krijn, niet denken aan wat ik in de Ardennen met hem ga doen. Het zijn twee werelden die te ver uit elkaar liggen. Ik zet mijn nagels in zijn rug, maar hij houdt me tegen. Is hij bang voor wat Fleur hem vragen zal?

Dan pakt hij me plotseling op, draait me om en legt me zonder pardon op mijn buik. ‘Dus jij wilt me pijn doen?’ Voor ik weet wat er gebeurt slaat hij me hard op mijn billen. Een mengeling van schrik en opwinding zet mijn zintuigen volledig op scherp. Ik hijg en schrik als ik beseft dat ik wil dat hij doorgaat. Het is alsof hij mijn onuitgesproken woorden hoort. Opnieuw klinkt het geluid van een klap op mijn blote huid.

‘Vind je dat lekker, Roosje?’

Ik kreun. Blijkbaar is dat antwoord afdoende, want hij slaat me opnieuw. Als hij dit nog een paar keer doet kom ik onverbiddelijk klaar.

Dan is zijn warme adem bij mijn oor. ‘Vertrouw je me Roos?’

Ik hoor hem opgewonden hijgen.

‘Ja,’ fluister ik, ‘Ja!’ Hij moet doorgaan, ik wil niet dat hij stopt. Zijn handen kneden mijn achterwerk en opnieuw slaat hij me. Het genot maakt me gek. Ik kronkel met mijn onderlijf. Wil mijn handen gebruiken om mezelf te bevredigen. Hij merkt het meteen en houdt mijn handen met zijn linkerhand vast boven mijn hoofd.

‘Nog niet, wachten!’ Het klinkt als een bevel.

En dan voel ik zijn vingers, daar op dat nauwe plekje waar niemand ooit eerder was.

‘Ontspan je,’ beveelt hij me terwijl hij zijn vingers dieper bij me naar binnen duwt. Een grom ontsnapt aan mijn mond.

‘Wil je doorgaan?’

Ik knik. Dat wil ik zeker. Ik ben gek van verlangen. En dan neemt hij me. Waar eerst zijn vingers me dwongen tot ontspanning, neemt hij me nu helemaal. Ik gil het uit van genot en als hij klaarkomt doen zijn vingers precies datgene wat ik nodig heb om met hem mee te gaan.

Als we een halfuur later samen onder de douche staan durf ik hem niet aan te kijken.

‘Je hoeft je niet te schamen,’ zegt hij.

Opnieuw verwonder ik me over het vermogen waarmee hij bijna mijn gedachten lijkt te kunnen lezen.

‘Je vond het toch fijn?’

Ik knik en druk me tegen hem aan.

Hij zeept me in en ik geniet van zijn tedere handen over mijn voldane lichaam. Tien minuten later omhels ik hem nog een laatste keer voor hij de deur uitgaat. Dan schiet me iets te binnen. ‘Vandaag zag ik Fleur nog in de stad, met haar broer.’

Verbaasd kijkt hij me aan. ‘Broer?’ Vragend trekt hij zijn wenkbrauwen op en lacht dan. ‘Dat moet je vast verkeerd begrepen hebben. Fleur heeft helemaal geen broer, zij is enig kind.’

Hij kust me vluchtig. Het volgende moment is hij weg en blijf ik met kloppend hart alleen achter.

Mijn maag leidt een compleet eigen leven als ik de deur van ons kantoor openduw.

‘Goedemorgen!’ Mijn collega’s kijken op, groeten terug en ik voel direct dat het roddelcircuit inderdaad op gang is gekomen. De afgelopen nacht heb ik weinig geslapen. Mijn lichaam werd afwisselend overspoeld door schuldgevoel en intens verlangen naar Krijn. Ik kroop diep onder mijn dekbed. Mijn ogen open, steeds als ik ze sloot zag ik de verwijtende blik van Walt. Zwijgend keek hij me aan, zijn onuitgesproken woorden dansen nog altijd door mijn hoofd.

Krijns kantoor is nog donker, opgelucht haal ik adem en ik wil net de deur van mijn kantoor sluiten als ik Samantha over mijn bureau gebogen zie staan. ‘Wat ben jij nou aan het doen?’ Mijn stem duldt geen enkele tegenspraak.

‘Dat kan ik beter aan jou vragen,’ komt het bits terug. Met rechte rug staat ze voor me, haar lange nagels klaar om zonder enige scrupule mijn ogen uit te krabben.

‘En wat bedoel je daar precies mee?’

‘Dat hoeft ik jou niet uit te leggen wel?’ reageert ze met felle stem.

Verbijsterd kijk ik haar aan, ik heb werkelijk geen idee waar ze het over heeft. Ze kan onmogelijk van mijn plannen weten, tenzij ze in mijn desktop heeft gesnuffeld.

‘Ik wil dat je nu bij mijn bureau vandaan gaat en met je tengels uit mijn spullen blijft. Jij hebt daar niets te zoeken, Samantha!’ Ik spreek haar naam nadrukkelijk klemtoon voor klemtoon uit. Ineens ben ik dat hele gedrag van haar zo spuugzat dat ik bijna mijn zelfbeheersing verlies.

‘Ik zou maar...’ begint Samantha.

En die drie woorden zijn genoeg om me te triggeren, de spanning van gisteravond speelt ongetwijfeld mee. ‘Mond houden jij! Ik zal jou voor eens en altijd duidelijk maken dat er met mij niet te sullen valt tante! Op de dag dat jij hier een eigen kantoor hebt dan mag jij ergens wat van vinden. En tot die tijd mag je gewoon braaf tussen de rest gaan zitten, met je lange roze plaknagels en afgrijselijk korte rokjes. En trouwens, mocht jij het idee hebben dat je een kans hebt op Krijn, laat ik je dan direct uit die droom helpen. Hij kotst van je. En...’ mijn hart bonkt nu als een bezetene. Ik voel dat ik veel te ver ga en toch kan ik de woorden die zich naar boven boren niet tegenhouden, ‘en als er hier bezuinigd gaat worden, en ik citeer, dan ben jij de eerste die er uitvliegt. Gescheiden of niet gescheiden.’ Ik haal adem, de razernij in mij neemt nog verder toe. ‘En nu, Samantha, nu wil ik dat je opdondert, weg uit mijn kantoor, weg uit mijn leven, en weg uit dat van Krijn.’ Hijgend kijk ik haar aan.

Briesend stapt ze op me af, een moment lang ben ik bang dat ze me gaat slaan. ‘Jij gaat hier spijt van krijgen, jij gaat hier zo ontzettend veel spijt van krijgen, trut!’ sist ze tussen haar tanden door.

Mijn wangen zijn warm als ik me voorover buig tot haar blonde haren bijna mijn mond raken. Dan fluister ik de genadeklap in haar oor, ‘En weet je, hij kust heerlijk. En dat niet alleen. En nu wegwezen jij.’

Dan open ik de deur van mijn kantoor en houd mezelf net ge-noege in de hand om haar niet naar buiten te duwen. De collega’s op de afdeling werken gewoon door. Ik weet niet of het komt omdat ze niets gehoord hebben of omdat ze bang zijn voor een heus gevecht tussen Samantha en mij. Met een bons sluit ik de deur en weet direct dat ik veel te ver ben gegaan. De keren in mijn leven dat ik mijn

zelfbeheersing volledig verloor zijn op één hand te tellen. En het moment van net hoort daar zeker bij. Dit was niet slim. En toch kan ik een triomfantelijk gevoel niet onderdrukken.

Een minuut later pruttelt het Senseo-apparaat een kop koffie voor me klaar. Net als ik een slok neem gaat mijn mobiel. Het vrolijke deuntje stoort me opnieuw en ik neem direct voor het definitief te veranderen naar een wat ingetogener beltoon die meer volwassenheid uitstraalt.

‘Roos,’ mijn stem klinkt kort. Eerst blijft het stil en ik wil alweer ophangen als ik gesnik hoor.

‘Je moet me helpen.’ Haar stem klinkt hijgend, maar het kan ook de enorme echo op de lijn zijn. ‘Ik heb geprobeerd je te waarschuwen. Heb je mijn briefjes niet gevonden?’ Ze schreeuwt nu.

‘Vera! Waar ben je? Word je vastgehouden?’

‘Wallie, het gaat ove...Walt! Het is, ik...heeft...Roos...brief...’ Haar stem sterft weg en ik hoor een ijselijke gil, gevolgd door een harde klap. Als een standbeeld sta ik daar, mijn ene hand leunt op mijn bureau, de andere knijpt mijn telefoon zowat fijn. Het is stil aan de andere kant, maar de verbinding wordt niet verbroken.

‘Vera? Vera!’ Het blijft lang stil, maar dan hoor ik iets schuiven. Ik luister aandachtig. Er klinkt gesnuif. Er haalt iemand adem aan de andere kant van de lijn. Plotseling komt Krijn mijn kantoor binnen.

‘Wat is er met jou? Je ziet lijkkbleek!’

Ik antwoord niet, maar wijs naar de telefoon en leg mijn vinger op mijn lippen, als teken dat hij stil moet zijn. Verbaasd kijkt hij me aan. De stilte duurt seconde na seconde.

‘Vera?’ probeer ik nog eens. Er komt geen antwoord. Zwijgend kijkt Krijn me aan. Mijn hart staat stil als ik besef dat ik Vera’s naam noemde in zijn aanwezigheid. Een seconde later hoor ik een klik en de verbinding wordt verbroken. Ik draai me naar het raam, terwijl ik net doe alsof ik nog steeds in gesprek ben met de persoon aan de andere kant. De treinen rijden trouw hun routes. Koortsachtig denk ik na en druk dan lukraak op het scherm van mijn smartphone, zogenaamd om de verbinding te verbreken. Ik staar nog enkele seconden naar het scherm en probeer mijn gedachten te ordenen, terwijl ik diep in- en uitadem.

‘Wat was dat nou? Problemen? Wie is Vera?’

Langzaam draai ik me naar hem om, nog steeds heb ik geen antwoord bedacht. Hij staat dicht bij me. Om tijd te winnen strek ik mijn armen naar hem uit, hij pakt me vast en ik begraaf mijn neus in zijn hals. Als Krijn weet welke Vera het was, dan legt hij snel de link met mijn broer en is mijn kans op wraak definitief voorbij. Hij zal nooit, maar dan ook nooit naar de Ardennen gaan als hij weet dat ik de zus van Walt ben, de jongen die hij haatte en de dood injoeg. Ik ruik Krijns geur. Hugo Boss dit keer. De uitwerking van zijn geur komt niet in de verste verte bij die van Gaultier in de buurt.

‘Een vriendin van me. Ze zit in de problemen, maar het komt wel goed.’

‘Kunnen we haar helpen?’

We, hij zegt we. Alsof we een stel zijn.

‘Nee, we kunnen nu niets voor haar doen,’ antwoord ik zacht en besef hoe akelig juist deze waarheid is. Normaal zou ik meteen de politie bellen, maar wat moet ik? Mijn hele wraakplan overboord gooien? Ik kan het niet, wil het niet. Vera’s woorden dreunen door mijn hoofd. Het is iets met Wallie, dat is duidelijk, maar aan de rest van haar gehakkel kon ik geen touw vastknopen.

Ik weet nog zo goed hoe we bij elkaar stonden op de dag van zijn begrafenis. Als de dag van gisteren zie ik voor me hoe zijn kist in de grond werd neergelaten. Een uur later was zijn graf

gedolven. Definitief. De zwarte aarde glansde en uit niets bleek dat mijn broer eronder lag. Dat had me nog het meest aangegrepen. De gedachte dat mijn kleine broertje daar helemaal alleen onder de grond lag. In de kou. In het donker. Het was onvoorstelbaar dat de wereld enkele meters boven hem gewoon doorleefde, alsof er niets gebeurd was. Het leek alsof zijn dood geen enkel verschil maakte; en dat gegeven benadrukte de zinloosheid van zijn sterven. Ik weet nog dat ik steeds opnieuw zijn slaapkamer binnenliep. Ik rook aan zijn hoofdkussen en met mijn gezicht heel diep in het zachte dons was ik bij hem. Ik streelde zijn lievelingsshirt en bevoelde telkens zijn natuurverzameling: de dingen die hij in het bos vond tijdens de urenlange strooptochten, waarvan hij altijd weer als herboren terugkwam. Achteraf bezien denk ik dat het zijn gelukkigste middagen waren. Als hij weg was van de wereld die hem, in zijn ogen, kwaad wilde doen. De wereld die hem er niet bij wilde hebben.

Tot ik op een dag thuiskwam en zijn kamer leeg was. Helemaal. Zijn spullen waren weg. Dat was de dag waarop ik Roos was gaan heten. Rosalie was begraven en samen met de vuilniszakken met daarin de persoonlijke bezittingen van mijn broer afgevoerd. Nog één keer ben ik in de lege kamer van mijn broer geweest. Het was alsof hij nooit bestaan had. Alsof zijn leven onzichtbaar was geweest. Vanaf dat moment voelde ik me net zo ontkend door mijn ouders als ze dat met Wallie hadden gedaan. Het was alsof ze dachten dat de pijn en het verdriet ophielden door hem uit te wissen. Mijn moeder dekte niet één keer de tafel verkeerd, terwijl ik in de jaren erna nog steeds een bord te veel uit de kast pakte. Er werd niet meer over hem gesproken. Walt was weg. En hij kwam definitief niet meer terug. Mijn gedachten zijn warrig als ik tegen Krijn aanleun. We staan al minutenlang in een innige omhelzing. Er kan elk moment een collega binnenkomen. Het kan me niet meer raken. Dan zwaait de deur van mijn kantoor inderdaad open en kijkt een collega verwonderd naar ons.

‘Roos heeft net slecht nieuws gehad,’ vangt Krijn de situatie handig op, ‘ik kom er zo aan.’

Ik houd mijn ogen kinderlijk stijf gesloten wanneer ik de deur hoor dichtgaan.

‘Hé meisje, als jij eens naar huis gaat vandaag. Of naar je vriendin? Zal ik je even brengen?’

Ik sta te trillen op mijn benen. Krijn trekt zijn jasje over mijn schouders en loopt arm in arm met me naar buiten. Ik vermijd oogcontact met mijn collega’s, maar voel hun vragende blikken in mijn richting. Automatisch staar ik toch naar het bureau van Samantha. Het is één grote bende. Papieren liggen her en der verspreid, een omgevallen kop koffie heeft bruine vlekken gemaakt op de vellen. Een collega kijkt me aan en draait een rondje met haar wijsvinger rond haar slaap, onderwijl afkeurend knikkend naar het rommelige bureau. In een flits denk ik terug aan Samantha’s psychose waar een collega me eerder over vertelde. Mijn God, wat heb ik gedaan? Hoe heb ik zo stom kunnen zijn om mezelf zo te laten gaan. Zou ze zich ziek gemeld hebben na onze woordenwisseling? Vragend kijk ik naar de directiesecretaresse.

‘Lang verhaal,’ zegt deze zacht. Ik knik verbouwereerd en steek dan aarzelend mijn hand op ter afscheid. Kort knikt ze terug.

‘Ik breng je naar huis, zo laat ik je niet gaan. Kom.’

Ik stap in Krijns auto. Als hij me even later thuis afzet kust hij me zacht op mijn wang en wenst me sterkte. De deur is nog niet in het slot gevallen of ik mis hem al. Deze dag strekt zich als een oneindig lange tijdzee voor me uit. Ik ga in mijn bed liggen, langzaam glijd ik weg. De geluiden van buiten verstommen, mijn ogen worden zwaar. Dan hoor ik de stem van Krijn. *Ik houd van je Rosalie. Ik houd van je! Zou je mijn vrouw willen zijn?*

Zijn vrouw? Onderdeel van zijn leven? In dat mooie huis. Als in een sprookje. Hij loopt naar me toe, we kussen elkaar. Intens als nooit tevoren. Haastig ontdoen we ons van kleding en volgen de

wensen van onze lichamen. Als hij zijn warmte in me loslaat is dat met afstand het beste gevoel ooit. Ik heb het warm, zweet parelt op mijn voorhoofd. Langzaam word ik wakker uit een diepe slaap. Een piepend geluid veroorzaakt een stekende hoofdpijn. Ik wil dat het stopt. Weer hoor ik dat rotgeluid. Mijn telefoon. Waar is dat ding? Nog in de war van de heftige droom kijk ik op het display. Een privénummer. Met trillende handen open ik het berichtje.

IK MOET JE SPREKEN. KAN NIET NU. BEL SNEL. V.

Mijn ogen glijden over het bericht. En nog eens. Snel gaan mijn vingers over de toetsen om Vera te vragen waar ze is, maar halverwege stop ik. Dat kan dus niet, reageren op een afgeschermd nummer. Bel snel. Verwacht ze nu dat ik haar bel? Maar hoe? Ik heb alleen haar vaste nummer, op internet heb ik me suf gezocht naar haar 06-nummer. Snel toets ik de cijfers van haar huistelefoon in. Dat nummer ken ik intussen uit mijn hoofd, de telefoon gaat over, opnieuw en opnieuw. Ik blijf net zolang bellen tot de verbinding verbroken wordt.

‘Oké Roos, denk na,’ zeg ik hardop tegen mezelf en ga rechtop in bed zitten. Vera wordt duidelijk tegen haar wil vastgehouden en ze wil me iets vertellen over Wallie. Thuis is ze niet. En verder ken ik te weinig details van haar leven om te kunnen vermoeden waar ze kan zijn. Dan gaan mijn gedachten weer naar mijn ruzie met Samantha vandaag. Wat speelt er in haar leven? Als het dreigement om haar broer op me af te sturen serieus was, dan heeft ze daar nu alle reden toe.

Ik sta op. Na een snelle douche ruik ik fris naar zeep, maar voel ik me nog steeds alsof er watten in mijn hoofd zitten. Tijdens de voorbereiding van mijn wraakactie op Krijn heb ik met één ding geen rekening gehouden. Hij had een klootzak moeten zijn. Dan was het allemaal niet zo moeilijk geweest. Ik heb er geen moment bij stilgestaan dat hij veranderd zou kunnen zijn. Nadenkend trek ik mijn huispak aan en ga op de bank zitten. Ik neem een slok van mijn muntthee en verslik me bijna door het geluid van mijn telefoon. ‘Met Roos.’

Na enkele minuten leg ik mijn mobiel op de bank en staar voor me uit. Ik heb even tijd nodig om te laten bezinken wat de directiesecretaresse me net vertelde. Haar woorden klonken even onverwacht als schokkend. Samantha heeft zich vanmorgen in verwarde toestand bij haar huisarts gemeld en deze heeft haar, voor haar eigen veiligheid en die van haar dochtertje, opnieuw op laten nemen.

‘Ze heeft niemand meer,’ had mijn collega gezegd, ‘haar ouders zijn overleden, haar broer zit al jaren in de gevangenis en haar man heeft inmiddels een straatverbod vanwege zijn losse handjes. Samantha staat er helemaal alleen voor met haar dochtertje.’

De huid van mijn hals kleurde rood toen ik het adres van het psychiatrisch ziekenhuis op een briefje had gekrabbeld.

De instelling ligt een beetje achteraf in een park vol hoge bomen. Het groen is vast ter ontspanning bedoeld, maar het werkt mijn onrust alleen maar in de hand. Ik parkeer mijn auto op de bijna lege parkeerplaats en kijk om me heen. Een man even verderop kijkt voortdurend omhoog naar de ruisende bladeren, alsof ze hem antwoord kunnen geven op alles wat er misging in zijn leven. Als hij me ontdekt, priemen zijn ogen in mijn richting, wijst hij naar me en zegt, ‘Hi stranger!’

Ik schiet spontaan in de lach en steek mijn hand naar hem op. Een bordje met een zwarte pijl wijst me de ingang. De schuifdeuren gaan met een zoevend geluid open, een man achter een balie begroet me. ‘Ik kom voor iemand die hier vanmorgen is opgenomen. Samantha heet ze. Samantha Reinens.’

‘Bent u familie?’

‘Nee, dat is het juist. Ze heeft helemaal niemand meer,’ ik schraap mijn keel en vervolg dan, ‘behalve een vijfjarig dochttertje.’

‘Moment,’ zegt de man niet onvriendelijk, ‘Reinens zei u?’

Ik knik en neem wat afstand van de balie. Als ik naar buiten kijk zie ik dat de man die me zo komisch groette, plat op de grond is gaan liggen en onafgebroken naar het bladerdek boven zich tuurt, terwijl hij hele verhalen lijkt te prevelen. Zijn wijsvingers bewegen prikkend in alle richtingen.

‘U mag haar bezoeken, maar niet lang. Ze is erg in de war.’

Ik knik. Dit is al meer dan waar ik op had durven hopen.

De man staat op en ontgrendelt een deur. ‘Komt u maar,’ zegt hij en bekijkt me tijdens het uitspreken van zijn woorden van top tot teen.

‘Dank u,’ antwoord ik en het volgende moment komt er een vrouw aangelopen. Haar krachtige passen maken het typische ziekenhuisgeluid van rubberen zolen op linoleum.

‘U komt voor Samantha Reinens?’

Weer knik ik en als we samen de lange gang doorlopen hoor ik de deur achter me op slot gaan. Ik krijg behoefte om extra diep adem te halen. Wat moet het verschrikkelijk zijn om hier te zitten en niet zelf te kunnen bepalen wanneer je naar buiten gaat.

‘Ze is verward. Houdt u er rekening mee dat u niet lang kunt blijven,’ klinkt het streng. Ze opent een deur en dan staan we in iets dat op een grote huiskamer lijkt. Zware meubels staan rommelig om een televisie, gordijnen laten mondjasmaat daglicht door en in de hoek staat een tafeltennistafel. De man die erbij staat krast onophoudelijk met zijn nagels over het groene blad. Mijn nekharen gaan overeind staan als ik hem bezig zie. Waarom doet niemand iets? In de hoek van de kamer zit een vrouw in een stoel, haar magere benen steken in paarse pantoffels met een roze pompon erop. Het totaalplaatje lijkt misplaatste vrolijkheid in deze omgeving. Ze heeft haar armen om haar knieën geslagen en beweegt onophoudelijk van voor naar achter.

‘Meisje, meisje, meisje. Kom maar. Meisje, meisje, meisje,’ komt het uit haar mond. Steeds opnieuw. Op haar ochtendjas zit een grote, bruine vlek. De babypop in haar armen is naakt, de armen en benen zijn in een onnatuurlijke houding gebogen. Ik wend met plaatsvervangende schaamte mijn blik af en dan zie ik haar. Samantha zit in de fauteuil bij het raam en staart onbeweeglijk naar buiten. Ze lijkt geen enkel besef van haar omgeving te hebben.

‘U krijgt tien minuten,’ zegt mijn begeleidster en loopt dan naar de man bij de tafeltennistafel.

‘Kom Harrie, het is weer genoeg geweest vandaag,’ zegt ze met een vriendelijke, maar vastberaden stem terwijl ze zijn vingers in een theedoek wikkelt en hem met zachte dwang van de tafeltennistafel wegleidt. Het bloed maakt rode puntjes in de stof. De man knikt kinderlijk en volgt haar gedwee. Nog net voor ze door de deur verdwijnen zie ik hoe ze een arm om zijn schouders slaat.

Dan komt een broeder de ruimte binnen, hij knikt naar me en neemt plaats aan de tafel met een kop koffie en de krant.

‘Maakt u het niet te lang? Ze is erg moe.’ Zonder mijn antwoord af te wachten vouwt hij de krant open.

Samantha lijkt me totaal niet op te merken. Ze tuurt onafgebroken naar buiten. Ik herken haar bijna niet. Haar gezicht bevat geen spoortje make-up en haar nepnagels zijn verdwenen. Samantha’s haren zijn in een lage knot gedraaid. Het is de eerste keer dat ik haar in grijze kleding zie. Van de woede die ik eerder deze ochtend voelde, is niets meer over. Zacht loop ik op haar toe en raak haar hand aan. Haar huid is ijskoud, geschrokken trek ik mijn hand terug, onaangename herinneringen dringen zich

aan me op.

‘Samantha?’ Langzaam draait ze haar hoofd naar me toe. Ze kijkt me aan, maar ook weer niet. Het lijkt alsof er een scherm tussen haar en de rest van de wereld zit. ‘Samantha, wat is er allemaal gebeurd?’

‘Het is goed dat ik hier ben, Roos.’ Haar stem klinkt ongewoon zacht, ze fluistert bijna, ik buig naar voren om haar beter te verstaan. Haar ogen staan zo leeg. Ze doen me opnieuw aan Wallie denken, hij had dezelfde blik enkele weken voor zijn dood.

‘Het spijt me zo Samantha, als ik had geweten hoe moeilijk jij het had, dan had ik me nooit zo laten gaan vanmorgen.’

‘Dit is niet jouw schuld,’ mompelt ze bijna onhoorbaar. Haar lippen bewegen nauwelijks terwijl ze de woorden toonloos uitspreekt. Ze heeft duidelijk rustgevende medicijnen gekregen.

Verbaasd kijk ik haar aan, want schuldgevoel is precies datgene wat me dwarszat vanaf het moment dat ik de verbinding met de directiesecretaresse verbrak. Blijkbaar is ze niet zo ver heen dat ze niet meer in staat is om verbanden te leggen.

‘Ik heb uiteindelijk zelf om hulp gevraagd.’ Haar ogen lichten op terwijl ze me aankijkt en met iets krachtiger stem praat. ‘Ik ben al zo lang aan het vechten Roos. Voor mezelf en voor mijn kind. En zo kan het niet langer. Britt verdient beter.’

Samantha lijkt niet eens verbaasd dat ik haar opzoek.

‘Is Britt je dochter?’

Ze knikt en kijkt weer naar buiten. ‘Ze verdient zoveel beter dan ik het heb gehad en daarom moet ik dit doen. Ik wil dit niet meer zo.’

‘Waar is ze nu?’

‘In een pleeggezin. Voorlopig.’

Ik kan een gevoel van opluchting niet onderdrukken. Er wordt goed voor het meisje gezorgd. Vanuit mijn ooghoeken zie ik de man met de krant in onze richting kijken.

‘Samantha, mag ik je wat vragen?’ Ik houd mijn adem in.

‘Wat dan?’

‘Wat zocht je in mijn spullen vanmorgen?’ Haar vinger tikt staccato op de stoel, het ziet er vreemd uit zonder de lange nagels. Haar eigen nagel is ultrakort gebeten en er zitten zoveel losse velletjes rond haar uitgedroogde nagelriemen dat het wel pijn moet doen.

‘Voordat jij bij ons kwam was Krijn aardig tegen me. Hij heeft me geholpen met mijn scheiding en ook na mijn eerste opname. Kleine dingen deed hij. Maar toen kwam jij en zag hij me niet meer staan.’ Ze bijt een velletje weg. ‘Ik zocht naar bewijs dat jullie iets met elkaar hadden. Een briefje, een kladje, zodat ik ervoor kon zorgen dat jij weg moest.’ In haar ogen flakkert iets van de oude vechtlust die ik in de korte tijd dat ik met haar samenwerk zo goed heb leren kennen.

‘Heb jij me briefjes geschreven? Of sms-berichten gestuurd? Of mijn muur beklad?’ De man met de krant kijkt nu nadrukkelijk op zijn horloge.

Ik negeer hem. Ik moet weten of Samantha hierachter zit.

‘Wat voor flauwekul? Briefjes? Je had geluk dat mijn broer in de gevangenis zit, anders had ik hem zeker weten bij je langs gestuurd Roos. Sms’jes?’ Ze kijkt me aan. Haar blik toont me de waarheid. Samantha heeft werkelijk geen idee waar ik het over heb.

De man vouwt zijn krant nu dicht en schuift zijn stoel naar achteren.

Ik sta op en leg een hand op Samantha’s schouder. Het schouderbot steekt naar buiten onder haar vel,

er is geen grammetje vet aan haar lichaam. Zacht knijp ik in de knokige schouder.

‘Ik heb heel veel respect voor je Samantha, omdat je dit voor je dochter doet. En voor jezelf,’ voeg ik eraan toe.

Treurig kijkt ze me aan. Zwijgend.

‘Ik wens je het allerbeste en hoop dat je je snel beter voelt.’

‘We zullen zien,’ zegt ze.

Ik knik en loop naar de huiskamerdeur, op de voet gevolgd door de medewerker van de instelling. Net wanneer de deur dichtvalt hoor ik opnieuw Samantha’s stem.

‘We zullen zien...’ het is even stil, ik houd mijn pas in en hoor haar dan zacht mompelen, ‘wie Krijn krijgt.’ Haar woorden bezorgen me de rillingen.

Eenmaal buiten inhaleer ik diep de frisse buitenlucht. Niet eerder genoot ik zo van de vanzelfsprekendheid om vrij te zijn. Ik loop naar mijn auto en rijd een paar tellen later met een vaartje het parkeerterrein af.

‘Mevrouw is nog ver van huis,’ had de broeder gezegd voordat hij de deur achter me sloot. Blijkbaar verwachtte hij geen antwoord, want voordat ik wat terug kon zeggen draaide hij zich al om en liep hij terug de gang in.

De receptionist knikte vriendelijk naar me, ‘Is het goed gegaan?’

‘Het is fijn dat ik haar gesproken heb,’ was mijn antwoord, maar vroeg me af of ik nu echt veel wijzer was geworden van dit bezoek.

Thuis zie ik licht achter mijn buurvrouws raam. Dat verbaast me. Ze is nog niet uit het ziekenhuis, dat weet ik zeker. Met benen die gewend zijn om kilometers te maken is het een peuleschil om de trap te pakken om polshoogte te nemen. Ik heb al zoveel meegemaakt de afgelopen weken, wie of wat er ook in de flat van mijn buurvrouw is, ik ben er tegen opgewassen. Ik bel aan en vrijwel direct doet een vrouw open. Haar wangen zijn rood, ze draagt een schort en ruikt naar chloor.

‘Hallo,’ zegt ze vriendelijk en kijkt me afwachtend aan.

‘Hai, ik ben Roos, de benedenbuurvrouw van... van...’ ik voel mijn wangen rood worden als ik beseft dat ik niet eens weet hoe mijn bovenbuurvrouw heet. In gedachten had ik haar altijd ‘buurvrouw’ genoemd of nog erger ‘die alcoholist’ of ‘dat drankorgel.’

‘Wil je even binnenkomen anders?’

Ik knik opgelucht en zet voor het eerst in jaren een voet over de drempel van het appartement van mijn bovenbuurvrouw.

‘Thee?’

‘Lekker,’ antwoord ik en kijk om me heen in het brandschone flatje.

‘Dit had jij vast niet verwacht,’ klinkt het uit de keuken, ‘dat het hier zo schoon is bedoel ik.’ De vrouw spreekt met dezelfde typische rollende r als mijn buurvrouw.

‘Eerlijk gezegd niet nee,’ antwoord ik naar waarheid. Ik zit op een bank van suède in een oudroze tint. Nu ik beter kijk zie ik opgedroogde vlekken.

‘Alles schoonhouden lukt zelfs mij niet,’ zegt de dame terwijl ze mijn blik volgt. In haar handen houdt ze twee kopjes van dun porselein. Ze zijn tot aan de gouden rand gevuld met kokend water. De glazen salontafel vertoont niet het minste krasje.

‘Deze tafel is pas twee maanden oud. Ze heeft geluk gehad toen ze door haar vorige tafel viel. Voor

hetzelfde geld had ze haar slagader doorgesneden.’ Haar mond vormt een strakke streep als ze me een bescheiden theedoos presenteert. ‘Deze keer heb ik voor gehard glas gekozen.’

Ik kijk naar een foto waarop een man en een kind elkaar lachend aankijken.

‘Ja, dat zijn ze,’ vertelt ze ongevraagd. Ze begint een beetje op mijn zenuwen te werken, met haar pasklare antwoorden.

‘Wanneer komt ze uit het ziekenhuis?’ vraag ik ter afleiding en ook uit oprechte belangstelling.

‘Over een dag of vijf is ze weer thuis waarschijnlijk.’ De vrouw staart me aan met naar beneden getrokken mondhoeken. ‘Al hoop ik dat ze zich deze keer wel laat behandelen voor haar verslaving.’ Dan staat ze op, veegt haar hand af aan haar schort en zegt, ‘Sorry, ik heb me nog niet eens aan je voorgesteld. Ik ben de zus van Dana.’

Ik geef haar een hand en zak dan terug op de bank die me meteen weer omsluit en me het gevoel geeft dat ik hier nooit meer wegkom.

‘Weet je, ik zorg zo’n beetje voor haar. Ze drinkt de hele dag door, maar dat zal geen nieuws voor je zijn. Ik doe boodschappen, kook voor haar en houd het hier schoon. Het enige wat ik van mijn zus vraag is dat ze haar vuilniszakken zelf de trap afdraagt. Mijn knie is niet meer zo goed, zie je.’

Ik roer in mijn rooibosthee en luister naar haar verhaal. De vrouw is duidelijk blij met wat aanspraak. Het komt me goed uit dat ze de stilte vult, want ik ben nog half met mijn gedachten bij mijn bezoek aan Samantha. Tegelijkertijd ben ik ook nieuwsgierig naar het relaas over mijn buurvrouw.

‘Het is begonnen toen ze er alleen voor kwam te staan, weet je.’

Ik spits mijn oren.

‘Na de brand had ze niets meer. Geen man en geen kind. Ze is er nooit meer overheen gekomen.’

‘Welke brand? Wat is er dan gebeurd?’

De vrouw kijkt me kort aan. ‘Dat wil ik je wel vertellen, als je me belooft dat je niet aan haar laat merken dat je ervan weet.’

Ik knik gedwee.

‘Mijn zus woonde vroeger aan de rand van de stad in een vrijstaand huis. Het was een klein huis, maar ze waren volmaakt gelukkig daar met z’n drietjes. Tot op een avond het noodlot toesloeg.’ Ze staart afwezig voor zich uit en neemt een slok van haar thee voordat ze met vlakke stem verder gaat. ‘Er brak brand uit. Dana kwam terug van haar avonddienst. Ze is dwars langs de brandweermannen heen de vlammenzee ingestormd om haar gezin te redden. Maar het was te laat. Vijf dagen na de brand zijn haar man en kind begraven. Zes dagen na hun dood begon ze te drinken en ze is er nooit meer mee gestopt.’

De haartjes op mijn arm staan recht overeind. Nu begrijp ik ook hoe ze aan haar gehavende arm en benen komt.

‘Zijn ze er ooit achter gekomen hoe de brand ontstond?’

‘Een kaars. Hun zoontje had samen met papa een kaarsje voor het raam gezet, om zijn mama te verrassen als ze thuiskwam van haar werk. Het gordijn vatte vlam. Waarschijnlijk toen mijn zwager kleine Walter in bad deed. Ze zijn in elkaar verstrengeld gevonden op de overloop, gestikt in de rook.’

Ik slik het laatste slokje thee door terwijl de naam van het kind als een mokerslag door mijn binnenste beukt. Walt. Wallie. Walter. Het beeld van een volwassen man die een kind in zijn armen houdt, waarna ze sterven door verstikking, komt vele malen levendiger bij me binnen dan ik zou willen. Eén zo’n soort beeld in mijn geheugen is meer dan genoeg. Dat vakje zit vol. Ik wrijf over

mijn arm in een poging de haartjes glad te strijken die een eigen leven zijn gaan leiden.

‘Bedankt voor de thee,’ zeg ik, ‘ik kom snel weer kijken hoe het met Dana gaat.’

‘Dat is goed meid, fijn dat je er even was,’ zegt ze en neemt met een zwaaitje haar huishoudhandschoenen en zeem weer van de smetteloze tafel.

Nog voor ik de deur van mijn appartement heb geopend, meldt mijn smartphone zich.

‘Roos,’ zeg ik kort. Krijns naam staat op het display. Ik ben nog met mijn gedachten bij het gesprek van zojuist. Er vallen ineens zoveel puzzelstukjes op hun plaats. De kaars die uitging toen ze bij me op bezoek was. Ze moet zich rot geschrokken zijn en het vlammetje uitgeblazen hebben. Een steek van medelijden spiest door mijn binnenste. Hoe moet je in vredesnaam verder als je op zo’n verschrikkelijke manier je man en kind verliest? Nu begrijp ik ook wat ze bedoelde met haar woorden, vlak voordat de ambulance haar meenam.

Aan de andere kant van de lijn herhaalt Krijn zijn vraag blijkbaar voor de tweede keer, te oordelen naar de licht ongeduldige toon die hij aanslaat.

‘Hé Roos, Krijn hier. Hoe voel je je? Heb je je vriendin Vera al gesproken?’

‘Ja, ik eh... het is goed met haar. Ze heeft wat problemen met haar man. Niet iets dat in korte tijd op te lossen is.’ Mijn antwoord klinkt verbazingwekkend geloofwaardig.

‘Ik zit met een probleem Roos. Van Wieringa wil inderdaad dat we morgen al komen.’

Ik antwoord niet, maar houd met trillende handen de telefoon vast.

‘Mocht het te snel gaan, dan kan ik ook alleen naar België vertrekken als je wilt.’

Ik schrik van de vrijblijvendheid die me opnieuw geboden wordt. Wil hij niet heel graag dat ik meega dan? Het is koud in het trappenhuis en ik huiver. Als vanzelf glijdt mijn blik over de plek waar ik mijn buurvrouw vond. De voegen zijn er nog steeds donkerder van kleur. Ik draai me om en stap naar binnen. Met mijn rug tegen de muur blijf ik in mijn donkere gang staan. Wat kan het leven vluchtig zijn, schiet het door me heen, terwijl ik denk aan mijn buurvrouw en haar gezin, aan Samantha en aan Walt. Mijn kleine Wallie. Ik veeg met de mouw van mijn jas langs mijn wang en haal mijn neus op.

‘Ben je er nog?’ klinkt het aan de andere kant.

Mijn hart roffelt in galop als ik hem op vlakke toon antwoord. ‘Ik ga graag met je mee Krijn. Heel graag.’ Dan verbreek ik resoluut de verbinding.

Ik had nooit met de jongens mee moeten gaan. Na alles wat ze me hebben aangedaan had ik ze niet mogen vertrouwen. Stommeling dat ik ben. Voor het eerst namen ze me een beetje op in hun groepje. Baldadig liepen we vanuit school naar het bos. Ik zei niet veel, bang om het moment te verpesten. Ik leek er echt bij te horen. Een buitenstaander zou denken dat we een hechte vriendengroep waren. God, wat deed het me goed om eindelijk bij een groep jongens te horen.

We liepen naar de spoorlijn en ik weet nog dat ik me afvroeg wat ze van plan waren. En toen gebeurde er ineens veel tegelijkertijd. Op het moment dat ik mijn fout besepte, grepen ze me al beet en duwden me op de kille rails.

‘Ga jij je laatste trein halen Wallie?’ Krijns blik was duivelser geweest dan anders. ‘Hou hem vast jongens, laat hem niet ont-snappen.’

Voor het eerst had ik aarzeling opgemerkt bij de andere jongens. Onuitgesproken voelde ik dat ze vonden dat hun leider nu te ver ging. Onzeker keken ze elkaar aan, alsof ze hoopvol wachtten tot iemand een teken zou geven om me los te laten. Ik zou ze bespugen als ze me niet vasthielden, zoveel diepe minachting voelde ik voor ze. De treinrails kwamen in beweging. Ik voelde het trillen van het ijzer door mijn hele lichaam deinen. Als in slow motion zag ik in de verte de lampen van de stoptrein opdoemen. Ondanks alle ellende van de afgelopen jaren, kon ik me niet voorstellen dat ze dit echt gingen doen. Het deinen van de rails werd denderen, de greep om mijn armen en benen werd minder stevig. De trein kwam nu echt dichtbij, geluiden verstomden. Er ontstond een waas tussen mij en de wereld. Ademhalen ging steeds moeilijker en ik ging met elke hap lucht meer op slot. Als de trein me niet zou vermorzelen dan zou ik ter plekke stikken of een hartaanval krijgen. Tonnen staal kwamen als een razende op ons af.

De jongens zagen het ook en lieten me los. Behalve Krijn, die bleef gewoon op me zitten. Hij leek geen fractie angst te beleven, terwijl ik kronkelde van ellende en woede en uit alle macht probeerde om los te komen. De hand op mijn mond verslapte een moment en ik schudde mijn hoofd wild van links naar rechts. De hap lucht die ik diep inhaleerde gebruikte ik om te schreeuwen, met alle kracht die ik in mijn lijf naar boven halen kon. Dit leek het sein dat zijn volgers nodig hadden om wakker te worden, want de jongens schreeuwden tegen Krijn dat hij te ver ging. De rails trilden nog intenser onder me. De misthoorn van de trein maakte een oorverdovend kabaal. Het overstemde mijn stemgeluid compleet. Krijn bleef zitten en hield me stevig vast. De trein naderde snel en Krijn bleef me onafgebroken aankijken. De boosaardige glans in zijn ogen had me bijna tot waanzin gedreven en met mijn laatste rest overlevingsdrang spartelde ik me onder hem vandaan en trok hem net voordat de trein voorbij raasde mee de berm in. Hijgend lagen we naast elkaar op de grijze stenen. Een klein glimlachje speelde om zijn mond.

De weg wordt steiler en het weeïge gevoel in mijn maag groeit uit tot een onbestemd gevoel dat mijn hele lichaam bekruipt. We zijn vroeg in de ochtend vertrokken en het loopt al tegen elven. Het licht wordt gefilterd door het blad van de bomen die in groten getale langs de weg staan. De natuur om ons heen is overweldigend. Het lijkt alsof we naar het andere eind van de wereld rijden.

‘Ging je vroeger met je ouders weleens naar de Ardennen?’ onderbreekt Krijn mijn gedachten.

‘Nee, niet echt,’ zeg ik en realiseer me dat dit vaag moet klinken. ‘Mijn ouders vonden tien kilometer buiten hun dorp al een wereldreis,’ vervolg ik en staar weer naar buiten. Het is niet eens gelogen.

Hij zwijgt en mindert vaart. De weg versmalt zich. De struiken raken met regelmaat zijn auto. De lak van zijn dure terreinwagen lijkt hem totaal niet te interesseren.

Een diepe kuil in de weg laat de auto ruw heen en weer schudden. Mijn schouder raakt een moment die van Krijn en hij kijkt lachend opzij. Als vanzelf lach ik terug naar hem. Liegen gaat me steeds beter af. En dan verschijnt na een laatste scherpe bocht het huis waar Krijn me over vertelde. Ik houd mijn adem in. Najaarstakken steken lommerrijk af tegen wit gepleisterde muren en het bemoste dak dat belegd is met leisteen. In de lente is dit vast een idyllische plek, maar nu geeft hij me de kriebels. Heeft het te maken met mijn plannen? Of herbergen er antwoorden achter deze muren?

‘Kom je?’ Galant houdt hij de deur voor me open.

Mijn lichaam komt in beweging, aarzelend stap ik over de drempel en registreer de pulserende golven die mijn zenuwstelsel door mijn hele lichaam stuurt.

De woning heeft een laag plafond, het geheel ademt een authentieke sfeer. Krijn knipt een lamp aan, het is schemerig binnen, ondanks het bleke zonnetje. Een grote stoffen bank staat uitnodigend in de ruimte, twee fauteuils ernaast. Het leer vertoont barsten en is afwisselend glanzend en dof. Links van me staat een enorme wand met boeken. Automatisch gaan mijn wenkbrauwen omhoog.

‘Wat is er?’ Krijn heeft het gezien.

‘Al die boeken, dat had ik niet achter je gezocht.’

Hij reageert niet, maar vraagt of ik trek heb gekregen van de reis.

Ik knik.

‘Dan haal ik een stokbrood en wat lekkere dingen, ik ben zo terug. Oké?’

In de opening van de lage deur kijk ik toe hoe Krijn het smalle weggetje instuurt. Ik trek mijn vest wat dichters om me heen en sluit de deur achter me. Ik dwaal door de kamer, mijn handen beroeren het eikenhout, de geur van boenwas stemt me melancholisch en laat me verlangen naar de Sint-Janskathedraal. Het lijkt wel alsof de tijd hier heeft stilgestaan.

Vrijwel direct nadat ik over de drempel stapte, benam deze plek me alle gevoel van tijd. Herinneringen lijken bijna tastbaar in alle kamers te hangen. Van de keuken met haar granieten aanrechtblad tot de woonkamer met haar enorme hoeveelheid boeken. Mijn mond valt open als ik de badkamer inloop. Een enorme stortdouche, ambachtelijk gehouwen uit een brok natuursteen, beslaat een groot deel van de ruimte. Zoiets imposants heb ik niet eerder gezien.

Des te meer ik zie van het huis, des te sterker merk ik dat ik me, ondanks mijn eerste weerstand,

verbonden zou kunnen voelen met deze plek. Het is alsof ik weet hoe ik lopen moet. Vooral de slaapkamer trekt me als een magneet. De geur van stof en zongedroogd wasgoed prikkelt mijn neus. Ik draal verder door de schemerige vertrekken. Een golf verdriet over mijn broer Walt overspoelt me. Het is als rauw vlees, een wond die nooit geheeld is. Haarscherp zie ik voor me hoe we samen slootje sprongen achter ons huis. Het was de zomer waarin we dag in dag uit met elkaar optrokken. Het was zijn beurt om over de sloot te springen en ik herinner me dat ik hem intens moest aansporen om dat te durven. Zijn angst om te falen zat zo verschrikkelijk diep. Niemand kon het aan hem zien, maar ik wist hoeveel pijn het leven hem deed.

‘Kom op, Wallie! Springen!’ En hij sprong. Krampachtig. Zonder enige souplesse. Zijn enkel klapte dubbel en hij schreeuwde het uit. Meteen sprong ik op Walt toe en trok hem met al mijn kracht verder de slootkant op. Zijn enkel zwol op als een ei.

‘Kom broertje, we gaan naar huis!’

Hij leunde zwaar op me en we bewogen ons strompelend voort. Het was net op dat moment dat de drie grootste pestkoppen van school voorbijkwamen.

‘Ha, ha, Wallie doet het met zijn zus! Kijk, ze knuffelen samen. Gadverdamme!’ Het was de stem van Krijn. Het is als gisteren, dat ik de stemmen en het gelach door die betreffende zomermiddag hoor schallen. De blik in Walts ogen vervulde me met een verdriet zo intens dat het pijn deed. Nooit, nooit vergeet ik meer hoe hij keek. En misschien was dat achteraf wel het moment waarop Walt brak en besloot dat het genoeg was. Ik heb me nooit méér verbonden gevoeld met mijn broer dan daar op dat moment bij die sloot. Ze hadden hem zoveel pijn gedaan. En Krijn liep voorop. Met dezelfde blik die, nu hij volwassen is, arrogantie kan uitstralen, maar waarmee hij ook in staat is open de wereld in te kijken. Blakend van zelfvertrouwen.

Ik ben in de slaapkamer beland, de spreij met bloemen en ruches is strak over het bed getrokken. Alles straalt een eigenzinnige sfeer van reinheid en verleden uit. Een verwarrende combinatie. Ik ben bijna blij met het laagje stof dat zich op de natuurstenen vensterbank heeft opgehoopt. Het is een alledaags aanzicht in deze onrealistische omgeving, waarin alle besef van tijd en realiteitszin lijkt te vervagen. Ik teken een streep, mijn vinger trilt en het lijntje wordt wiebelig.

Dan valt mijn oog op een kistje. Het staat daar. In al zijn eenvoud. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden. Als ik er druk op uitoefen geeft het slotje een zachte klik en met mijn rechterhand duw ik het kistje open. Mijn adem stukt. Het suizen in mijn oren maakt dat ik me aan de vensterbank moet vastgrijpen. Dit kan niet waar zijn.

Mijn ogen registreren, maar mijn hersenen weigeren dienst. De grond onder mijn voeten golft en neemt de afmetingen van een woeste zee aan. Draaikolken in mijn binnenste dwingen me onverbiddelijk om het luik dat ik eens zo krachtig sloot noodgedwongen open te wrikken. Opnieuw kijk ik. Het staat er echt: 16 APRIL.

Voorzichtig reik ik in het kistje en neem het mij zo bekende sieraad eruit. Liefdevol streel ik het gladde oppervlak. Mijn hart bonkt als een bezetene, mijn borstkas rijst en daalt steeds sneller. De fijne schakeltjes glanzen in het daglicht. Ze lijken iets te willen vertellen met hun schittering. Al is het een verhaal dat ik niet lezen kan. De datum van mijn broers verjaardag. Even sluit ik mijn ogen en voel ik weer de emotie van het moment waarop ik het kettinkje aan hem gaf.

Het was opnieuw een verschrikkelijke week geweest. Die ochtend hadden ze zijn drinkbeker stiekem uit zijn tas gehaald. Die lieve Wallie. Eerst had hij niets in de gaten. Ik weet nog hoe verheugd hij was toen de jongens hem onverwacht uitnodigden om bij ze aan tafel te komen zitten. De

kinderlijke blijdschap in zijn ogen sneed dwars door mijn ziel. Er werd wat met stoelen geschoven en al snel zat hij bij de populairste groep van de school te lunchen. In de kantine heerste het gebruikelijke geroezemoes en ik hield het groepje in de gaten, vanaf mijn vaste stek in de aula. Daar zat ik altijd met mijn vriendinnen. Ik voel weer de zwaarte van mijn hart, precies als toen. Tot in detail herinner ik me hoe Walt zijn rugzak opende en er zijn broodtrommel en drinkbeker uithaalde. Appelsap. Dat dronk hij altijd. Ik weet nog heel precies hoe mijn nekharen al overeind gingen staan, nog voor hij zijn eerste slok nam.

Er was iets mis. De jongens om hem heen keken gespannen toe hoe Walt uit zijn beker dronk. De tafel was volledig stilgevallen. Ze keken hem met open mond aan. Hun ogen waren groot van verbazing. Ik weet nog hoe in me opkwam wat die vuilakken zouden kunnen hebben gedaan. Maar dan kon het toch niet zo zijn dat hij de vloeistof gewoon opdronk. Walt vertrok geen spier. Na de pauze vertrok hij snel uit de kantine en ik spurtte achter hem aan. Op het toilet vond ik hem, driftig bezig zijn mond te spoelen. En nog eens, nog een keer en weer opnieuw.

‘Wat doe je?’ had ik gefluisterd. Het geluid van zijn gierende ademhaling had mijn zachte praten overstemd. Ik keek en wachtte. Na een paar minuten keek hij me aan. Ik schrok van de boosaardigheid in zijn ogen.

‘Pis. Pure pis, dat hebben ze in mijn beker gedaan dat stelletje klootzakken! Maar ik heb ze hun lol ontnomen Rosalie. Je had hun gezichten moeten zien toen ik geen kik gaf.’

De blik van mijn broer leek op die van een waanzinnige. Nu, na al die jaren doet de geur van urine me nog steeds kokhalzen en voel ik het intense verdriet voor de vernedering van mijn broer die niet bij machte was om op te staan tegen de vechtersbazen die zijn leven, langzaam, maar met een tergende zekerheid, verwoestten. Enkele dagen daarna gaf ik hem het kettinkje, voor zijn vijftiende verjaardag. Als een symbool waarmee ik wilde zeggen dat ik er altijd voor hem zou zijn. Wat er ook gebeurde.

Niet lang daarna vond ik Wallie in onze schuur met een blauwe tong en een geknakte nek. Ik had altijd aangenomen dat hij het kettinkje bij zich had gedragen toen hij stierf, maar nu ik me de situatie van toen opnieuw voor de geest haal, realiseer ik me dat het niet bij de kleding zat die we terugkregen van de politie. Ik adem te snel en word licht in mijn hoofd. Ik weet heel zeker dat er lijnen met elkaar verbonden zijn, lijnen waarvan ik het verband niet verklaren kan. Nog niet.

‘Wat doe je?’

Vragend kijkt mijn zus me aan. Ik wil niet toegeven wat er is gebeurd, maar weet niet hoe ik anders moet uitleggen waarom ik met geweld onze achterdeur probeer open te wrikken. Haar blik houdt het midden tussen ongeloof en medelijden. Hoe kan ik haar vertellen dat ze me opwachtten uit school en me dwongen mijn sleutels af te geven. Met zijn tweeën hadden ze me vastgepakt terwijl Krijn in mijn zakken voelde.

‘Waar zijn ze?’ had hij in mijn oor gefluisterd, hij stond dichtbij me, zijn warme adem beroerde mijn huid. Het gaf me een raar gevoel. Ik rook zijn geur. Eerst verwarde het me, daarna bleef er een onaangenaam gevoel achter. Gek genoeg had ik het idee dat Krijn juist leek te genieten van dit bijna intieme moment.

‘Wallie, vertel nou maar gewoon wat ze nu weer met je gedaan hebben!’

‘Mijn sleutels, oké?’ Ik hoor mezelf snauwen, terwijl Rosalie juist een van de weinigen is die dat niet verdient. Hoe kan zij ooit begrijpen hoe ik me voel? Zij heeft vriendinnen op school. En ze wordt niet gepest.

‘Wat is er met je sleutels dan?’

‘Die eikels hebben ze van me afgenomen en in de put gegooid.’ Voorzichtig voel ik aan mijn hand. De vingers zijn dik, het blauw begint al door te schemeren onder mijn vel.

‘Wallie!’ Rosalie kijkt geschokt, ‘wat hebben ze dan met je gedaan!’

Ik begin onbedaarlijk te snikken. ‘Ze hebben mijn sleutels in een put gegooid en toen ik probeerde het deksel open te wrikken en ze uit het water te halen,’ ik stop om adem te halen, ‘lieten ze het ijzeren deksel op mijn vingers vallen.’ De pijn wordt steeds heviger en ik probeer het pulserende gevoel te negeren, terwijl mijn zus me met open mond aanstaart.

‘Dat meen je niet! Laat me eens kijken.’ Voorzichtig, op een manier die mijn moeder eigen had moeten zijn, betast ze de kapotte huid van mijn hand. Het zout van haar bezwete handen schrijnt in de wond.

‘Kun je ze strekken?’

Ik schud mijn hoofd.

‘Ik denk dat je ringvinger gebroken is.’ Verschrikt kijkt ze me aan. ‘We moeten naar de dokter.’

‘Nee!’ Ik schud mijn hoofd langzaam van links naar rechts. ‘Nee, dat gaat niet gebeuren. Ik wil het niet, dan moet ik daar weer opnieuw vertellen hoe ze me te pakken hebben genomen. En dan moet ik zeker nog een keer zien hoe iemand medelijden met me heeft. Ik doe het niet. En je houdt je mond tegen pa en ma, hoor je!’ Rosalie kijkt me zwijgend aan en knikt uiteindelijk onwillig.

‘Maar nu zijn ze echt te ver gegaan Wallie, deze situatie stopt. En wel snel. Of je het er nu mee eens bent of niet, ik ga hulp inroepen, want dit kan zo niet langer.’

Mijn kloppende hand wint het van de protesten die ik uit wil brengen.

’s Avonds in bed wikkel ik mijn vingers in een strak verband, en denk aan de schooldag van morgen. Ik val in slaap met de gedachte dat ik niet weet waar ik me het meest verdrietig om voel.

Om de pesterijen op school, of om het volledig ontbreken van warmte en interesse van mijn ouders voor mijn zus en mij.

Als mijn telefoon gaat, verwacht ik half en half dat het Krijn is. Hij blijft langer weg dan ik dacht. Ik ben compleet overdonderd als ik een hele andere stem in mijn oor hoor fluisteren.

‘Ik ben ontvoerd. Hij houdt me vast en hij gaat me vermoorden, Roos. Ik zit in een kelder.

Heb je mijn berichtjes gelezen? Ik ben zo moe Roos, zo moe. Ik zit hier al dagen zonder eten, krijg alleen maar water.’

Met ingehouden adem probeer ik de wartaal die Vera lijkt uit te slaan te ordenen. Ik hijg en realiseer me dan dat ik deze keer wel snel moet handelen, voordat ze de verbinding weer verbreekt. Het wordt tijd dat ik antwoorden krijg.

‘Berichtjes? Maar wat bedoelde je dan met “je bent niet alleen Roos?” Het blijft even stil aan de andere kant.

‘Dat briefje heb ik je nooit geschreven, wel een velletje met een andere tekst en een sms’je,’ komt het verwonderd terug.

‘Vera, heb jij wel mijn muur beklad en...’ Ik word onderbroken door het onbedaarlijke gesnik van Vera, ‘en die auto dan Vera. Ik ben zowat ontvoerd tijdens het hardlopen, wat...’

‘Muur? Waar heb je het over? En die auto, daarin heeft hij me meegenomen op de dag dat ik bij je aan de deur was. Ik wilde je het hele verhaal komen vertellen.’ In een flits denk ik aan het moment waarop ik in mijn keuken stond en de zwarte auto zag weggrijden.

‘Ik moet ophangen, straks komt hij...’ Ze lijkt met dubbele tong te spreken.

‘Zit jij al die tijd al in een kelder?’ Ik kan niet precies duiden waarom, maar ik wantrouw haar verhaal. ‘Hoe kan het dan dat jouw telefoon niet leeg is?’ Het blijft even stil.

Heeft ze tijd nodig om een antwoord te verzinnen? Geërgerd strijk ik een pluk haar naar achteren.

‘Wat?’ Ze aarzelt even en fluistert dan. ‘Ik zet mijn telefoon steeds uit, zodat de batterij vol blijft, maar... Rosalie, luister. Ik heb Krijn een brief geschreven, een paar dagen nadat Walt overleden was...’

‘Vera, luister ik...’

‘Ik moet ophangen, ik probeer je snel te bellen. Je moet me hieruit halen, Rosalie. De brief! Daarin staat alles. Jij hebt er recht op!’

Ademloos luister ik en tegelijkertijd zie ik Krijn aan komen rijden. Hij stapt uit met een stokbrood onder zijn arm, een fles wijn in zijn hand en iets wat in papier is gewikkeld. Ik registreer het, maar ben niet direct in staat om te reageren. De verbinding wordt verbroken en dan is het doodstil. Krijn loopt over het grind naar de deur van het huisje. Het knerpende geluid onder zijn schoenen klinkt regelmatig. Over enkele tellen is hij binnen.

Een paar seconden lang staar ik nog naar mijn mobiel. Dan haal ik diep adem en schud mijn hoofd, het helpt me een beetje om het lichte gevoel kwijt te raken, maar het bonzen rond mijn slapen wordt er niet minder van. Als de achterdeur opengaat, wil ik naar het toilet spurten, zodat ik Krijn de komende paar minuten niet onder ogen hoeft te komen. En dan staat mijn hart stil. Het kistje! Heb ik het kistje gesloten? Ik ren naar de slaapkamer en klap het ding snel dicht. Zo nonchalant mogelijk loop ik terug. Rustig doen. Normaal doen, houd ik mezelf voor. Maar hoe?

Ik registreer Krijns voetstappen en hoor hoe de fles wijn op het aanrecht wordt gezet, het gaat

vergezeld van licht gekraak van papier. Kortsluiting in mijn hoofd belet me om goed te kunnen denken over de informatie die ik net van Vera kreeg. ‘Brief, jij hebt er recht op’. Wat bedoelde ze? Krijn komt met een opgewekt gezicht binnen. Dan staat hij voor me. Dichtbij me.

‘Je ziet wit.’ Krijn kijkt me aan. Zijn ogen zijn vol zachtheid.

‘Het gaat prima.’ Mijn stem klinkt gedecideerd. ‘Ik heb gewoon honger,’ voeg ik er wat vriendelijker aan toe. We eten ons stokbrood met dikke plakken brie en drinken wijn uit stenen mokken. Ik neem kleine slokjes, want ik wil helder blijven.

‘Mooi is het hier,’ zeg ik in een poging om de stilte te doorbreken.

Krijn knikt. ‘Dit huis betekent veel voor me.’ Hij neemt nog een slok. ‘Trek je jas aan, we gaan naar buiten.’ Hij neemt de fles wijn en het stokbrood met brie mee en ik volg hem.

‘Ik ben hier veel geweest in de tijd dat het wat minder ging tussen Fleur en mij.’

Zijn directheid overvalt me. Hij heeft niet eerder rechtstreeks tegen gesproken over een moeilijke periode tussen hem en zijn vrouw.

‘Toen onze dochter klein was en we allebei druk waren met ons werk, ging het een langere periode slecht in ons huwelijk. We maakten veel ruzie over...’ hij hapert, ‘eigenlijk over niets. Het leek alsof we elkaar niet meer begrepen, niet meer vinden konden. Elk klein detail leidde tot ruzie of op zijn minst tot ongenoegen en daar werd de sfeer niet echt beter van. Ik ging hier vaak heen in de weekenden. Fleur bleef bij onze kleine meid in huis. Dan was er in elk geval in de weekenden rust. Vandaar ook die grote boekenkast, in die tijd las ik alles wat ik maar vinden kon. Het hielp me om te ontsnappen aan de warboel in mijn hoofd en eerlijk gezegd ook aan het leven dat niet liep zoals ik dat wilde. We hebben veel gepraat in die tijd, vooral door de telefoon. Uren belden we om uit te spreken wat ons dwarszat. In het begin waren het alleen maar verwijten over en weer, maar langzaam groeiden we weer naar elkaar toe en kwam het goed. Echt goed.’

Met open mond kijk ik hem aan. Mijn beginnende hoofdpijn is inmiddels uitgegroeid tot een stevige renovatie in mijn hersenpan. Het stemmetje in mij waarschuwt. Te laat. Ik kan het niet nalaten om iets van mijn irritatie naar buiten te laten sijpelen. ‘En daarom ga je met mij naar bed? Omdat het zo goed zit tussen jou en Fleur?’

Verbouwereerd kijkt hij me aan. Er klopt een ader ergens bij zijn slaap. ‘Dat is anders,’ zegt hij met onverwacht harde stem. Driftig vouwt hij het papier terug om het overgebleven stuk brie. Het restje stokbrood gooit hij in de struiken. Als hij de kurk terug in de fles wil duwen lukt dat niet. Woest smijt hij het ding achter het stokbrood aan. Er druipt een straaltje rood vocht langs zijn kin. Met de rug van zijn hand veegt hij het met een resoluut gebaar weg. ‘Ik vind het jammer dat jij zo naar ons kijkt. Ik dacht dat er iets moois gaande was tussen jou en mij.’ De emotionele lading spat uit zijn woorden en hij bouwt per direct een metershoge muur tussen ons met zijn woorden. ‘Het lijkt me goed dat we met Van Wieringa beginnen nu, hij verwacht ons met een gedegen voorstel.’ Met deze koele toon wordt de sfeer bezegeld.

Onder mijn jasje voel ik kippenvel over mijn lichaam trekken. Er bonst nu ook iets achter in mijn hoofd. Het lijkt alsof er een band om mijn schedel zit die steeds strakker wordt aangetrokken. ‘Ik kom zo, ik heb nog meer frisse lucht nodig.’

Lukraak kies ik een richting in deze voor mij onbekende omgeving. Wat kan deze man me, binnen enkele minuten, tot in het diepst van mijn ziel raken en tegelijkertijd ontzettend boos maken. Ik zet er flink de pas in. Er is, net zoals eerder op die dag, niemand te zien. Dat was één van de eerste dingen die me was opgevallen aan dit huis, de verlaten ligging ervan.

Voorlopig ga ik niet terug, ik moet mijn gedachten ordenen. Vera. In de paar keren dat ik haar zag, was ze een schim van zichzelf geweest. Hoe meer ik erover nadenk, hoe logischer haar bedreigingen naar mij me voorkomen. Zij was vroeger het populairste meisje op school. Ik was gelukkig met mijn vriendinnen, maar was in haar ogen vast vrij doorsnee. De liefde van haar leven liet haar in de steek en jaren later werk ik met hem samen. Zou ze dat ontdekt hebben en me daarom kapot willen maken? Het lijkt me ongeloofwaardig dat haar hele leven aan gort ligt door een mislukte liefde in haar jeugd. Maar als ze had geweten dat ik samen met Krijn in de Ardennen zit, zou ze dan zijn doorgedraaid? Bestaat dat echt? Dat je na al die jaren nog kapot bent van je eerste liefde? Ik kan het maar moeilijk geloven.

Ongemerkt ben ik een flink stuk van het huis afgedwaald. Mijn voeten bewegen razendsnel, ik ren bijna. Het zandpad is flink smaller geworden en wordt steeds moeilijker begaanbaar. Braamstruiken haken aan mijn broek en slierten tak lijken zich vast te klauwen rond mijn enkels. Toch vervolg ik mijn pad. Ik kan nu nog maar met moeite door de struiken komen. Het is duidelijk dat hier niet vaak mensen lopen.

Ik word rustiger nu ik tijd alleen heb om alles op een rijtje te zetten. Als ik terugkijk dan kan ik niet geloven dat het nog zo kort geleden is dat ik Krijn opnieuw leerde kennen. Wat is er veel gebeurd in de afgelopen periode. Hoe het ook lopen zal, ik voel hier op dit moment één ding heel duidelijk. Ik heb geen spijt van wat er gebeurd is. Deze laatste weken heb ik meer geleefd en gevoeld dan ooit sinds de dood van Wallie. Stuk voor stuk heb ik mijn boosheid, mijn angsten en mijn verdriet onder ogen gezien. Gevoelens waarvan ik niet eens wist dat ik ze in me had zijn naar boven gekomen en ik heb ze omarmd. Soms noodgedwongen. Soms omdat ik het zelf wilde.

Langzaam verspreidt er zich een onstuitbaar gevoel van trots door mijn hele lichaam. Ik heb het toch maar geflikt in mijn eentje. Deze dag zal ik me herinneren als de eerste dag van mijn nieuwe leven. De rust die ik nu in mijn lichaam voel moet blijven.

Ik ben ongemerkt gaan glimlachen, hetzelfde gelukzalige gevoel als wanneer ik hardloop overspoelt mijn lichaam. Voor me schiet een konijntje het pad over. Automatisch kijk ik om me heen in de doodstille omgeving. Ik neem me voor om nog een stuk van dit pad te volgen en dan ga ik terug naar het huis. Naar Krijn. Mijn gevoelens voor mijn wraakplan zijn voor het eerst in weken volledig blanco, alsof het belang weggevallen is. Alsof het niet meer uitmaakt wat er met Krijn gebeurt. Voor het eerst in mijn leven gaat het om mij, en om wat ik voel. Niet om mijn broer. En al helemaal niet om mijn ouders. Het pad voor me strekt zich uit als het nieuw te volgen pad van mijn leven. Zachtjes laat ik het warme gevoel van de metafoer die zich zomaar aandient binnenkomen. Die zet zich vast ergens in mijn maag en maakt dat ik me stevig met beide benen op de grond voel staan.

En dan Vera. Ergens heeft ze wel wat van Samantha weg. Het zouden vriendinnen kunnen zijn en misschien zijn ze dat ook wel, gezien het feit dat haar naam op Vera's kalender stond. Het zou me niet verbazen als ze in haar eigen kelderkast zat, toen ze me zojuist belde. En misschien ook niet, misschien is wat haar nu overkomen is, het gevolg van de keuzes die zij zelf gemaakt heeft in haar leven. Iedereen is verantwoordelijk voor de beslissingen die hij of zij zelf neemt. Tegelijkertijd wringt deze gedachte bij me, want hoe zit het dan met Wallies beslissing om een einde aan zijn leven te maken?

Zusje! Niet doen! De woorden komen zo onverwacht dat ik automatisch om me heen kijk. De stem van mijn broer spreekt vaker in me, maar zelden zo duidelijk als nu. Het is gek, maar het maakt mijn voornemen om dit pad te volgen alleen maar standvastiger. Er is daar iets. En ik zal het vinden.

Toch wat op mijn hoede loop ik verder, het pad verbreedt zich iets, waardoor ik enkele tientallen meters vooruit kan kijken. Plots vliegt een vogel vlak voor me weg, met een schrille kreet bevrijdt het dier zich uit het dichte struikgewas. Een gevoel van onbehagen kruipt van mijn kruin tot mijn tenen. Ik wil terug naar het huis. Naar de plaats waar mijn bagage is, met mijn eigen spullen waar ik vertrouwd mee ben. De angst in mijn lichaam zwelt aan. Ik merk het aan de manier waarop het bloed door mijn aderen kolkt en aan het onophoudelijk suizen in mijn oren. Zweet gutst van mijn voorhoofd, ongeduldig strijk ik het weg, in de verte klinkt opnieuw een grauw van een dier.

En dan bereik ik een open plek, het is een volmaakte cirkel omringd door bomen. De lucht boven me is egaal blauw met slechts een pluimpje wolk rechtsboven me. Mijn handpalmen zijn klam en mijn hart leidt haar eigen leven. Het wordt tijd dat ik terugga nu, ik ben alleen maar bezig met mezelf gek te maken en dat heeft uiteindelijk geen enkele zin, hoe deze dagen ook gaan verlopen.

De rust die in mijn lichaam neerdaalt geeft aan dat het de goede keuze is en als vanzelf draai ik me om en loop terug het pad op naar het huis. Kon ik Krijn maar naar het kettinkje van Walt vragen. Hoe diep ik er ook over nadenk, ik kan geen logische verklaring vinden voor de aanwezigheid van het sieraad dat ik Walt gaf op zijn allerlaatste verjaardag.

Veel te snel naar mijn zin verschijnt het vakantiehuis weer tussen de bomen. Het lijkt wel verlaten. Zou Krijn weg zijn? Ik open de keukendeur. De ruimte is leeg, maar in de kamer brandt een lichtje. Krijn zit aan tafel over een stapel papieren gebogen. Ik herken direct het logo van ons bedrijf. Als hij me al hoort dan laat hij dat niet merken. Ik wrijf met mijn hand over mijn onderarm. Mijn huid registreert de handeling op elke millimeter oppervlak. Adrenaline jaagt in golven door mijn lijf.

‘Wat doe je?’

Verstoord kijkt hij op. Een denkrimpel op zijn voorhoofd. ‘Ik ben begonnen met Van Wieringa, daar zijn we per slot van rekening voor hier naartoe gekomen.’ Hij staart me aan. ‘Je ziet lijkkbleek Roos. Wat is er toch met je? Ben je ziek?’

Ik hoef in elk geval geen smoes te verzinnen om vroeg te gaan slapen vanavond. Ik hoop dat hij geen avances maakt vannacht. ‘Ik ben gewoon een beetje moe,’ antwoord ik en kijk hem onbewogen aan. Althans, dat hoop ik.

‘Waarom ga je niet even lekker douchen? Ik werk rustig door en dan kom je me zo helpen.’ Zijn stem klinkt wat vriendelijker nu.

‘Dat is een goed idee,’ zeg ik. Een paar minuten later stroomt het warme water over mijn lichaam. Ik was mezelf met een groot blok lavendelzeep en mijn spieren ontspannen zich een klein beetje. Het is een onwerkelijke situatie. Als ik hier uitkom, neem ik me voor, dan zet ik mijn appartement definitief te koop. En dan ga ik verhuizen naar een betere buurt. Mijn woonomgeving past niet meer bij me. Ik ben haar ontgroeid. De vieze portieken, het tochtige trappenhuis en het gespuis dat ’s avonds op het plein rond het flatgebouw hangt: het heeft zijn charme verloren. Ik heb behoefte aan een schone omgeving, die in al haar opgeruimdheid aanvullend zal zijn op mijn nieuwe, verbeterde ik. Op de nog frissere blik en scherpere geest die in me is ontstaan de afgelopen tijd.

De geur van lavendel omringt me en mijn huid voelt heerlijk zacht. Het zou me niet verbazen als de zeep van een plaatselijk kruidenierszaakje komt. Dat past precies bij Krijns perfecte wereld, waarin er geen plaats is voor inferieure kwaliteit. Ik droog me af met de grote zachte handdoek en kleeft me aan. Daarna haal ik beheerst mijn zwarte trainingspak uit mijn tas en leg het in een keurig gevouwen stapeltje op het voeteneind van het bed.

‘Dat ziet er een stuk beter uit!’

‘Ja, ik voel me ook beter.’ En dat is de waarheid. Het warme water heeft de stramheid uit mijn spieren gehaald. Krijn heeft de papieren van het dossier van Van Wieringa naar de hoek van de tafel geschoven. Voor hem staan twee glazen en een karaf met rode wijn.

‘Jij ook?’

Ik knik. ‘Eentje dan, ik wil vroeg gaan slapen.’ De waarheid is dat ik helder wil zijn.

‘Sorry voor wat ik eerder tegen je zei,’ begint Krijn, ‘ik snap wel dat het verkeerd overkomt wanneer ik zeg dat het heel goed gaat tussen Fleur en mij, terwijl wij seks hebben.’

‘Ik had ook anders kunnen reageren.’

‘Vrienden?’

‘Vrienden.’

We tikken onze glazen zachtjes tegen elkaar bij wijze van proost en ik moet enorm mijn best doen om het hevig trillen van mijn hand beheersbaar te houden. Het lukt maar gedeeltelijk, snel zet ik mijn glas neer.

‘Ik wil je graag beter leren kennen Roos.’ Krijn kijkt me aan terwijl hij een slok van zijn wijn neemt. ‘Ik weet eigenlijk niets van je, behalve dan dat je een baan onder je niveau had, totdat je mijn assistent werd. En dat je intelligent bent en mooi natuurlijk. Maar, ik weet niets over vroeger. Wie zijn je ouders? Waar kom je vandaan? Heb je broers en zussen? Gewoon, de alledaagse dingen die geliefden van elkaar weten.’

Geschokt kijk ik hem aan, ik had veel verwacht, maar niet dit gesprek. Op het oog lijkt het onschuldig, maar voor mij kan het onmogelijk luchtig verlopen. Krijn wacht geduldig op een antwoord. Straks gaat hij me nog vertellen dat hij met me verder wil! Zijn blik behelst zoveel meer dan je zou verwachten bij een op lust gerichte affaire tussen twee mensen. Het blijkt ook uit zijn woordkeus: geliefden, hij zei het echt. Om tijd te winnen draai ik mijn gezicht naar de open haard en neem een klein slokje van mijn wijn. De warmte baant zich aangenaam een weg naar beneden. Het volgende moment staat Krijn achter me en masseert mijn schouders. Mijn kaken duwen zich als vanzelf op elkaar.

‘Ik weet dat er pijn bij je zit Roos, dat voel ik. Maar ik vraag je om je open te stellen voor mij, alleen dan hebben we een reële kans samen. Als we helemaal eerlijk zijn en met een schone lei beginnen.’

Zijn handen masseren onverstoorbaar verder in het ritme van ervarenheid en ik houd mijn ogen stijf gesloten. Zou hij ook maar een seconde beseffen hoe ongelooflijk passend zijn woorden zijn in de situatie waarin we ons bevinden?

‘Wil je mij eerst vragen stellen Roos? Dat mag, als je dat gemakkelijker vindt.’

Ik knik en stel mijn vraag zonder me om te draaien. Het is aangener om hem niet aan te hoeven kijken. ‘Waarom ga je met mij naar bed en zeg je dat je...’ Van me houdt, had ik willen zeggen. Net op tijd slik ik mijn woorden in, want hij heeft nooit gezegd dat hij van me houdt. ‘Dat je gelukkig bent met Fleur? Hoe kun jij zo gemakkelijk in twee werelden leven?’ Mijn vraag vermoordt me van binnen, want ik leef veel meer in twee werelden dan Krijn. De wereld waarin ik gevoelens aan het ontwikkelen ben voor Krijn, en de wereld waarin mijn broer regeert en ik Krijn een afschuwelijk einde toewens.

‘Jij vult zelf in dat het me gemakkelijk afgaat om in twee werel-den te leven. Maar dat is niet zo.’ Hij komt naast me staan en staart nadenkend in de vlammen. ‘Ik verkeer continu in tweestrijd, Roos. Als ik bij Fleur ben, wil ik bij jou zijn. Wanneer ik dan bij jou ben, voel ik me schuldig naar Fleur en

mijn dochter. Ik wil het allebei, maar dat kan niet. En dan komt daar nog de aantrekkingskracht bij. Datgene wat wij samen doen, dat...' hij hapert even, 'dat heb ik met Fleur nooit beleefd. Nooit kunnen voelen ook. Bij geen enkele andere vrouw trouwens.'

Dit heeft hij al eerder tegen me gezegd. Er is iets met die woorden, ze geven me een raar gevoel al kan ik niet verklaren waarom.

'En dat is een groot compliment voor jou Roos. Je beseft waarschijnlijk maar half hoe groot.'

Wil hij me tussen de regels door iets belangrijks zeggen? Iets essentieels in zijn leven dat een ander licht op de zaken werpt?

'Wat bedoel je me te zeggen Krijn?' Hij kijkt me aan.

'Geduld Roos, niet te snel. Dat komt wel. Als wij maar eerlijk tegen elkaar zijn.' Weer kijkt hij me aan met die doordringende ogen van hem.

Mijn maag draait om, secondelang staren we elkaar aan. Ik lees iets onbestemds in zijn ogen. Het maakt dat ik weg wil kijken, maar zijn standvastigheid weerhoudt me ervan. Een chemie van dit kaliber heb ik niet eerder meegemaakt. Hij lijkt me uit te willen nodigen om hem mijn levensverhaal te vertellen. De complete versie, helemaal. Kan ik hem vertrouwen? Is er een nieuwe start mogelijk? En dan zijn daar toch de gebeurtenissen van de afgelopen weken die me er instinctief van weerhouden om er volledig voor te gaan.

'Ik wijs haar af, Roos.' Zijn woorden zijn doordrenkt van verdriet. Wanhopig kijkt hij me aan. 'Fleur bedoel ik, ik wijs haar af. Ze wil met me naar bed, maar ik kan het niet. Niet meer. Jarenlang heb ik mezelf voor de gek gehouden en gedacht dat ik het kon met haar. Maar nu ik heb ervaren hoe het met jou is, kan ik Fleur niet langer meer voor de gek houden. Al is ze honderd keer mijn vrouw.' Hij zwijgt even. 'En de moeder van mijn kind.'

Ik staar in de vlammen die onze gezichten in een oranje gloed zetten. Het vuur knispert gestaag, mijn gedachten smeulen mee. Ik ben niet in staat om de laag stof die zich in mijn hersenen vastgezet lijkt te hebben, weg te blazen. Het zou me verhelderen, ik had het allemaal op een rijtje, tot Krijn met zijn verhaal begon, dat volledig oprecht lijkt te zijn. Ik voel de muur van hardheid afbrokkelen en zou hem graag vertellen hoe het zit. Het ware verhaal. En toch, het kettinkje van mijn broer ligt in zijn huis. Dat remt me. Zal ik er gewoon naar vragen? Maar dan moet ik ook mijn ware identiteit onthullen. Heb ik het wel echt goed gezien? Is het echt van Walt? Ik zet mijn glas wijn op het krukje bij de open haard. 'Ik kom zo terug Krijn. Dan praten we verder.'

Hij knikt nauwelijks merkbaar en blijft in de vlammen staren. Ik ga naar het toilet en open de deur, dan loop ik door naar de slaapkamer, naar het kistje. Ik moet zeker weten of het sieraad écht het exemplaar is dat ik aan mijn broer heb gegeven. Het verhaal van Krijn klinkt zo oprecht en misschien ben ik wel aan het doordraaien. Dat zou niet eens zo gek zijn na alles wat ik de afgelopen tijd heb meegemaakt. Even sta ik stil om te luisteren. Er komt geen geluid uit de keuken. Waarschijnlijk staat Krijn nog steeds in de vlammen te staren, met die intens verdrietige blik in zijn ogen.

Met een snel gebaar open ik het kistje. Het is leeg. Ik pak het op en keer het om. Niets. Ik voel aan de voering aan de onderkant, de stof zit muurvast. Hoe kan dat nou? Ik weet echt heel zeker dat ik het kettinkje teruggelegd heb. De band om mijn hoofd zet zich nog een tandje strakker. Snel loop ik naar het toilet en spoel door.

De vertwijfeling die ik voel als ik de woonkeuken inloop hoef ik niet te spelen. Krijn staat nog steeds bij de haard en reikt me zonder iets te zeggen mijn wijn aan. Het duizelt me. Wat is hier aan de hand? Wie speelt hier eigenlijk met wie? Ik ga mijn verleden voor me houden, er zijn te veel

onzekerheden die voorkomen dat ik hem genoeg vertrouwen kan.

‘Vertrouw je me Roos?’

Van schrik laat ik bijna het glas uit mijn handen vallen. Kan hij gedachten lezen? Het idee alleen al laat me huiveren. ‘Waarom vraag je dat?’

‘Het is een simpele vraag. Vertrouw je me?’

‘Ik ken je nog niet zo goed.’ Ik draai mijn glas rond tussen mijn handen, ‘en zo lang,’ voeg ik er voor de zekerheid aan toe.

‘Als ik tegen je zeg dat ik alles opgeef om bij jou te kunnen zijn. Mijn baan, mijn huis, mijn vrouw en zelfs...’ hij aarzelt even, ‘zelfs het elke dag kunnen zien van mijn kind, vertrouw je me dan?’

Ik kijk naar hem en voor ik antwoord kan geven praat hij door.

‘Wat zou je daarvan zeggen Roos? Als ik een scheiding aanvraag, mijn huis verkoop en we samen een nieuwe start maken? Jij en ik, met een schone lei?’

Tranen klinken door in zijn stem. Hij raakt me, dat kan ik niet langer ontkennen. Ik weet alleen niet op welke manier hij me raakt. ‘Ik geloof dat je meent wat je zegt Krijn, dat geloof ik echt.’

‘Ik daag je uit om jezelf te zijn bij mij Roos. Helemaal.’

Weer die blik. Hij benauwt me met zijn aanhoudende woorden waarmee hij me uitdaagt om alles over mezelf te vertellen.

‘Krijn, ik heb tijd nodig.’ Letterlijk en figuurlijk, denk ik bij mezelf. ‘Kun je me tijd geven? Er zijn nog dingen die me weerhouden om te doen wat jij van me vraagt.’

Ik vraag me af of wij hetzelfde gesprek voeren. Een gesprek dat zich meer tussen de regels afspeelt dan binnen het kader van de woorden die we daadwerkelijk naar elkaar uitspreken. Hij kijkt me aan, zet zijn glas wijn neer en kust me vol op mijn mond. Omdat ik niets anders doen kan, kus ik hem aarzelend terug. Niet veel later gaan we naar de slaapkamer, waar ik, vermoeid van de reis en de gebeurtenissen al snel als een blok in slaap val.

Mijn smartphone wijst bijna half vier als ik wakker schrik. Als ik besef waar ik ben, laat ik met onverwachte kracht een ademstoot ontsnappen. Automatisch tast ik naast me en schiet met een ruk overeind. Waar is Krijn? Hoe is het mogelijk dat ik zo snel in slaap viel? Mijn hand strijkt over het lege laken naast me. Hij is er echt niet.

De draaikolk in mijn binnenste begint weer te onstuimig te bewegen. De sfeer tussen Krijn en mij was rustig maar ook vreemd geweest. Ik had me druk gemaakt over het ene bed waarin we samen de nacht zouden gaan doorbrengen. Gelukkig zocht Krijn geen toenadering, behalve dan dat hij me goedenacht had gewenst. Mijn hele wezen voelde weerstand bij het idee dat ik hem opnieuw zou moeten beminnen, omdat er sinds die laatste keer te veel onverklaarbare dingen zijn gebeurd.

Het huis ademt zwijgend en fluistert zacht zijn oudheid door alle deuren en kieren. Ik knip het licht aan en onderzoek alle kamers. Krijn is nergens te bekennen. Vertwijfeld loop ik weer terug naar de slaapkamer en kijk dan in de badkamer. Ik laat de slaapkamerdeur op een kiertje staan en loop weer terug naar de achterdeur. Een koude windvlaag doet me opkijken en ik zie nu pas dat de achterdeur openstaat, de sleutels hangen aan de binnenkant in het slot. Ze bewegen zachtjes heen en weer. Het is het beeld waarvan ik weet dat ik het mijn leven lang niet meer zal kwijtraken. Ik heb het eerder gezien, toen mijn broer zijn macabere dodendans toonde. Voor ik de deur verder open, rits ik mijn zwarte vest dicht en trek mijn jasje aan. Mijn hardloopschoenen voelen als een tweede huid.

Het waait hard buiten en ik laat de deur bijna uit mijn handen schieten. Net op tijd kan ik voorkomen dat hij met een oorverdovend geluid in het slot klapt. Dit kleine incident is genoeg om al

mijn zintuigen op scherp te zetten. Ik roep nogmaals Krijns naam terwijl ik zo goed en kwaad als het gaat om me heen kijk. Het is koud en het regent een klein beetje. Achter me lijkt het huis in diepe rust te liggen, maar ik weet dat schijn bedriegt. Krijn is daar niet en ik heb werkelijk geen idee waar hij wel kan zijn, behalve buiten. Maar waarom in hemelsnaam?

Alles oogt zo anders in het donker. Ik verman me. Misschien is hij op de open plek in het bos? Als vanzelf word ik ernaar toegetrokken. Als ik het smalle pad inloop wordt het meteen een stuk donkerder. Ik adem oppervlakkig, het bonzen van mijn hart klinkt oorverdovend. Als dit een scène in een horrorfilm was geweest dan had ik vast en zeker weggezapt naar een ander kanaal. Kon dat nu ook maar.

‘Volhouden Roos, niet zeuren nu, je bent een volwassen vrouw. Jij durft dit.’ Ik spreek mijn woorden fluisterend uit en voel me meteen krachtiger. Ik laat me niet gek maken. Mijn stem klinkt onnatuurlijk. De struiken omsluiten me steeds nauwer als ik bij het stuk kom waar het pad bijna niet beloopbaar is. Een uil scheert rakelings over mijn hoofd. De lichtgevende ogen doen me denken aan de kat van Vera. Ik trek mijn jasje nog dichtër om mijn bovenlijf. Het pad is langer dan ik dacht maar ik weersta de neiging om me weer om te draaien en in het warme bed te kruipen waar Krijns geur in de lakens hangt.

Waar is hij in vredesnaam? Ik zie geen hand voor ogen meer en ik verfoei mezelf omdat ik geen zaklamp bij me heb. Op de plaats waar ik woon is het nooit echt donker door de lantaarns, auto’s en het licht dat de stad uitstraalt. Het is een aanlokkelijk beeld op dit moment.

‘Au!’

Ik stoot mijn voet tegen een enorme steen en mijn schreeuw doorklieft de nacht. Tegelijkertijd schiet iets wat op een muis lijkt weg tussen de struiken. Plots krijg ik een idee. Ik neem mijn telefoon uit mijn zak en scrol snel naar de lijst met applicaties op zoek naar de zaklampfunctie die ik nog niet zo lang geleden heb geïnstalleerd. Dat had me handig geleken tijdens het hardlopen, maar ik heb de app uiteindelijk nooit gebruikt. Laat dat ding het alsjeblieft doen, smee ik in gedachten. Het volgende moment schijnt een helder wit licht voor me uit.

Net als ik me afvraag of ik toch verkeerd ben gelopen, zie ik het pad weer breder worden. Nu ben ik bijna bij de open ronde plek in het bos. Alleen schijnt er nu geen zon en is er geen helderblauwe lucht met wolkjes boven me. De maan heeft de vorm van een sikkel en er staan enkele sterren aan de lucht. Roerloos slaan ze me gade. Ik weet dat sommige mensen troost ervaren als ze naar de sterren kijken, omdat ze geloven dat hun overleden naaste zich daar bevindt. Zelf heb ik daar altijd moeite mee gehad, want misschien kijkt er op dit moment aan het andere eind van de wereld wel iemand naar dezelfde ster als ik. Is er dan één ster voor meerdere doden? Maar wat is dan de waarde als verschillende mensen naar dezelfde ster kijken en er zich hun geliefde in voorstellen? Ineens zie ik een ster kort oplichten, alsof hij knipoogt. Even kronkelt het in mijn maag, maar het volgende moment is het gevoel voorbij. Het ding waarvan ik dacht dat het een ster was, vervolgt zijn weg door het zwart van de nacht, in de rechte lijn die satellieten meestal aanhouden.

Ik schijn het licht iets verder vooruit en zie tot mijn opluchting dat ik de open plek inderdaad bijna bereikt heb. Als Krijn hier niet is ga ik terug naar het huisje. Misschien is hij allang thuis. Iets op de vlakke grond trekt mijn aandacht. Een berg zwarte aarde. Die lag er vanmiddag nog niet. Er bovenop ligt iets in een donkere kleur dat is opgefrommeld tot een soort slordige prop.

Angstig, maar tegelijkertijd nieuwsgierig loop ik er voetje voor voetje op af. Als ik zo dichtbij ben dat ik het aan kan raken, zie ik dat het voorwerp van stof is. Tussen duim en wijsvinger pak ik het op

en houd het even in de lucht voordat ik het laat vallen. Een jasje. Het is een rood vrouwenjasje. De donkere aarde glanst zacht onder het licht van de maan die inmiddels half schuil gaat achter de wolken. Warme lucht ontsnapt moeizaam uit mijn mond terwijl mijn borstkas steeds grotere bewegingen maakt. Voor me ligt een graf. Een vers gedolven graf. De berg is net wat breder en langer dan een mens is. De schop staat achteloos in de hoop zand. Alsof er geen mens begraven is. Dood of levend.

Terug, ik moet terug. Zo snel als mijn trillende benen vooruit willen, ren ik terug het smalle bospad in. Vocht gutst tussen mijn borsten. Niet belangrijk. Een graf, hier, midden in het bos, in de Ardennen. Wat doet dat hier? Mag je hier zomaar mensen begraven? Dierbaren? Nee, natuurlijk niet. Dit soort graven zie je normaal in films. Of series zoals CSI, waar ze mensen opgraven. De golf braaksel die zich met kracht een weg omhoog baant is niet tegen te houden. Ik buig me voorover, resten stokbrood en rode wijn verlaten mijn lichaam. Zuur brandt in mijn mond, ik probeer het weg te slikken, wat niet lukt.

Weet Krijn dat er een graf is zo dicht bij zijn huis? Ik veeg mijn mond schoon. Steun zoekend bij een dikke boom adem ik iets beheerster in en uit. Aan paniek heb ik helemaal niets nu. Onverwacht herinner ik me de woorden van mijn bovenbuurvrouw. *Ik had ook een man en een kind. Maar nu niet meer.*

Meteen dendert mijn hartslag weer omhoog. Met opengesperde ogen staar ik naar de grond. Onrust spreidt zich als een olievlek uit in mijn binnenste als ik besef dat ik het echt ga doen. Kort verzet ik me nog tegen het plan dat zich als vanzelf aan me opdringt hier in het holst van de nacht. Maar ik weet allang dat ik het niet meer los kan laten. Met mijn zelfkennis is nooit iets mis geweest. Ik ga het doen. Ik ga graven. Ik moet weten wie of wat daaronder ligt. Als er überhaupt iets ligt. Resoluut draai ik me om en loop terug naar de open plek.

Bezorgd kijk ik naar het schermpje van mijn mobiel. Het gebruik van de zaklamp vreet batterijen. Ik knip het lichtje uit, de maan schijnt net voldoende bij. En dan begin ik met scheppen. De punt van mijn spade verdwijnt gewillig in de berg en al snel is de hoop zand een stuk vlakker. Het zweet staat op mijn rug, maar ik graaf gestaag door. Mijn hart gaat als een razende tekeer, de bult naast het graf wordt groter. Dit gaat te snel, nu kan ik echt niet meer terug. Ik negeer het beven van mijn handen en het trillen van mijn spieren. Ik ben zo verschrikkelijk bang. Bang voor wat ik nu aan het doen ben en nog banger voor datgene wat ik binnen enkele minuten zal aantreffen. Ik zet nog eens flink aan om een flinke schep zand te verplaatsen en stuit dan op iets hards.

‘Oh God,’ fluister ik vol afgrijzen. Een kist. Dat heb ik geen seconde overwogen, dat er een kist onder zou zitten. Ik had schrikbeelden van bleke huid in zwarte aarde, maar niet van een ondiep begraven kist die ik open zou moeten wrikken. Met de rug van mijn hand veeg ik over mijn natte gezicht. Pas nu merk ik dat de regen inmiddels onophoudelijk valt. Brokjes zand kleven aan mijn wangen en schuren langs mijn voortanden. Ik spuug, al helpt het weinig.

Hoe moet ik in hemelsnaam Krijn onder ogen komen straks? Wil ik hem nog onder ogen komen? Ik ga kort rechtop staan en kijk haastig om me heen. Ik ben nog altijd alleen. Werktuigelijk graaf en schraap ik verder, en dan is het moment daar. Ik kijk op de bovenkant van een doodskist. Het hout is grof, het deksel gemaakt van steigerplanken. Zonder mezelf tijd te gunnen om me te bedenken, zet ik de schop tussen de kieren van de planken. Ik wrik, maar er gebeurt niets. De kist ligt niet diep en gehaast spit ik verder tot een gedeelte van het hout vrij benaderbaar is.

Ik ben inmiddels doorweekt en heb het gevoel dat ik vanaf een afstand naar mezelf sta te kijken.

Naar een bezeten vrouw die in het holst van de nacht een kist open staat te wrikken. Kan iemand me wakker maken en me vertellen dat ik het allemaal heb gedroomd? Maar de regen is te nat, het zand te zwaar en het hout van de kist te grof om het een droom te kunnen laten zijn. Met een krakend geluid trek ik een gedeelte van de plank omhoog en vrijwel direct wend ik mijn blik af. Ik kan het echt niet opbrengen om te kijken naar wat er onder die plank zit. Voorzichtig draai ik mijn hoofd terug. De plank is terug op zijn plek geschoten en het afgrijselijke moment van waarheid wordt nog even uitgesteld. Ik beuk woest met mijn schep op de planken tot ik me realiseer dat ik mezelf bijna verlies. Het loopt uit de hand, ik moet mezelf herpakken.

Nu. Ik adem diep in en uit en zet de punt van de schop behoedzaam onder het grove hout. De spijkers waarmee de plank zit vastgetimmerd geven verrassend weinig weerstand en al snel kan ik het hout ombuigen tot het breekt met luid gekraak. De vergelijking met brekende botten plant zich direct in mijn gedachten en ik schud mijn hoofd van links naar rechts in een mislukte poging om het beeld kwijt te raken. De band om mijn hoofd lijkt mijn schedel samen te snoeren. Mijn slapen bonzen monotoon en beletten me helder te kijken. Ik vervolg mijn onaangename karwei met strak op elkaar geklemde kaken. De maan heeft zich inmiddels helemaal verscholen en ik weet niet of ik er dankbaar voor moet zijn of niet. Al snel heb ik een aantal planken losgewrikt en ik besef dat ik nu kan zien wie of wat er in de kist ligt als ik mijn zaklamp gebruik. Met bevende vingers neem ik mijn smartphone uit mijn jaszak en neem een diepe teug van de koude buitenlucht voordat ik met een bevende wijsvinger op 'on' druk.

Het eerste wat ik zie zijn haar bebloede handen. De slanke vingers liggen gekromd en besmeurd met bloed op haar onderlichaam. De splinters van de steigerplanken maakten haar huid kapot, toen ze krabbend probeerde te ontsnappen uit de plek die uiteindelijk haar graf werd. Mijn benen beginnen te trillen als tot me doordringt dat ze levend begraven is. Haar gezicht is in een grimas vertrokken. Als van een krankzinnige. De kapotgeslagen huid vertoont blauwe plekken en haar mond is een bloederige massa. De huid van haar hals is besmeurd met zwarte vegen en haar haren zijn samengeklonterd tot een donkere brij. Ik kijk stil naar het stoffelijk overschot van de vrouw onder me, niet in staat om me te bewegen. Ik heb zojuist de verdwijning van Vera van Hout opgelost.

Minutenlang sta ik roerloos aan de rand van het graf. De radertjes in mijn hersenen draaien op volle kracht. Hoe laat was het toen ze me belde? Het liep tegen elven vanochtend toen we hier arriveerden. Krijn was een stokbrood gaan halen, we hadden gegeten en ik was het bos ingelopen. Vanmiddag lag dit graf er nog niet. Dat weet ik heel zeker. Wat doet Vera überhaupt hier in de Ardennen? Waar was ze toen ze contact met me zocht? Het besef komt als een mokerslag. Ik laat me op de grond vallen en huil. Geluidloos. Bang als ik ben om Krijn te alarmeren. Want het is me helder nu. Helemaal. Krijn lag niet naast me in bed en ik weet nu ook waarom. Hij had hele andere plannen dan slapen deze nacht. Alleen heb ik geen idee wat Vera hem misdaan heeft.

De weg terug beleef ik in een roes. Het vertrokken gezicht van Vera staat op mijn netvlies gebrand. Ik krijg oppervlakkig lucht binnen en als ik probeer rustiger te ademen heb ik het gevoel dat ik stik. Ik ben koud tot op het bot in mijn doorweekte kleding. Zand prikt in mijn ogen en ik weet zeker dat mijn gezicht onder de zwarte vegen zit. Steeds zie ik haar kapotgeslagen mond voor me en de verkrampde handen die nutteloos vchten tegen het lot waarvan ze niet winnen kon. Het snijdt door mijn ziel als ik eraan denk hoe haar laatste minuten moeten zijn geweest. Of waren het uren? Hoe lang duurt het voor je stikt in een doodskist onder de grond?

Mijn gedachten buitelen over elkaar heen en ik maan mezelf opnieuw tot rust. Er kloppen heel veel

dingen niet en ik haat het dat ik de lijntjes niet op een juiste manier aan elkaar verbinden kan. Stap voor stap kom ik dichterbij het huis dat mijn vijand is geworden in de afgelopen uren. Ik moet me wel heel sterk vergissen als Krijn niet oprecht tegen me was toen we straks bij de haard stonden en hij op me inpraatte. Maar dat Vera's lijk op enkele honderden meters van zijn huis begraven is, aan het eind van een pad dat bijna recht naar zijn huis loopt, dat is te toevallig. Krijn van Voorden klopt niet. En toch heb ik opengestaan voor een nieuwe kans met hem. Nu ik het toegetakelde lichaam van Vera heb gezien word ik misselijk bij het idee dat ik in de buurt van Krijn ben. Het pad versmalt zich weer en ik loop door het gedeelte met de dichte begroeiing waar het te donker is om zelfs maar maanlicht te zien.

Dit is te groot voor me. Ik ben niet opgewassen tegen deze man. Ik ga terug naar het huis en sluip heel zachtjes naar de keuken om Krijns autosleutels te pakken. Ik heb ze op de tafel zien liggen net. Dan rijd ik met gedoofd licht dit verlaten oord uit, waar ik samen met een monster ben geweest. Een monster dat verdomd overtuigend was in het openen van mijn gevoel. Mijn plan om hem te doden is niet meer belangrijk. Ik moet nu voor mezelf kiezen, mijn veiligheid gaat voor alles. Zodra ik deze verdomde Ardennen achter me heb gelaten ga ik naar de dichtstbijzijnde Gendarmeriepost en leg ik in mijn beste Frans uit dat er een vrouw vermoord is en dat de dader er niet ver vandaan ligt te slapen. Elke vezel van mijn lichaam vertelt me dat dit de waarheid is.

In de verte zie ik de contouren van het huis voor me opdoemen. Een vluchtige blik op mijn smartphone vertelt me dat het bijna half vijf is. Ik kan bijna niet geloven dat ik alles bij elkaar nog geen uur ben weggeweest. Snel verberg ik mijn smartphone, Krijn mag het licht van het scherm niet zien! Mijn handen trillen zo erg dat, al had ik het risico durven te nemen om het alarmnummer te bellen, ik de nummers niet eens in had kunnen toetsen.

Behoedzaam nader ik de woning waar alles rustig lijkt. Als ik er bijna ben zie ik dat de garagedeur op een kier staat. Ik sluip er op mijn tenen naartoe. Paniek dendert in golven door mijn lichaam als ik beseft dat ik het huis in moet om aan autosleutels te komen. Zal ik maar gewoon het bos inlopen? Weg van deze onheilsplek? Ik sta in tweestrijd, maar besluit al snel dat het geen zin heeft om lopend te vluchten. Dit huis ligt zo afgelegen, dat ik uren moet zwerven om in de bewoonde wereld te komen. En tegen die tijd mist Krijn me zeker en zal hij achter me aankomen.

De houten garagedeur kraakt als ik deze langzaam open en ik houd mijn adem in. Het klinkt luid in de stilte van de nacht. Ik kijk naar het huis en mijn blik dwaalt als vanzelf af naar het slaapkamerraam. Beheerst wurm ik mezelf door de kleine kier de garage binnen en staar een moment in het aardedonker. Ik moet de sleutels, mijn redding, van de keukentafel pakken. Voor me staat iets groots, al kan ik niet zien wat het is. Mijn vingers zijn koud en ik krijg mijn telefoon met moeite uit mijn zak gewurmd. Met een zacht plofje valt het ding op de grond. 'Verdomme,' fluister ik en zak door mijn knieën. 'Waar is dat stomme ding.' Voorzichtig voel ik met mijn handen in het donker onder mij, de grond is zanderig en opgelucht voel ik al snel het gladde oppervlak van mijn mobiel onder mijn vingertoppen. Het lijkt alsof ik naast een gordijn zit, het beweegt zachtjes op de tocht vanuit de geopende deur. Lang duurt mijn verbazing over de dunne stof niet. Geen tijd. Haastig scroll ik met mijn wijsvinger over het scherm, ik moet opschieten nu. Mijn batterij is bijna leeg, gelukkig flitst de zaklamp-app toch weer aan en ik knipper met mijn ogen in de voor mij onbekende ruimte. Angstvallig houd ik mijn hand over het scherm om het licht wat te dempen.

De garage is rechthoekig en ruim genoeg voor de auto die erin staat. De wagen gaat volledig schuil

onder een dunne doek van een soort parachutestof. Dit compliceert de boel, want ik heb zijn auto nodig om hier weg te komen. Ik snap überhaupt niet waarom Krijn de auto binnen heeft gereden. Voor inbrekers hoeft hij hier niet bang te zijn, lijkt me. Als alles volgens plan verloopt, stuift deze bolide binnen nu en vijf minuten met grote snelheid weg van deze gribusplek. Voorzichtig kijk ik nog eens om me heen. Er staat verder niets bijzonders in de stoffige ruimte. In de hoek liggen wat haardblokken opgestapeld, ernaast staat een kapotte stoel die ik herken als één van de keukenstoelen. Ik werp een korte blik op het batterij-icoontje, het laatste streepje is weg. Het bekende bliksemtkentje geeft aan dat mijn mobiel elk moment kan uitvallen.

‘Oké,’ fluister ik, ‘genoeg getreuzeld nu.’ In een vloeiende beweging trek ik het doek van de auto. Dan zie ik mezelf vaag weerspiegelen in de glanzend zwarte ramen van de mij zo bekende auto. Ik sla mijn hand voor mijn mond en probeer uit alle macht te voorkomen dat ik ga gillen. Mijn adem ontsnapt en eindigt in een soort onderaards gegrom dat ik niet herken als iets van mezelf. Higgend zet ik een stap naar achteren. Hier staat de auto die me achtervolgde tijdens het hardlopen en die ik zag op het plein voor mijn appartement toen Vera werd ontvoerd. De wereld om me heen begint te draaien en ik moet me vasthouden aan de kofferbak van de wagen om niet onderuit te gaan. Ik zucht diep, en nog eens. Het zal me niet gebeuren dat ik hier buiten westen raak en dat Krijn me morgenvroeg vindt. Dat nooit. Weg. Ik moet hier weg. En wel onmiddellijk.

‘Dat huis in Roos, nu,’ fluister ik tegen mezelf, ‘sleutels pakken en wegwezen hier, maar eerst de politie bellen.’ Dan valt mijn zaklamp uit en als ik met bevende vingers het alarmnummer wil bellen zie ik dat het scherm van mijn mobiel zwart blijft. Met mijn vrije hand strijk ik paniekerig door mijn haar, werp nog een blik op de auto en loop dan behoedzaam door de garagedeur terug de donkere nacht in op weg naar de keukentafel.

Met alle lef die ik in me heb open ik zonder ook maar het kleinste geluid te maken de deur en loop op mijn tenen naar binnen. De autosleutels liggen precies waar ik ze verwachtte. Ik strek mijn hand uit. Mijn vingers zijn slechts enkele centimeters verwijderd van mijn reis naar vrijheid als ik een bekende stem achter me hoor.

‘Zo Rosalie, ik zie dat je mijn geheim hebt ontdekt?’

Mijn hand bevriest ter plekke, mijn hart slaat een slag over. Rosalie. Niet Roos. Hij noemt me Rosalie! Ik wil inademen, maar de hevige spanning in mijn nek en schouders belet me dat. Een hoog piepend geluid is het gevolg. Ik hoor Krijn ademen om opnieuw tegen me te spreken.

‘Of moet ik je misschien Wallies zus noemen?’

Is dit echt een nieuwe kans? Ik aarzel. Krijn staat een meter of twee van me af en kijkt me afwachterend aan. Er is iets in zijn blik. Iets dat ik niet herken van alle andere keren dat hij me bekeek.

‘Als je het doet zal ik je mijn geheim vertellen. En dan hoor je erbij.’

Ik slik en kijk naar de lus in de schuur. De balken van onze schuur zijn stevig. De strop lijkt me te roepen. Kom dan! Kom dan als je durft. Nu heb je kans om te laten zien wat je waard bent. En dan hoor je bij de groep. Niet bang zijn nu, want dan houdt het treiteren nooit op! Het krukje eronder oogt stabiel. Ik zet mijn linkervoet erop. En dan de rechter erbij. Mijn ogen zoeken die van Krijn. Hij staart me aan, maar het is alsof hij me niet echt ziet. Alsof hij is vergeten dat ik in de ruimte ben. Voorzichtig steek ik mijn hoofd door de strop. Het touw kriebelt rond mijn nek. Het voelt raar.

‘Strakker maken,’ fluistert Krijn.

Het lijkt alsof ik van een afstand naar mezelf kijk. Waarom doe ik dit in godsnaam? Het antwoord ligt aan de oppervlakte. Ik doe dit omdat ik niets te verliezen heb. Mijn hele leven lang ben ik beschimpt en uitgescholden. En hier, hoe ongelooflijk ook, biedt de populairste jongen van school mij de kans om bij zijn groep te horen. Maar dan moet ik eerst een moeilijke opdracht uitvoeren. ‘Zie het maar als een soort ontgroening’, had hij die ochtend gezegd. Ik was in eerste instantie verbaasd dat hij überhaupt zonder zijn aanhang naar me toe was gekomen. Het was de eerste keer dat we een gesprek onder vier ogen voerden. Niet eerder had Krijn zonder zijn gebruikelijke club contact met me gezocht. Het had me vertrouwen gegeven.

‘Vanmiddag, na school, bij jou in de schuur,’ had hij me op samenzweerderige toon toegefluisterd, ‘jij en ik, samen.’

Mijn hart maakte een sprongetje. En nu sta ik hier met een strop om mijn nek te wachten op wat er komen gaat. Je bent gek dat je dit doet, schiet het door me heen. En net als ik van plan ben om van het krukje af te stappen opent Krijn zijn mond. De toon van zijn stem is zo anders dan normaal dat ik wel naar hem moet luisteren. Is dit de Krijn die me zo heeft getreiterd? Het verschil met de jongen die me op de meest verschrikkelijke manieren het dagelijks leven zuur maakte kan niet groter zijn. Zelfs zijn houding lijkt minder trots. Niet eerder zag ik zijn schouders afhangen op de manier zoals ze dat nu doen.

‘Walt,’ Krijn schraapt zijn keel en loopt naar me toe.

Mijn linkerbeen wil maar niet stilstaan, het trilt onophoudelijk onder de stof van mijn spijkerbroek. Als hij me een klein duwtje geeft dan schiet het krukje definitief onder me weg en breek ik onherroepelijk mijn nek. Het lijkt of we Russische roulette spelen, er hangt een vreemd soort spanning in de lucht.

‘Walt, ik haat je.’ zegt Krijn, hij staat nu heel dicht bij me. Zijn gezicht is slechts centimeters van me verwijderd en ik kan zijn huid ruiken. De ogen die me normaal vol haat aankijken, lijken vele malen zachter nu. ‘Wanneer wist jij het van jezelf?’ Zijn ogen glanzen terwijl ze elk detail van mijn gezicht in zich op lijken te nemen.

Niet begrijpend kijk ik hem aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Dit,’ zegt hij. En dan kust hij me. Zijn lippen zijn warm op de mijne. Zijn tong verkent me en ik

open automatisch mijn mond. Hij ademt onstuimig, zijn tong beweegt strelend. Hij pakt mijn hand en ik voel zijn erectie. Als hij me loslaat kijk ik hem aan.

‘Jij? Val jij op jongens?’ Er klinkt oprechte verbazing in mijn stem.

Krijn kijkt me aan.

‘Al die jaren heb ik je kapot willen maken, want jij, met je tengere, meisjesachtige figuur maakt me gek. En ik wil dit niet voelen. Daarom heb ik je gehaat, maar ik heb ook van je gehouden. Ik heb je willen breken, zodat het terugkerende gevoel weg zou zijn en ik gewoon met Vera verder kon. Maar het lukt niet. Elke keer als ik je zie raak je me. Ik ben kapot van binnen Walt, dat mag je weten. Jij wel. Mijn brede lijf, mijn lengte, mijn hele stoere uitstraling, al die meiden die wat van me willen. Goed, ik ga naar bed met Vera. Maar ik denk aan jou. Jij wilt dit toch ook?’

En terwijl Krijn zijn laatste woorden spreekt leidt hij me opnieuw naar zijn penis. Hij drukt mijn hand ertegenaan. Harder en zachter. Steeds opnieuw schuift hij mijn hand op en neer. Hij kreunt.

‘Ik wil je opwinding voelen Walt.’

En voor ik weet wat er gebeurt, raakt hij me aan. Daar. Op de plek waar mijn penis geen enkel teken van opwinding vertoont. Wat bezielt Krijn? Ik val niet op jongens. Daar heb ik zelfs nog nooit over nagedacht. Of überhaupt iets bij gevoeld. Het duizelt me. Al die keren dat hij me mietje noemde. Of homo. Of allebei. Al die jaren heeft hij zijn woede tegen mij gericht, terwijl de vernietigende woorden eigenlijk voor hemzelf bedoeld waren. Als hij me opnieuw aankijkt zie ik radeloosheid in zijn ogen. Hij laat me los. Te snel. Het krukje onder me begint te wankelen. Onmiddellijk voel ik de strop dichtter om mijn nek snoeren. Ik haal hijgend adem.

‘Krijn! Help me!’ Ik hoor mezelf piepen.

Krijn kijkt me aan. Heel even flitst er iets in zijn ogen. Dan pakt hij me stevig vast en hervind ik mijn evenwicht. Zijn hand streelt mijn wang en gaat dan naar mijn hals, met een ruk trekt hij het kettinkje dat Rosalie me gaf stuk en houdt het stevig vast in zijn gebalde vuist. ‘Het spijt me Walt. Het spijt me zo verschrikkelijk. Alles wat ik je heb aangedaan. Ik hoop dat je het me ooit kunt vergeven. Ik hou van je. En dat zal nooit meer veranderen. Nooit,’ zegt hij met nadruk en loopt dan met zijn gezicht naar me toe gekeerd, langzaam achteruit naar de deur. ‘Kun je me ooit vergeven?’ vraagt hij opnieuw.

Ik kan alleen maar medelijden voelen, maar precies op het moment dat ik hem wil zeggen dat het goed is, draait hij zich met een ruk om en rent de schuur uit. Even kijk ik naar beneden. Naar mijn voeten. En het krukje. Het lijkt of ik naar iemand anders kijk. Ik beweeg mijn hand om het vreemde gevoel kwijt te raken. Tegelijkertijd voel ik me zo rustig van binnen. Ik kan me niet herinneren ooit in mijn leven zo’n intens gevoel van rust ervaren te hebben tot in de diepste kern van mijn lichaam. Ik ben goed. Ik mag er zijn. Krijn heeft het me gezegd en dat zal me helpen in mijn strijd om me niet meer minderwaardig te voelen. Hij wil mij niet kapot maken, maar alleen het gevoel dat in hem zit, al geloof ik niet dat het iets is wat kapot te maken valt. Waarom ook? Hij valt op jongens. Nou en! Op de theaterschool waar ik straks heen ga zijn vast veel jongens die op jongens vallen. Het is een detail dat mij niet uitmaakt. En al houd ik niet van hem, zelfs niet van mannen in het algemeen, zijn daad heeft me vanbinnen een stukje geheeld.

Een geluid bij de deur laat me opkijken. Hij is teruggekomen! Als ik mijn hoofd ophef is het beeld van de persoon die met een van woede vertrokken gezicht naar me staat te staren alles behalve van degene die ik verwachtte te zien.

Emotieloos kijkt Krijn me aan. In zijn hand houdt hij een smoezelig handgeschreven papier. De brief waar Vera over sprak? Ik probeer de dikke prop in mijn keel weg te slikken. En nog eens.

‘Ik val niet eens op vrouwen weet je dat? Maar jij, jij had me te pakken Rosalie. Je had me bijna, met je slangenlijf en je mooie gezicht.’

Ik zou moeten rennen, maar ik heb geen schijn van kans. Als versteend sta ik tegenover Krijn in de keuken, de autosleutels liggen onaangeroerd op tafel. Hoorde ik dat goed? Zei hij dat hij niet op vrouwen valt? Ik herinner me zijn emotie en zijn woorden tijdens de eerste keer dat we met elkaar naar bed gingen. Het is lang geleden dat het zo geweldig was met een vrouw. Dat was wat hij zei. Het had vreemd gevoeld en nu begrijp ik waarom. Krijn valt op mannen. En die zondagavond toen ik hem en Fleur bespiedde? Misschien had dat wel meer met zijn geaardheid dan met mij te maken. Ergens voel ik een diep medelijden met de man die voor me staat. En zonder erbij na te denken spreek ik het naar hem uit.

‘Wat een afschuwelijk geheim.’ Zwijgend staan we daar.

‘Rosalie, ik had het gekund weet je. Met jou...’ Zijn stem breekt.

Ik zeg nog steeds niets.

‘Ik herkende je Roosje. Meteen. Op de dag dat jij me een hand gaf en jezelf aan me voorstelde wist ik wie je was. Rosalie Jansen. De grote zus van Wallie. Ik kon niet geloven dat je na al die jaren zomaar voor me stond. Ondanks je veranderde kapsel en je hippe kleding zag ik Wallie in je terug. De kleur van je ogen, de trekken in je gezicht. Ik dacht dat ik onderuit zou gaan. Viel het je dan niet op dat ik direct met een collega in gesprek ging? Jouw aanblik in mijn kantoor haalde me onderuit Rosalie. Na al die jaren stond Wallie, maar dan in vrouwelijke vorm, eindelijk weer voor me.’

Met open mond zak ik lamgeslagen op een keukenstoel. In gedachten ga ik terug naar het moment waarop ik hem een hand gaf en me voorstelde als Roos Jansen. Ik herinner me inderdaad dat hij zich omdraaide om met een collega te praten. Vond ik het vreemd op dat moment? Ik herinner me vooral hoe prettig ik het vond om hem rustig te kunnen bekijken. Ik gebruikte het moment om zelf op adem te komen. Wat een inschattingsfout! En wat bedoelt hij met ‘dat Wallie eindelijk weer voor me stond’? Alsof hij hem gemist had. Krijn had al die tijd geweten wie ik was. Al die tijd. Dus alles was nep. Hij heeft niets voor me gevoeld. Het was onderdeel van een groot spel. De rollen zijn omgedraaid, ik kwam hier om wraak op hem te nemen, maar ik had geen idee met wie ik te maken had.

‘Je veranderde mijn wereld Roos, je bent van het verlegen meisje, de zus van Walt uit mijn jeugd, veranderd in een vrouw die mijn gedachten beheerste. En je leek toenadering tot me te zoeken, van vrouw tot man bedoel ik. Al denk ik achteraf dat ik me daarin vergist heb. En weet je, ik vind je nog steeds een prachtige vrouw. Net zoals Wallie prachtig was. Vanaf het moment dat jij me een hand gaf en me in mijn ogen keek, had ik het gevoel dat hij weer een beetje bij me was. En die gevoelens kon ik met geen mogelijkheid onderdrukken.’

Tot mijn ontzetting zie ik dat hij Wallies kettinkje draagt, hij streelt met zijn duim over het mij zo dierbare sieraad.

Hij kijkt voor zich uit en ik verwonder me over zijn kwetsbaarheid. Je hebt je niet vergist zou ik

willen schreeuwen, ik heb toenadering tot je gezocht en het er zo dik bovenop gelegd dat je er niet omheen kon dat ik je wilde. Alleen wel om de verkeerde redenen. Wraak is geen liefde. Al waren er momenten dat ik twijfelde. Maar ik zwijg en blijf hem aankijken, mijn lichaam in opperste staat van concentratie. Klaar om te vluchten als de kans zich voordoet.

‘Ik heb je gewaarschuwd. Je had je niet mogen mengen in mijn privéleven. Dat wat met Walt is gebeurd had voor altijd geheim moeten blijven. Maar jij bleef maar wroeten. Waarom stopte je niet na mijn waarschuwing op je muur?’

Hij kijkt me woest aan. Mijn ogen flitsen over zijn gezicht in een poging hem te lezen. Wat voor geheim? Mijn muur? Dus hij was het! Maar waarom?

‘Je begrijpt het echt niet Rosalie? Ik was verliefd op Wallie en ik weet heel zeker dat hij ook wat voor mij voelde, al was hij nog te bang om dat toe te geven. Ik ben tot het uiterste gegaan en heb hem naar de schuur gelokt. Ik wilde hem dwingen om eerlijk te zijn. Hij is zelf op dat krukje gaan staan. Echt waar. Uit eigen vrije wil. Ik wilde per se dat hij zijn gevoelens voor mij zou uiten, maar dat deed hij niet. Hij gaf niet om jongens zei hij. Gek werd ik van hem. En toen...’ Krijn aarzelt, zijn ogen glanzen.

Ik zet me schrap. Wat heeft Krijn gedaan? Misschien wil ik dit antwoord helemaal niet horen.

‘En toen liet ik hem alleen achter. Was ik maar gebleven Roos, had ik maar gewacht.’

Zijn woorden blijven zich herhalen in mijn binnenste. Krukje. Krijn. Walt. Gevoelens. Ik kan het niet bevatten. Walt is gestorven nadat Krijn hem alleen liet. Het bloed suist in mijn oren wanneer het als een mokerslag tot me doordringt dat dit niet de waarheid hoeft te zijn. Het is wat Krijn me wijs wil maken, maar misschien heeft hij mijn broer in een vlaag van woede een duw gegeven? En zelfs als dat niet zo is, dan is hij net zo goed schuldig aan zijn dood. Dubbel zelfs. Eerst door de jarenlange treiteracties en daarna omdat hij hem in die toestand achterliet met een strop om zijn nek. Dat had hij nooit mogen doen. Medelijden doorklieft mijn lichaam als ik de pijn voel van wat mijn broer zijn leven lang wilde: ergens bij horen. Te wanhopig. Te krampachtig. De brief is nog steeds in Krijns handen geklemd, mijn blik wordt er opnieuw als een magneet naartoe getrokken. ‘Is dat de brief van Vera? Ze vertelde me erover.’

Krijn knikt, zijn mond is niet meer dan een smalle streep. ‘Ik wil dat je me gelooft Roos, dat moet. Als je de brief van Vera als bewijs nodig hebt om mij te geloven dan maak je alles kapot. Dan was alles wat er tussen jou en mij gebeurde een leugen.’ Zijn blik is vol wanhoop als hij me aankijkt. ‘Waarom was je niet open naar me gisterenavond? Je hoefde alleen maar eerlijk te zijn. Was het zo moeilijk om mij te vertrouwen? Ik was voor je gegaan, Rosalie. All the way. Mijn huis, mijn baan, mijn vrouw. Alles had ik voor je opgegeven. Jij bent de eerste vrouw van wie ik echt heb kunnen houden.’

De eerste vrouw. Hoeveel mannen zijn er voor me geweest? De wetenschap dat deze man, waar ik het bed mee deelde, eigenlijk op mannen valt brengt me volledig van mijn stuk. Het lijkt alsof Wallie gisteren overleden is en ik vandaag de waarheid over zijn dood te horen krijg. En uiteindelijk is dat ook zo. Alleen dan ruim twintig jaar te laat. De brief. Krijn kan me nog meer vertellen. Ik wil die brief lezen. Blijkbaar staan daar antwoorden in. Ik herinner me opnieuw hoe Vera in paniek bij me aan de deur kwam, vlak voor ze werd ontvoerd. Wat had ze ook alweer precies gezegd? In de brief staat hoewa... het was de laatste keer dat ik haar in levende lijve zag. Mijn gedachten volgen elkaar in snel tempo op en tegelijkertijd schuifel ik onopvallend langzaam een stukje naar de deur. Ik wil weg van hier.

‘Misschien had ik niet met Vera moeten breken. Dan hadden we Wallie nog bij ons gehad.’

Krijn kijkt me aan, al krijg ik het idee dat hij me niet echt ziet.

‘Maar wat ik met haar had, of beter gezegd dacht te hebben, moest stoppen. Ik kon niet anders. Seks met haar hebben werd uiteindelijk onmogelijk. Steeds zag ik je broer voor me. Zijn mond en zijn ogen. Ik wilde Vera niet, ik wilde een jongen. Woedend was ze toen ik onze relatie verbrak.’ Krijn staart voor zich uit. ‘Door de jaren heen hadden Vera en ik nog weleens contact, ik maakte me zorgen om haar. En toen kwam jij bij me werken. Ze draaide helemaal door. Ze had al snel in de gaten dat ik meer voor je voelde. Ze zou me opnieuw verliezen vond ze, maar nu aan de zus van Walt. En zij zag in jou hoe haar leven had kunnen zijn. Dat mens is gek. En toen begon ze je te bedreigen met dat stomme briefje en dat sms-bericht. Trots kwam ze me vertellen wat ze allemaal uitvat. En dat was het punt waarop het genoeg was Roos.’ Zijn gezicht betreft en verandert, zijn voet tikt onophoudelijk op de vloer. Het geluid maakt me bloedzenuwachtig.

‘Ik besloot naar haar huis te gaan, voor een kop koffie. En een verstandig gesprek. Ze gedroeg zich heel vreemd en toen ik al snel afscheid nam en naar buiten wilde lopen stond ze opeens voor me en dreigde naar de politie te gaan en me aan te geven voor verkrachting. En ze wilde haar brief terug. Toen ik haar zei dat ik die zelf hield, als stok achter de deur om jou met rust te laten werd ze razend. Ik kon niet anders dan haar tot zwijgen brengen.’

Ik schuif nog wat dichterbij de deur en hef millimeter voor millimeter mijn hand op.

‘Dus heb je haar maar ontvoerd?’

Hij knikt alsof het de normaalste zaak van de wereld is en diep van binnen begint de ongeruste stem die me waarschuwt om elke mogelijkheid om hier weg te komen aan te grijpen, de kracht van een orkaan aan te nemen. Het beeld van Vera in haar kist maakt me met terugwerkende kracht misselijk. Krijn biecht alles op en lijkt geen enkele angst te hebben dat ik met deze informatie naar de politie ga. Ik moet hem aan de praat houden, zolang mogelijk, en hopen dat ik tot hem door kan dringen.

‘En die inbraak in het huis van Vera dan?’

‘Inbraak? Wat denk je zelf,’ Krijn snauwt nu ongeduldig, ‘ik moest weten of ze belastend materiaal in haar woning had achtergelaten om mij te beschuldigen. Ze was er slim genoeg voor.’

‘Heb jij...’ ik durf bijna niet naar de bekende weg te vragen, ‘heb jij geprobeerd om me... ik bedoel, met die zwarte auto?’

Hij knikt, bedachtzaam nu. Het is angstaanjagend om te zien hoe zijn gezicht in een kort tijdsbestek de meest uiteenlopende emoties uit kan stralen.

Binnen mijn gezichtsveld vindt continu een complete gedaan-tewisseling plaats. De man die me gisteren nog zo liefdevol wist uit te nodigen om me volledig voor hem open te stellen, staat hier groot en boosaardig voor me. Ik weet niet wat hij nog meer tegen me gaat zeggen, maar ik weet wel dat het iets verschrikkelijks is wat ik echt niet horen wil.

‘Wist je dat dit huis een mooie kelder heeft?’ Hij grijnst, zijn mondhoeken krullen omhoog, zijn ogen lachen niet mee. De tijd lijkt weg te vallen. Voor me staat de Krijn van vroeger. De folteraar die ik zo goed ken.

Het suizen in mijn hoofd wordt erger, ik ben bang dat ik flauw ga vallen en probeer wanhopig tegen te houden wat er in mijn hoofd opkomt. Maar mijn gedachten laten zich niet sturen en de akelige demonen melden zich ongenaakbaar. De waarheid dringt tot me door nu ik het verband leg waar hij op doelt. De laatste keer dat ik Vera sprak zat ze enkele meters onder me. In dit huis. Ik had haar kunnen redden. En ik heb het niet gedaan. Opnieuw heb ik iemand niet gered.

‘En nu Rosalie. Nu is het klaar. We hebben lang genoeg gepraat.’

Ik deins achteruit wanneer hij op me af komt lopen, in zijn ogen herken ik de waanzinnige Krijn uit mijn jeugd en ik kan me voor het eerst lijfelijk voorstellen hoe ontzettend bang Wallie geweest moet zijn. Krijn kijkt naar een punt achter me en als ik me omdraai, zie ik nog net een doodskest van steigerplanken tegen de wand staan, voordat ik met een enorme dreun tegen de vlakte wordt geslagen.

‘Wat doe jij hier?’ Als ik de strop van mijn nek wil halen om snel van het krukje te stappen, pakt ze ruw mijn hand vast. Ik voel direct het gevaar dat uit haar hele wezen op mij gericht is. Zij! Wat doet zij hier? Wat heeft ze gezien en gehoord? Een siddering kronkelt langzaam, maar onmiskenbaar omhoog van de onderkant van mijn rug tot in de haartjes van mijn nek. Ze gaan rechtop staan. Ik weersta de neiging om met mijn hoofd te schudden, het touw schuurt nog steeds venijnig langs mijn huid.

‘Vieze, vuile homo! Ik heb het gehoord en gezien. Alles wat hij net tegen je zei. Hij houdt alleen van jou, tenminste dat denkt hij. Door jou heeft hij me aan kant gezet. Ik... ik haat je!’

In één beweging schopt ze, zonder ook maar een seconde te aarzelen, het krukje onder me vandaan. Het bloed stuwt door mijn lichaam, mijn benen trappen wild in de lucht, spartelend zoeken ze naar vaste grond, waarvan ik weet dat ze die niet zullen vinden. Mijn hoofd staat in brand en ergens in de verte hoor ik een krakend geluid. Het komt uit mijn binnenste. Ik krijg geen adem. Het lukt me niet. Ik wil haar naam schreeuwen, maar met elke poging om lucht in te ademen, sluit het wurgende touw nog strakker om mijn nek. Is dit zoals het gaat? Ziet de dood er zo uit? Ze kijkt naar me. Met haar armen over elkaar staat Vera daar.

‘Nu is hij van mij,’ fluistert ze en draait zich om.

Ik weet niet eens zeker of ik de woorden wel goed verstond. Pijlsnel rent Vera de schuur uit. Wazig zie ik een vogeltje dat een weg naar buiten vindt en al fladderend de schuur uitvliegt, het zonlicht en de vrijheid tegemoet. En dan, dan wordt alles donker en is er niets meer.

Alles onder me beweegt. Sterren exploderen in mijn hoofd, oriënteren lukt me niet. Ik word voortbewogen, liggend op iets hards. Voorzichtig open ik mijn ogen. Het is nog altijd donker. Snel sluit ik ze weer om de golf misselijkheid tegen te gaan. Mijn gedachten laten zich niet ordenen. Tussen de golven van eenzaamheid en verdriet door, probeer ik de gebeurtenissen van de afgelopen uren op een rij te zetten. Ik ben de grip aan het verliezen.

Mijn schouders liggen ingeklemd tussen iets wat op hout lijkt. Zandkorrels kleven aan mijn mond, de lucht is te dik om in te ademen. Het ruikt vochtig. Dan herinner ik me de rechtopstaande doodskist. Het duurt nog een paar seconden voor ik beseft wat er gebeurt. Boven me zijn de lucht en de bomen, Krijn trekt me liggend in de kist ergens naartoe. Ik kijk naar hem door mijn oogharen, terwijl hij zwoegend voortbeweegt.

Het deksel van de kist hangt scheef over me heen. Op mijn bovenlichaam ligt een schop, in een reflex sluit ik mijn handen eromheen. Woeste ademstoten ontsnappen uit mijn mond. Meteen laat ik het hout weer los en kijk naar Krijn. Ik ben enorm alert nu en negeer de bonkende pijn in mijn hersenpan. Merkte hij mijn beweging op? Waar brengt hij me naartoe? Als ik het dichte struikgewas zie realiseer ik me dat we regelrecht naar het graf van Vera gaan.

De angst die ik in de afgelopen uren heb gevoeld maakt plaats voor woede. Ondanks mijn hoofdpijn ben ik in mijn hele leven nog nooit zo helder geweest. Vanavond vindt Krijn van Voorden de dood. Hoe, dat weet ik nog niet, maar één ding weet ik wel: ik ga niet mijn broer achterna. Ik moet mijn best doen om mijn haat niet uit te grommen.

Krijn fluistert constant onverstaanbare teksten. Het lijktop bidden. Mijn handen ballen zich tot vuisten. Ik heb in de afgelopen uren meer gruwel gezien dan een ander mens in zijn hele leven. Krijn prevelt en neuriet tussendoor. Hij lijkt compleet doorgedraaid. Dat geeft mij kansen. Ik herken de plek en weet dat we binnen enkele tellen op de open plaats in het bos zijn.

Dan blijft het kistdeksel achter een tak haken, schurend schuift het van de kist af. Krijn stopt en dan blijft het stil. Ik onderdruk de neiging om mijn ogen te stijf dicht te knijpen. Hij moet blijven denken dat ik nog steeds buiten kennis ben. Mijn hart gaat heftig tekeer. Hij schuift het deksel terug en de tocht gaat verder. Krijn puft en hijgt, en neuriet nog altijd zijn gekkenlied. Elke vezel van mijn lichaam staat op scherp als de kist stopt met bewegen. Met het risico dat Krijn het ziet, open ik mijn ogen een heel klein stukje. Ik wil met schop en al overeind springen, maar het lukt me niet het zware deksel in beweging te krijgen. Ik zet mijn knieën zo onopvallend mogelijk schrap tegen de steigerplanken en volg elke beweging die Krijn maakt. De geluiden die hij uitstoot zijn dierlijk en nemen in volume toe als hij zich naar het graf van Vera beweegt.

‘Kutwijf. Wat een kutwijf. Ze gelooft me niet. Ze gelooft me niet,’ hoor ik hem gestoord murmelen.

Dit is mijn kans. Met alle kracht die ik in me heb duw ik het deksel met handen en voeten opzij. Het maakt een schurend geluid als het van de kist af in de zwarte aarde valt. Vrijwel direct draait Krijn zich om, maar dan sta ik al voor hem met de zware schop hoog opgeheven. Mijn lijf trilt onder het gewicht, maar ik bedenk me geen moment als ik uithaal. Daar op de rand van het graf, komt alle woede die zich de afgelopen jaren in me verzameld heeft naar boven en sla ik Krijn met bijna bovennatuurlijke krachten tegen zijn hoofd. Kreunend zakt hij in elkaar en dan schop ik hem in zijn

ribben. En nog eens. Er breekt iets. Het droge geluid laat me iets ontwaken uit mijn waas van woede. Zijn hand laat de brief los die hij al die tijd koesterde. Ik schop hem nog één keer zo hard dat hij opzij rolt. Zijn telefoon rolt uit zijn zak.

Weg. Deze man die mijn broer vermoordde en mij wijs wil maken dat het zelfmoord was, dit monster dat Vera doodde, moet weg. Ik trek als een waanzinnige aan het slappe lichaam van Krijn en duw hem de heuvel af. Als zijn linkerbeen met een krakend geluid achter een boomstronk blijft hangen schep ik daar een vreemd soort genoeg in. Een leven voor een leven. Dan kijk ik hoe het slappe lijf van Krijn een akelig eigen leven begint te leiden. Het glijdt als vanzelf naar beneden en rolt van de heuvel af, waar het uiteindelijk tegen een boom tot stilstand komt.

God, wat heb ik gedaan? Heb ik het gedaan? Heb ik hem vermoord? Er is niet veel over van mijn oorspronkelijke plan, dit was zelfverdediging. Pure zelfverdediging.

Ik haal adem en neem een besluit. Mijn oorspronkelijke plan om mijn broer te wreken door Krijn om het leven te brengen blijft voor altijd mijn geheim. Mijn nieuwe leven begint nu. Ik heb genoeg geleden onder het verleden. Ik grijp Krijns telefoon van de grond. Laat dat ding het alsjeblieft doen. Mijn handen trillen zo dat ik het bijna niet voor elkaar krijg om het alarmnummer te bellen. Haperend vertel ik mijn verhaal.

‘Help me. Help me alsjeblieft. Hij is gek geworden. Alsjeblieft. Ik heb hem geslagen en ik denk dat hij dood is. Ik durf niet te kijken. Kom snel.’

‘Mevrouw, waar bent u?’

Ik noem het adres van Krijns vakantiewoning en de dame verzekert me dat er snel iemand komt en dat ik vooral rustig moet blijven. Het volgende moment zink ik op de grond, de telefoon glijdt uit mijn handen en ik hoor nog slechts zacht dat de stem blijft vragen of ik er nog ben. Gebiologeerd kijk ik naar de brief op de grond, en neem dan het bezoedelde papier in mijn handen. Ik beef zo dat het me bijna niet lukt om het velletje open te vouwen. De letters dansen voor mijn ogen als ik lees.

Lieve Krijn,

*Ik heb gedaan wat jij niet durfde
Nu staat niemand ons meer in de weg
Ooit houd je net zoveel van mij als van Walt
In deze zomer van '94 begint onze liefde opnieuw*

*Wij blijven altijd samen
Altijd*

Vera

Dus dit is wat Vera me wilde vertellen. Of opbiechten. Mijn broer pleegde geen zelfmoord. Tranen stromen over mijn wangen als ik besef dat het zijn dood nog veel zinlozer maakt dan deze al was. Vera heeft haar verdiende loon gekregen. Zal ze de zompige lucht gierend hebben geïnhaleerd? En voelde ze hoe het langzaam benauwder werd in de kleine ruimte? Ik adem diep in en uit en voel me langzaam overgaan in een andere dimensie. Mijn hart roffelt net zo hard tegen mijn borstkas als de vuisten van Vera minutenlang tegen de wanden van haar kist moeten hebben gedaan. Krijn vroeg me om hem te vertrouwen, om me open te stellen en ik kon het niet. Ik heb hem gewantrouwd tot het einde toe. En nu, nu hij misschien wel dood is blijkt hoe het werkelijk zat. Het was niet Walt die zelf een eind aan zijn leven maakte en ook niet Krijn die hem een zet gaf. Mijn verdriet maakt plaats voor enorme woede als ik aan Vera denk. Ik schreeuw het uit. Mijn geluid resoneert tegen het hout van de

bomen en door het gebladerte van de struiken. Walt heeft geen zelfmoord gepleegd. Hij heeft het niet gedaan. Ik zak op mijn knieën en ram mijn vuisten in de aarde onder me. Opnieuw en opnieuw. Net zolang tot mijn knokkels kapotgeslagen zijn en puntjes bloed opwellen tussen het zwart van de aarde door. Mijn hoofd bonst en mijn tranen maken mijn verhitte wangen nat. Mijn ogen barsten bijna uit mijn hoofd door de storm die door mijn lichaam jaagt. De zinloosheid van Wallies dood schrijnt door mijn hart en ziel en mijn vuisten hervinden hun pijnlijke ritme op dezelfde aarde die mijn broer herbergt, tot het zoveel pijn doet dat ik stop met mijn beweging. Nutteloos liggen diezelfde vuisten nu naast mijn lichaam, beschadigd en kapot, precies zoals ik me vanbinnen voel. Mijn nieuwe leven is snel voorbij. Net voordat ik wegzak in een diepe zwarte leegte zie ik Krijns ogen voor me, ze gaan langzaam over in die van Wallie en net voordat ik het bewustzijn verlies hoor ik sirenes in de verte.

‘Hier!’ schreeuw ik uit alle macht. Ik draai me van mijn rug naar mijn buik en schreeuw opnieuw. Korrels zwart zand dringen mijn keel binnen. Ze schuren mijn binnenste, totdat mijn keel net zo rauw voelt als de kern van mijn ziel. Ik heb mijn ogen halfgesloten, het licht van zaklampen doorklieft de nacht. De benauwde band rond mijn borst belet me te ademen en met mijn laatste krachten roep ik waar ik ben. Er gebeurt niets. Er komt alleen een hoog piepend geluid uit mijn keel, hoe harder ik schreeuw hoe piepender het geluid wordt.

‘Ici, Ici!’ wordt er geroepen en dan hoor ik ze naderen. Als ik eindelijk hulpverleners zie verschijnen, voelt de opluchting intens. Diep adem ik de kille buitenlucht in. Met elke teug maakt zuurstof me helderder. Mijn hersenen draaien op volle toeren. Ze hebben me gevonden op deze godvergeten plek!

‘Waar is het gebeurd?’ vraagt de agent me.

Ik wijs en loop in de richting van de heuvel. ‘En in de garage en naast het huis en ik ben bang dat mijn baas het niet heeft overleefd...’ Ik struikel over mijn woorden, ‘ik zag hoe hij... en hebben jullie Vera...’

‘Allez, mevrouw het lijkt me beter dat...’

‘Ik wil hem zien!’ onderbreek ik hem. Waarom wil ik dat? Om afscheid te nemen van de man die ik liefhad? Van de eerste man in mijn leven met wie ik misschien wel kinderen had gewild? Of neem ik afscheid van het monster dat hij uiteindelijk toch bleek te zijn? Misschien wel een stuk van beiden.

Het is donker op het pad. Mijn benen zijn zwabberig, de takken en bladeren houden me tegen. Ze klauwen naar me en lijken me te willen vangen, net als de eerste keer dat ik hier wandelde. Bij elke stap voel ik me meer bevrijd van mijn verleden. Hij is dood. Hij is dood. De woorden zingen als de sirene van een ambulance door mijn lichaam. Il est mort. Il est mort, weerklinkt het als vanzelf door alle cellen van mijn lijf.

Het duister lost langzaam op in de aankomende dageraad. Vogels kondigen voorzichtig het begin van de nieuwe dag aan. Hun gefluit lijkt ongepast bij de gebeurtenissen die zich hier in de afgelopen nacht hebben voltrokken. De agent stopt en wijst. En dan zie ik hem liggen. Toch nog onverwacht. Een donkere gestalte, plat op zijn buik. Zijn been in een vreemde knak naar links. Zijn ogen zijn open. De kleur is onverminderd blauw. Dat raakt me misschien nog wel het meest. Dat hij zelfs na zijn dood nog intens blauwe ogen heeft. Glazig kijken ze me aan. De grijns op zijn gezicht lijkt voor mij bedoeld. Als laatste groet. En dan zie ik het. Zijn laatste boodschap. Het is bloedstollend om getuige van te zijn en snel kijk ik om me heen. Mijn naam staat geschreven in het zand. In het midden ligt Wallies kettinkje. Een laatste liefdesbetuiging? Ik zal het nooit weten. Ik kijk over mijn schouder naar de agent een stukje verderop. Hij praat met een collega. Mijn rechterschoet veegt beheerst over de letters. Dit moet weg. Geen beschuldigingen. Geen verleden. Geen ontluikende liefde meer voor hem. Ik buk me en laat het kettinkje in mijn zak glijden. En dan, als uit het niets begin ik te snikken. De agent komt op me toegelopen en legt een deken om mijn schouders. Tranen lopen over mijn wangen en ik laat alle ellende en pijn van de afgelopen jaren uit me stromen. Mijn longen branden. Dan wend ik me langzaam af. Ik neem afscheid van Krijn. Krijn de klootzak. Krijn de moordenaar. Maar ook Krijn die me leerde mijn hart te openen en me liet verliezen in mezelf.

Het blauwe licht van zwaailampen pulseert over de vlakke waar de ochtend langzaam maar zeker de nacht overneemt. De schaduwen lossen op in vroeg licht. Het maakt me vrij. Ik trek de deken dicht om me heen. De grond onder me is stevig en geeft me grip als ik langzaam begin te lopen, samen met de agent. Koude lucht verfrist mijn longen en met elke uitademing verlaten beetje bij beetje de gedachten en gevoelens over wat Krijn en ik hadden mijn lichaam. Het is goed zo. Ik knipper met mijn ogen als ik een gestalte zie staan. ‘Walt!’ stamel ik. Een steek van gemis laat mijn lichaam ineens krimpen.

Als vanzelf loop ik in de richting waar ik hem dacht te zien. Voetje voor voetje, aarzelend. Ik weet niet zeker of ik wil zien wat zich daarginds bevindt. Insecten begeleiden mijn tocht en ik buig de laatste tak opzij om vrij zicht te hebben op de bewuste plek. Even heb ik de neiging om mijn ogen te sluiten, maar het is de zachte wind die me aanmoedigt om verder te gaan en mijn pad te vervolgen. Ik sluit mijn ogen toch, heel even en open ze weer. En dan ben ik op de plaats waar ik de gestalte zag. Er is niets. Er is slechts gras op de bosgrond voor me, de groene sprietten zijn omsloten door bomen en struikgewas. Er is niets. Echt niets. En misschien is het wel de leegte die me het meest oplucht. Als ik echt Walts aanwezigheid voelde, dan is die nu verdwenen. Definitief. Er is rust.

In de verte roept iemand mijn naam, in het begin negeer ik het, tot de agent me zacht aan mijn arm met zich meetrekt. Ik wandel terug, mijn nieuwe leven tegemoet. Tussen de bomen vindt een eerste zonnestraal haar weg. Sneller loop ik naar het huis. Mijn hart is opengebroken. Ik kan niet wachten om te beginnen met mijn nieuwe leven. De sprankel die zich aandient laat me voorzichtig lachen, de druppels die groot en nat op me vallen verfrissen mijn ziel. Even voel ik weer die beklemmende sfeer, de onzichtbare handen die me vast willen houden, me tegen willen houden om dat te doen wat ik wil. Wat zullen de agenten en ambulancebroeders van me denken?

‘Laat me,’ zeg ik zachtjes en zing dan zacht, *‘Laat me. Laat me. Laat me mijn eigen weg maar gaan. Laat me, laahaat me. Ik heb het altijd zo gedaan.’* Ik dank Ramses voor de woorden die zo mijn waarheid zijn geworden in de afgelopen periode. Met rechte rug loop ik naar de politieauto en accepteer de hand van de agent die me helpt om in te stappen. Hij knikt me vriendelijk toe.

‘We brengen je weg,’ zegt hij.

‘Ja, dat is goed. Dat wil ik. Ik wil naar huis.’ En dan bedenk ik me. ‘Wacht!’ roep ik.

‘Madame! Allez, we gaan naar het hospitaal om u te onderzoeken, kom!’

Snel loop ik richting het huis, de gang door de slaapkamer in, voordat ze besluiten dat ik niet alleen mag gaan. En dan aarzel ik, wil ik echt die kelder zien? Wil ik nóg een beeld op mijn netvlies dat ik nooit meer kwijtraak? Ik besluit dat ik nu niet meer weg kan lopen, na alles wat er is gebeurd. De cirkel moet rond zijn, alleen dan zal ik alles een plek kunnen geven. Uiteindelijk.

De kelderdeur was me niet eerder opgevallen. Het bordeauxrode hout is verweerd. Ik had aangenomen dat er een meterkast of iets dergelijks achter schuilde. Ik draai de sleutel om en het volgende moment strijkt er een koude tochtvlaag langs mijn gezicht. De haartjes van mijn wangen gaan recht overeind staan. Voetje voor voetje loop ik de trap af het donker in. Dan voel ik een lichtknopje, zonder er verder bij na te denken zet ik de schakelaar om terwijl mijn hart in mijn keel klopt.

Ik weet heel zeker dat Vera hier niet meer is, maar het lijkt alsof de muren haar aanwezigheid naar me fluisteren. De kelder is vochtig, de lucht zwaar en muf. De trap heeft smalle treden en ik houd me zo goed mogelijk vast aan de glibberige muren. De ruimte is niet groot, hooguit drie bij drie meter. In de hoek ligt een smerig matrasje met een grijze paardendeken. Ik kan nog steeds niet bevatten dat Vera

al die tijd in de kelder van dit huis heeft gezeten. Een onverwachte steek schuldgevoel snijdt door mijn maag. Snel schud ik mijn hoofd, zij verdient geen medelijden. Op geen enkele manier. Ik draai me om, ik wil hier weg. Als ik bijna bij de trap ben kijk ik nog eens rond in de ruimte, zak dan op de grond en registreer hoe vochtige warmte het kruis van mijn broek doordrenkt. Ik sluit mijn ogen en zie in gedachten Wallies graf voor me. Ik had eens een grote steen bij wijze van grafsteen op mijn broers laatste rustplaats gelegd. Het ruwe oppervlak had voor mij symbool gestaan voor de kapotgemaakte, opengehaalde buitenkant van mijn broers psyche. Rauw en afgehard. De da-gelijke werkelijkheid die het leven van Walt jarenlang was.

Een grafsteen hadden mijn strenggelovige ouders nooit gekocht. Dat hij een uitvaart in de plaatselijke kerk kreeg vonden ze al meer dan voldoende eer voor een slappeling die er zelf voor had gekozen om een einde aan het leven te maken dat God zelf hem gegeven had. Een schande, dat was het. De sfeer in ons huis was sindsdien nog grimmiger geworden. Nu ik er aan terugdenk leek het gevoel van schande en falen bij mijn ouders meer te overheersen dan het verdriet over het verlies van hun kind. Het is zo jammer dat ze niet in staat waren om de liefde die ze als ouders toch gevoeld moeten hebben, aan mij te geven. Ik, als hun enige overgebleven kind dat braaf alles deed wat ze me opdroegen. Ik hoor gestommel op de keldertrap.

‘Madame?’ De oude politieman kijkt me een moment aan. Dan gaat zijn blik naar het smerige matrasje in de hoek van de kelder. Hij loopt een paar stappen op me toe en registreert de paardendecken op de matras. Er gebeurt iets miniems in de trekken van zijn gezicht. Dan stapt hij op me af en trekt me omhoog.

‘Kom maar mee,’ zegt hij in gebrekkig Nederlands.

Een laatste maal kijk ik om me heen in het huis waar zoveel is gebeurd. Een tochtstroom waait door de gang en laat me huiveren. Ik wil hier weg. Nu. Voorgoed. De weg terug naar de auto leg ik rennend af. De agenten die me begeleiden hebben moeite om me bij te houden. Ze laten me. Half struikelend neem ik plaats op de achterbank. Als we weggrijden kijk ik nog eenmaal achterom en opnieuw geeft het huis me een gevoel van onbehagen. Net als de allereerste keer dat ik het zag. Mijn gevoel heeft me niet in de steek gelaten.

Het is op dat moment dat ik me voorneem om nooit, maar dan ook nooit meer te twijfelen aan dat wat mijn gevoel me vertellen wil. Ik draai mijn hoofd en kijk door de voorruit. Ik ga naar huis. Ik ga zo ontzettend naar huis! Mijn vingers vouwen zich open en ik kus zacht het kettinkje dat bescheiden blinkt in het ochtendlicht.

‘We gaan,’ fluister ik. ‘We gaan.’ Mijn glimlach is intens en komt uit het diepst van mijn binnenste. Ik voel me als een waterval die bruisend en kolkend een nieuwe weg afdwingt.

‘Hoe gaat het, Roos?’ vraagt de rechercheur naast me.

‘Rosalie,’ zeg ik met krachtige stem.

‘Ik heet Rosalie.’

Bijna 4 jaar later

‘Kom maar lieverd!’ Zijn grote ogen kijken me aan en ik kan een gevoel van vertedering niet onderdrukken. Hij heeft de intens blauwe kijkers van zijn vader. Na de eerste schok was ik erg gelukkig geweest met de onverwachte wending die mijn toekomst voor me in petto had.

‘Kom we gaan naar binnen schat.’ Ik kijk om me heen. De tuin van mijn vrijstaande huis ligt er prachtig bij. De wijk waarin ik nu woon is schoon en straalt in alles weelde uit. Binnen steek ik een kaarsje aan bij de foto waarop Wallie en ik lachend in de camera kijken. Onze armen om elkaars schouders. Hij zou nu bijna negenendertig jaar zijn geweest. Liefkozend streel ik het glas. Ik koos bewust voor een foto van ons samen. Het beeld past volledig in de cirkel die nu na al die jaren eindelijk rond is. Ik geloof dat mijn broer rust heeft gevonden en dat zijn ziel bij me is. Hij is welkom en er wordt van hem gehouden. Eindelijk.

‘Ik morgen ook kaarsjes hè, ikke jarig mama?’

‘Ja, mannetje, morgen word je drie. En dan vieren we een feestje.’

‘Ikke...feestje!’

‘En dan gaan we heel hard voor mij zingen mama, hiep hiep, Wallie wordt drie!’

Stralend kijkt hij me aan.

‘Ja lieverd, kleine Wallie wordt drie en jouw verjaardag gaan we nog heel vaak vieren.’

Zijn mollige armpjes sluiten zich om mijn nek, knijpen me bijna fijn. Ik hoop dat het nog heel lang duurt voordat hij gaat vragen wie zijn vader is. Als ik de geur van zijn haartjes opsnuif is mijn blik op de foto uit mijn jeugd gericht, terwijl ik met een onschatbaar gevoel van dankbaarheid het kleine jongenslijfje van mijn kind knuffel.

Het speelde al langere tijd door mijn hoofd om een boek te schrijven over pesten. Bij elk naar bericht in de krant, op de radio of televisie overviel me het gevoel van 'er iets mee moeten'. Dat heeft geresulteerd in dit boek. Mijn tweede boek is geslaagd als er maar één gepest kind is, dat zichzelf na het horen over dit verhaal een beetje meer de moeite waard vindt. Of als er maar één pester net iets langer nadenkt over zijn volgende woorden. In een warme omgeving, vol zelfvertrouwen je dromen na durven jagen, is zo belangrijk. Juist als je jong bent.

Ben je anders dan anderen? Dat is juist bijzonder.

Dik, dun, blond, rood, slim, sportief. Of niet.

Iedereen heeft een droom.

En iedereen heeft er recht op.

Waar droom jij van?

Allereerst mijn dank aan Ben van Schaijk, mijn uitgever, omdat hij vanaf dag één vol enthousiasme in het project stapte dat Zwarte Aarde is geworden. Kritisch, eigenwijs, flexibel en vol vertrouwen: dat zijn woorden die bij me opkomen als ik denk aan onze goede samenwerking.

Ook ben ik veel dank verschuldigd aan de betrokken proeflezers: Marja Nederkoorn, Nanja Tiggelaar, Elly van der Meer, Wendy Wenning, Miriam Bakker - van der Linden, Mieke Wijnants en Pierre van der Ven. De uitgebreide verslagen, waarmee zij alle gestelde vragen (en meer) beantwoordden maakten het manuscript beter. Proeflezen is anders lezen. Het vraagt om kijken tussen de regels door en in staat zijn om boven het verhaal te hangen.

De bijdragen waren heel waardevol. Bedankt!

Een goede eindredacteur is onmisbaar voor een auteur. Ik ben blij met Marja Duin en bedank haar voor de scherpte en goede inzichten in het manuscript van Zwarte Aarde. Het werken met iemand van haar kwaliteit maakte de laatste loodjes een stuk minder zwaar.

Tot slot wil ik Vrouwenthrillers, Meike van der Flier, Marjon Gielis en Astrid Derijks heel hartelijk bedanken voor het enthousiasme én de opbouwende kritiek waarmee ze Zwarte Aarde hebben ontvangen. Dat raakte me!

Meer info vind je op www.susanmoonen.nl

Volg Susan op [Facebook](#), [Twitter](#) of [LinkedIn](#).

Of schrijf je in voor haar nieuwsbrief via de website. Er wordt elke maand een exemplaar van *Zwarte Aarde* verloot.

Nog een thriller van Susan Moonen lezen?

Conflict

Is hun vriendschap sterk genoeg om het verraad te overleven?

Eva en Lotte zijn al sinds hun kindertijd onafscheidelijk en de beste vriendinnen. Eva woont samen met Johan, een makelaar in onroerend goed, maar tegelijkertijd kan ze het erg goed vinden met haar directe collega Stijn. Lotte is gehuwd met Niek en moeder van een tweeling. Dan worden in Ravenstein de lijken van drie vrouwen gevonden; verkracht, mishandeld en verminkt. Eva denkt te weten wie verantwoordelijk is voor deze gruweldaden maar zet daardoor haar vriendschap met Lotte op het spel.

‘Dit boek bezit alle goede ingrediënten voor een goede vrouwenthriller: Spanning, verwarring, raadsels en verrassingen.’

**** VROUWENTHRILLERS

‘Een heerlijke whodunnit.’

THE SWORD